

ATHENS voice

Μιλούν

Στέφανος Πατάκης
Γιώργος Κωνσταντίνου
Αλέξανδρος Ευκλείδης
Jean Michel Bernard
Νικήτας Κλιντ
Locomondo
Δημήτρης Λιλής
Ηλίας Μπόγδανος
Στέφανος Μουαγκιέ

No 1
FREE PRESS
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ
(στοιχεία Focus Bari
2019)

Ρόδο United

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Παγκρατι και Πέριξ

Της Νενέλας Γεωργελέ

ΜΗΝ ΨΑΧΝΕΙΣ ΤΗΝ ΤΕΛΕΙΑ ΓΩΝΙΑ
— ΓΙΑΤΙ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΘΕΛΕΙΣ —

ΕΙΝΑΙ ΣΤΡΟΓΓΥΛΟ

EXTREME LOADED ΜΠΙΦΤΕΚΙ ΓΕΜΙΣΤΟ ΜΕ CHEDDAR

NEO

GOODY'S[®]
★ BURGER HOUSE ★

DELIVERY

18365 ★ [goodysapp](#) ★ [goodysdelivery.gr](#)

Μεσήλικες κυρίες κουβεντιάζουν σε στάση λεωφορείου:

‘Έρχονται τα Πακιστάνια στην Ελλάδα και θέλουν να διώξουν τους Έλληνες.

Πετάγεται ένας παππούς:

–Οί Έλληνες δεν κάνουν παιδιά, γι’ αυτό τα λες αυτά. Έχουν άλλα στο κεφάλι τους...

...Συνεχίζει άλλη κυρία, από δίπλα:

–Εμένα που με βλέπεις έδωσα 800 χιλιάδες ευρώ για να σπουδάσω τα παιδιά μου γιατρούς και δικηγόρους στο Μαϊάμι, αλλά θα έρθουν ΕΔΩ να κάνουν παιδιά.

–Γιατί, στο Μαϊάμι δεν πηδάνε; της απαντάει ο παππούς.

(Τρίτη πρωί, στάση Τερψιθέα, Πειραιάς)

Μαμά με το πεντάχρονο κοριτσάκι της περπατούν στον δρόμο.

Το κοριτσάκι πηδάει και γενικά λυσοδεύει και η μαμά του του λέει εκνευρισμένη:

«Δεν είπαμε ότι θα σε πάω στο πάρκο αλλά θα είσαι φρόνιμη;»

«Δεν φτάσαμε ακόμα στο πάρκο!»

απαντάει το κοριτσάκι...

«Καλά σου λέει»

πετάγεται και ένας περαστικός παππούς

(Καισσαριανή, Σάββατο πρωί)

Μπαμπάς με 7χρονο γιο, περπατώντας:

«Μπαμπά, συνέχεια πεινάω. Πρέπει να με πας σε ένα γιατρό».

(Καλλιθέρα, Πέμπτη μεσημέρι)

«NOBODY PLAYS WITH MY FOOD!»

(Εξάλλη γυναικεία φωνή που ακούγεται από κουζίνα εταιρείας, Κέντρο Αθήνας, Δευτέρα απόγευμα)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΝΕΝΕΣ

→ panikoval500@gmail.com

Η αγαπημένη στήλη Athens Voices στα ηχεία και τα ακουστικά σας. Οι φωνές της Αθήνας, όσα κρυφακούει ο Γιάννης Νένες στο δρόμο, στο Μετρό, στο γραφείο, σε γνωστά, πολυσύχναστα μέρη αλλά και απίθανα σημεία, κάθε μέρα στο Athens Voice Radio 102.5

Άγιος Δημήτριος

Της ΕΛΕΝΗΣ ΧΕΛΙΩΤΗ

Είναι Πέμπτη πρωί. Βρίσκομαι στην ουρά για να επαναφορτίσω την κάρτα μου στον σταθμό Αγίου Δημητρίου. Ο κύριος μπροστά μου καθυστερεί και έχω αρχίσει και εκνευρίζομαι. Φαίνεται να χρησιμοποιεί το μηχανήμα για πρώτη φορά. Τα χέρια του τρέμουν. Του πέφτει ένα 20λεπτο. Σκύβω να το πιάσω και έτσι όπως του το δίνω, τον ρωτάω εάν χρειάζεται βοήθεια. «Δεν είμαι κουλός, ούτε ανήμπορος» μου λέει απότομα, «τόσο πολύ βιάζεστε όλοι πια;» Δεν ήξερα τι να απαντήσω χωρίς να τσακωθώ οπότε δεν είπα τίποτα. Πήρε το εισιτήριό του και έφυγε.

Λίγα λεπτά αργότερα μπήκα στο τρένο και άρχισα να διασχίζω τα βαγόνια ψάχνοντας μια κενή θέση. Φτάνοντας στη Δάφνη άκουσα τη φωνή του ξανά. Μιλούσε στο τηλέφωνο και ήταν ακόμα πιο εκνευρισμένος από πριν. «Δυο χρόνια στο λέω και με γράφεις στα παλιά σου τα παπούτσια. Έπρεπε να στο πει αυτό το σαχλοκούδουνο για να το πιστέψεις. Τι σχέση έχει ότι δεν τον συμπάθησα ποτέ; Εγώ τον παντρεύτηκα; Εσύ τον διάλεξες. Δεν σου είπε κανείς να τον πάρεις. Σου φώναζα τότε φύγε, έλα πίσω σπίτι σου και θα τη βρούμε την άκρη! Τίποτα εσύ... εκεί! Ξεροκέφαλη σαν τη μάνα σου. Εκείνη φταίει όμως... Έλα! Φωτεινή; Μ’ ακούς; Την τεχνολογία μου μέσα».

‘Ημασταν και πάλι βυθισμένοι στο σκοτάδι μεταξύ σταθμών. Πάντα αναρωτιόμουν πώς θα ήταν να σταμάταγε το τρένο εδώ, στο μεταίχμιο. Και αν ήμασταν ακριβώς στη μέση προς τα πού θα πηγαίναμε; Μπρος, ή πίσω; Γιατί όμως να θες να πας πίσω;

«Πάλι εσύ εδώ;» μου λέει με το που με εντοπίζει, και εκείνη την ώρα θλόωσα. «Ναι, πείτε μου ότι σας ακολουθώ κιόλας! Να ζητήσω και συγγνώμη που προσφέρθηκα πριν να σας βοηθήσω; Να κατέβω να πάρω το επόμενο τρένο;» Τον είδα να αλλάζει ύφος σε κλάσματα δευτερολέπτου, όντας προφανώς απροετοίμαστος για την αντίδρασή μου. «Βρε κορίτσι μου... τι να πω... δεν ήθελα. Παραφέρθηκα. Έχεις δίκιο». Ήταν σαστισμένος. «Συγχώρα με» συνέχισε, «αλλά με πετυχαίνεις σε μία απ’ τις χειρότερες μέρες της ζωής μου». Έκανε μια παύση. Αισθάνθηκα άθλια. Κοίταξα κάτω σαν να μη θυμόμουν τι παπούτσια είχα βάλει.

«Πες μου, είσαι παντρεμένη;» μου λέει μετά από λίγο. Με ξάφνιασε η ερώτησή του. «Όχι», του απαντάω διστακτικά. Δεν μπορούσα να καταλάβω πού το πάει και γιατί

συνέχιζε την ήδη προβληματική μας επικοινωνία. «Άρα χαρούμενη, ή αν κρίνω από την ηλικία σου, έξυπνη». «Και τα δύο αποκλείεται;» ρωτάω, έχοντας αρχίσει λίγο να καταλαβαίνω. «Οι έξυπνοι άνθρωποι σπάνια είναι χαρούμενοι» μου λέει με ένα ύφος σαν να του τα είχε πει αυτά τα λόγια κάποτε ένας σοφός. Με την άκρη του ματιού μου είδα ότι η κοπέλα που στεκόταν πιο κοντά μάς κοιτούσε περιέργα. Πριν προλάβω να κάνω έξυπνο comeback, χτυπάει το τηλέφωνό του. Είμαι πια αρκετά κοντά για να ακούσω από την άλλη άκρη της γραμμής μια κοπέλα να κλαίει με λυγμούς.

«Μπαμπά, πρέπει να με βοηθήσεις, σε παρακαλώ». «Α, τώρα με παρακαλός, όταν μας έδωξε αυτός ο αλήτης από το σπίτι πέρυσιν είχες πει το αμίλητο νερό. Άκου να δεις, κορίτσι μου...». Η γραμμή κόπηκε ξανά και ο κύριος με το μπλε πουκάμισο και τα τρεμάμενα χέρια κοιτούσε το κινητό του σχεδόν πτηνένος. Αφού το έκλεισε τελείως, το έσφιξε στο χέρι του και έκανε ένα βήμα προς την πόρτα. Ομολογώ δεν ήταν η στάση μου, αλλά έπρεπε να δω πού πάει. Κατέβηκα μαζί του και τον ακολούθησα όσο πιο διακριτικά μπορούσα μέχρι έξω. Κάτι μας έμαθαν τόσες σειρές και ταινίες. Το κάψιμο με Netflix έπιασε επιτέλους τόπο.

Ανεβαίνοντας τις κλιόμενες σκάλες είδα μια κοπέλα έγκυο που φορούσε ένα φόρεμα και την ποδιά μιας καφετέριας να τον περιμένει. «Α ρε Φωτεινή» της είπε και εξέπνευσε βαριά ενώ τύλιξε τα χέρια του γύρω της, «αχ ρε κορίτσι μου...η μάνα σου ήρθε;» «Δεν απαντάει στο τηλέφωνο, μπαμπά, δεν ξέρω τι να κάνω». Η πρώτη σκέψη ήταν να σκύψω το κεφάλι προς αποφυγή τρίτου και μοιραίου τετ-α-τετ και να φύγω σιωπηλά και ανεπαίσθητα. Φτάνοντας όμως στην κορυφή της σκάλας, η γλώσσα μου υπήρξε πιο γρήγορη από τη σκέψη μου. «Να τον προσέχεις τον πατέρα σου;» είπα στη Φωτεινή, και ενώ τα γεμάτα απορία και δάκρυα μάτια της έψαχναν να καταλάβουν ποια είμαι, ο πατέρας της με κοίταξε γνέφοντας καταφατικά. ●

Πάντα αναρωτιόμουν πώς θα ήταν να σταμάταγε το τρένο εδώ, στο μεταίχμιο. Και αν ήμασταν ακριβώς στη μέση προς τα πού θα πηγαίναμε; Μπρος, ή πίσω; Γιατί όμως να θες να πας πίσω;

Εκδότης-Διευθυντής Φώτης Γεωργαλές

Σύμβουλος Έκδοσης Σταυρούλα Παναγιωτάκη Διευθύντρια Σύνταξης Αγγελική Μπιρμπίλη

Γενική Διεύθυνση Διαφήμισης Λουίζα Ναθαναήλ

Art Director Φώτης Πεκλιβανίδης

Τεχνικός διευθυντής Βάιος Συνταίριμας

Υπεύθυνος Ύλης Τάκης Σκριβάνος Επιμέλεια Ύλης Δήμητρα Γκρουκ

Διεύθυνση Web Δημήτρης Αθανασιάδης Αρχισυντάκτες Γιάννης Τσάκαλος, Έρρικα Ρούσου

Συντακτική ομάδα: Ν. Αμανίτης, Ν. Αργυροπούλου, Μ. Βελέντζας, Ντ. Βλαχοπούλου, Σ. Βλέτσας, Κ. Βνάτσιου, Ν. Γεωργαλέ, Ν. Γεωργιάδης, Κ. Γιαννακίδης, Α. Γκόρου, Β. Γραμματικογιάννη, Β. Γρυπάρης, Γ. Δημητρακόπουλος, Θ. Ευθυμίου, Μ. Ζουμπούλακη, Κ. Καϊμάκης, Κ. Καμπόσου, Δ. Καραθάνος, Μ. Κοντοβά, Ε. Κυριακίδου, Μ. Μαρμαρά, Δ. Μαστρογιαννίτης, Β. Ματζάρογλου, Ελ. Μπεζιριάνογλου, Γ. Νένης, Μ. Νομικός, Ευτ. Παλλήκαρης, Π. Παναγιωτόπουλος, Κ. Παναγοπούλου, Ν. Παπαλιού, Γ. Παυριανός, Κ. Περρή, Μ. Προβατάς, Κ. Ρήγος, Ν. Σταμάτη, Ζ. Σφυρή, Σ. Τριανταφύλλου, Ευ. Τσαβδάρη, Σ. Τσιτσόπουλος, Σ. Χαραμή, Α. Χουρμούζη

Γραμματεία Σύνταξης Γεωργία Σκαμάγκα info@athensvoice.gr Υπεύθυνη οδηγού Δανάη Καμζόλα avguide@athensvoice.gr

Ατελιέ Μορφούλα Βογιατζόγλου, Sotos Anagnos Εικονογραφήσεις Θεοδωρή Μπαργιώτα, Β. Γκογκτζιλιάς, art@athensvoice.gr Φωτό: Θανάσης Καρατζάς, Τάσος Βρεττός, Έκτορας Δ. Βούτσας, Κώστας Αμοιρίδης, Βαγγέλης Τάτσος

Advertising Manager Πέπη Κράλιοβιτς

Digital Advertising Director Εύα Βαγγέλη

Direct Market Στεφάνια Μουστάκη, Βασίλης Ζαφειρούλης, Κρύστα Φωτεινοπούλου Υποδοχή Διαφήμισης Νίκη Σκαμάγκα marketing@athensvoice.gr Digital Advertorial Coordinator Έρη Ορφανάκου eforfanakou@athensvoice.gr Digital Traffic Manager Εύη Ταρνάρη

Διεύθυνση Λογιστηρίου Έρη Μούρτζη Λογιστήριο Ουρανία Μιχάλη, Μαρία Καραχοντζή, Βασίλης Νάκος, Μαίρη Λυκούση

Διαχωρισμοί - Εκτύπωση Καθημερινές Εκδόσεις ΑΕ Διανομή: Free Sunday

Athens Voice S.A. Χαρ. Τρικούπη 22, 106 79 Αθήνα Σύνταξη: 210 3617.360, 3617.369 fax: 210 3632.317 Διαφημιστικό: 210 3617.530, fax: 210 3617.310 Athens Voice Radio 102.5: 210 3648. 213 Αγγελίες: 210 3617. 369 Λογιστήριο: 210 3617. 170

www.athensvoice.gr

Αν δεν βρίσκετε την Α.Β. στα σημεία διανομής, μπορείτε να επικοινωνήσετε στα τηλέφωνα: 210 3617.360, 210 3617.369

Κωδικός εντύπου: 7021 ISSN 1790-6164

Εβδομαδιαία εφημερίδα, διανέμεται δωρεάν. Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική ή μερική, η διασκευή ή απόδοση του περιεχομένου της έκδοσης με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή έγκριση του εκδότη.

ΕΘΝΙΚΗ ΛΥΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Η ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ

Γιόχαν Στράους

ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ

Εθνική
Λυρική
Σκηνή

Greek
National
Opera

2019 / 20
80
ΧΡΟΝΙΑ
ΕΛΣ

Οπερέτα στα ελληνικά

7, 8, 9, 16, 19, 22, 23 · ΦΕΒ · 2020 5 · ΜΑΡ · 2020

ΑΙΘΟΥΣΑ ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΙΑΡΧΟΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΛΥΡΙΚΗΣ ΣΚΗΝΗΣ – ΚΕΝΤΡΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΙΔΡΥΜΑ ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΙΑΡΧΟΣ

Μουσική διεύθυνση: Γιώργος Ζιάβρας • Σκηνοθεσία: Αλέξανδρος Ευκλείδης • Συνεργάτιδα σκηνοθέτρια: Αγγέλα-Κλεοπάτρα Σαρόγλου
Μετάφραση ποιητικού κειμένου: Δημήτρης Δημόπουλος • Σκηνικά: Σωτήρης Στέλιος • Κοστούμια: Αλεξία Θεοδωράκη • Χορογραφία:
Μαρία Κουσουνή • Φωτισμοί: Μελίνα Μάσχα • Διεύθυνση χορωδίας: Αγαθάγγελος Γεωργακάτος | Γκάμπριελ φον Άιζενσταϊν: Δημήτρης
Πακσόγλου (19, 22, 23/2 & 5/3), Γιάννης Καλύβας (7, 9/2), Νίκος Κοτενίδης (8, 16/2) • Ροζαλίνα: Ελένη Καλένος (7, 9, 23/2 & 5/3), Άννα
Στυλιανάκη (8, 16, 19, 22/2) • Αντέλα: Βασιλική Καραγιάννη (7, 9, 23/2 & 5/3), Μαριλένα Στριφτόμπολα (8, 16, 19, 22/2) • Άλφρεντ: Βασίλης
Καβάγιας (7, 8, 9/2 & 5/3), Χρήστος Κεχρής (16, 19, 22, 23/2) • Πρίγκιπας Ορλόφσκι: Άρτεμις Μπόγρη (7, 9, 23/2 & 5/3), Ταξιαρχούλα Κανάτη
(8, 16, 19, 22/2) | Με την Ορχήστρα, τη Χορωδία, Μονωδούς και σπουδαστές της Ανώτερης Επαγγελματικής Σχολής Χορού της ΕΛΣ

Ώρα έναρξης 20.00 (Κυριακές 18.30 / Στις 5/3 στις 19.00)
Εισιτήρια από 15€ • Προπώληση: 213 0885 700

nationalopera.gr, ticketservices.gr, tickets.public.gr

STAVROS
NIARCHOS
FOUNDATION
CULTURAL
CENTER

ΚΕΝΤΡΟ
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
ΙΔΡΥΜΑ
ΣΤΑΥΡΟΣ
ΝΙΑΡΧΟΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΔΡΗΤΗΣ ΕΛΣ / ΔΡΗΤΗΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ

ΙΔΡΥΜΑ ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΙΑΡΧΟΣ
STAVROS NIARCHOS
FOUNDATION

ΧΟΡΗΓΟΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

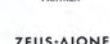
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ

ΧΟΡΗΓΟΣ ΑΕΡΟΜΕΤΑΦΟΡΩΝ

ΑΕΓΕΑΝ

CREATIVE PARTNER

ZEUS-AIONE

ΠΑΓΙΟΙ ΧΟΡΗΓΟΙ

Eurelife ERB
INSURANCE GROUP

TECHNOLOGY PARTNER

CENTIVA

ΥΠΟΣΤΗΡΙΚΤΗΣ

INBLOT

ΧΟΡΗΓΟΙ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ

L'ORÉAL

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ΤΡΙΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Του ΚΩΣΤΑ ΓΙΑΝΝΑΚΙΔΗ

9 Η νομοθετική πρωτοβουλία της κυβέρνησης είναι συμβατή με το κράτος δικαίου;

Η συγκεκριμένη πρωτοβουλία δεν αντίκειται στο Σύνταγμα (αυτό που έχει κριθεί σε άλλες περιπτώσεις αντισυνταγματικό είναι η παρέμβαση της νομοθετικής εξουσίας σε υποθέσεις που εκκρεμούν στη Δικαιοσύνη, διότι παραβιάζει την αρχή της διάκρισης των εξουσιών, κάτι που δεν συντρέχει εν προκειμένω, αφού η ΕΕΑ δεν είναι δικαστικό αλλά διοικητικό όργανο). Ενδεχομένως η τροπολογία να δημιουργεί ζητήματα σχετικά με το αυτοδιοίκτο, αλλά επ' αυτού βλ. επόμενο ερώτημα. Το μείζον ζήτημα είναι άλλο: Ανεξάρτητα από την ορθότητα ή μη της συγκεκριμένης απόφασης της ΕΕΑ (την οποία άλλωστε κανείς προς το παρόν μπορεί να κρίνει, αφού δεν έχει δημοσιοποιηθεί το σκεπτικό της), οι αποφάσεις των αρμοδίων οργάνων της Πολιτείας δεν επιτρέπεται να μην εφαρμόζονται και οι νόμοι ν' αλλάζουν όποτε θίγονται οι ισχυροί. Αυτό είναι αντίθετο με το κράτος δικαίου, το οποίο έχει ως θεμελιώδη αρχή ο νόμος να μην υποχωρεί μπροστά σε απειλές ή εκβιασμούς οιοδήποτε και να εφαρμόζεται το ίδιο για όλους, ισχυρούς και αδύναμους.

10 Αρα...: Ουδείς –ούτε η ίδια η κυβέρνηση, που ενήργησε υπό τον φόβο των αντιδράσεων και του πολιτικού κόστους– ισχυρίζεται ότι η συγκεκριμένη τροπολογία αποτελεί παράδειγμα καλής νομοθέτησης. Μάλιστα, είναι βέβαιο ότι το θέμα δεν κλείνει μ' αυτήν, αλλά θα έχει συνέχεια, σε νέα πλέον βάση, κυρίως σε σχέση με το αυτοδιοίκτο: Κατ' αρχήν γιατί είναι εύλογο να αναμένεται προσφυγή της αντίθετης (καταγγέλλουσας) πλευράς στα αρμόδια αθλητικά όργανα του εξωτερικού με το επιχείρημα ότι η συγκεκριμένη παρέμβαση, διαρκούσης μάλιστα της αγωνιστικής περιόδου, αλλάζει τους «κανόνες του παιχνιδιού», εμποδίζοντας την λήψη μιας απόφασης την οποία τα ελληνικά αθλητικά όργανα ήταν υποχρεωμένα να λάβουν. Και, δεύτερον, επειδή, όσο κι αν φαίνεται παράδοξο, η ποιητή της αφαίρεσης βαθμών αντί της προβλεπόμενης ως τώρα αποβολής από το πρωτάθλημα (η οποία ήταν πράγματι εξοντωτική, ευλόγως όμως, αφού η παραβίαση της απαγόρευσης της πολυδιοικτησίας και η συναφής με αυτήν απόκτηση μετοχών χωρίς προηγούμενη άδεια της ΕΕΑ αποτελούν τις βαρύτερες δυνατές παραβάσεις στο πεδίο του επαγγελματικού αθλητισμού) μπορεί ενδεχομένως να υποστηριχθεί ότι υπεισέρχεται πλέον σε λεπτομέρειες αθλητικής φύσεως ποινολογίου (προσδιορισμός εκ του νόμου πλαισίου αφαίρεσης βαθμών) αντί της καθαρής και απόλυτης θέσης αποβολής από το επαγγελματικό πρωτάθλημα, για τη συμμετοχή ή μη στο οποίο, ακριβώς επειδή είναι επαγγελματικό, η Πολιτεία δικαιούται να θέτει τις στοιχειώδεις προϋποθέσεις.

Το μεγαλύτερο πρόβλημα βεβαίως διαχρονικά του χώρου είναι η μη τήρηση των νόμων, η οποία έχει ως άμεση συνέπεια και την έλλειψη εμπιστοσύνης των πολιτών σ' αυτούς, κάτι κρίσιμο σε μια χώρα που ακόμη δυστυχώς πάσχει γενικότερα από σοβαρή θεσμική υστέρηση. Αυτό είναι το τελικό ζητούμενο, και όχι άλλη μία αλλαγή των νόμων. Ως προς αυτό ως ελπίζουμε ότι θα φέρει αποτέλεσμα η ευρύτερη συζήτηση που η κυβέρνηση επιδιώκει να έχει με την UEFA και τη FIFA. Κι αν δεν επιτευχθεί αυτό, τουλάχιστον ας έχουμε τον νου μας να μην χαθεί, ως παράλληλη απώλεια, η μοναδική δυνατότητα που έχει σήμερα η Πολιτεία, μέσω της ΕΕΑ, να ελέγχει στοιχειωδώς τη νομιμότητα στον επαγγελματικό αθλητισμό. Η απάληψη, άλλωστε, κάθε τέτοιας δυνατότητας αποτελούσε πάντοτε τον διακαή πόθο και σταθερό στόχο των γνωστών αγνώστων που, ηγαίνοντας πότε με τον ένα και πότε με τον άλλο ισχυρό, λυμαίνονται τον χώρο του ελληνικού ποδοσφαίρου.

* Ο Παναγιώτης Περάκης, είναι δικηγόρος, μέλος ΔΣ ΔΣΑ, πρόεδρος της τελευταίας νομοπαρασκευαστικής επιτροπής για την αναμόρφωση της αθλητικής νομοθεσίας

Εχω βάλει ένα ουσίκι και τα πόδια πάνω στο τραπέζι του καθιστικού. Στην τηλεόραση παίζει BBC που μετράει αντίστροφα τον χρόνο για το Brexit.

Περίπου όπως αλλάζει ο χρόνος. Μόνο που τώρα αλλάζει μία εποχή. Μετά ο Φάρατζ είπε ένα τραγούδι και όλα τελείωσαν ή, καλύτερα, μόλις ξεκίνησαν. Πίνοντας το ουσίκι αντιλαμβάνομαι ότι παρακολουθώ Ιστορία με τον τρόπο που βλέπω ένα ματς. Σήμερα τα πάντα είναι, κατά κάποιον τρόπο, Ιστορία. Και αυτό που τη μία νύχτα θεωρείται ιστορικό, μόλις βγει ο ήλιος γίνεται καθημερινό, μεταβολίζεται στα μυαλά μας. Λίγο μετά δεν κουνάμε ούτε βλέφαρο στη θέα του. Τα έχουμε δει όλα. Πριν από δέκα εβδομάδες σταθήκαμε μπροστά στα απομεινάρια του τείχους, στο Βερολίνο, τριάντα χρόνια μετά την πτώση του. Είναι, άραγε, πολλά τριάντα χρόνια; Εξαρτάται πόσα έχεις εσύ στην πλάτη σου. Αλλά να, για όλους εμάς που είμαστε λίγο πάνω ή λίγο κάτω από τα 50, τριάντα χρόνια είναι ο κορμός της ζωής μας. Η νιότη μας ήταν το τρέιλερ και οι τελευταίες τρεις δεκαετίες κομμάτι από το κυρίως έργο. Ανατρέχω, λοιπόν, σε όλα τα μεγάλα και τα σπουδαία που έγιναν στον κόσμο τα τελευταία τριάντα χρόνια. Και επιβεβαιώνω ότι ο ιστορικός χρόνος έχει πλέον αποκτήσει κινηματογραφική ταχύτητα. Λογικό. Όσο πιο γρήγορα μετακινούνται οι άνθρωποι, τόσο αυξάνεται και η ροή των γεγονότων. Και όσο βελτιώνεται η επικοινωνία και διευρύνεται η δικτύωσή τους, τόσο τα γρανάζια της Ιστορίας ανεβάζουν στροφές. Παλαιότερα μια ιδέα έπρεπε να ζυμωθεί με χρόνο και γράμματα. Σήμερα αρκεί να ρίξεις το σωστό σύνθημα στο δίκτυο. Κάποτε το θέμα ήταν να σε ακούσουν. Σήμερα ακούγεσαι, αλλά το ζήτημα είναι να σε προσέξουν. Αν εξαιρέσεις, λοιπόν, το διάστημα 1910-1940, που περιέχει δύο παγκόσμιους πολέμους, θα πρέπει να ψάξεις πολύ, να καταδυθείς στα νερά του ιστορικού χρόνου για να βρεις τριακονταετίες με πυκνότητα συναρπαστικών γεγονότων, αντίστοιχων αυτών που παρακολουθήσαμε από τη δύση των 80ς μέχρι σήμερα.

Για σκεφτείτε τι έχουμε δει, αρχίζοντας από την πτώση του Τείχους, τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης και την κατάρρευση του παλιού

κόσμου. Πετάξαμε τους σχολικούς μας χάρτες, έγιναν άχρηστοι μετά τις αλλαγές στην πολιτική Γεωγραφία της Ευρώπης. Η Ευρωπαϊκή Ένωση διευρύνθηκε, εγκατέλειψε τα εθνικά νομίσματα, πήραμε ευρώ στα χέρια μας. Ζήσαμε την 11η Σεπτεμβρίου και συμβιβαστήκαμε με το νέο δόγμα ασφάλειας – αν γυρίζετε πίσω στον χρόνο, δεν θα μπαίνατε με τίποτα σε αεροπλάνο, φοβούμενοι από την έλλειψη μέτρων με τις σημερινές προδιαγραφές ασφαλείας. Είδαμε το δίκτυο να σκεπάζει τον πλανήτη και να συνδέει ανθρώπους και επιχειρήσεις, καταργώντας γεωγραφικούς περιορισμούς. Καταλάβαμε τι ακριβώς σημαίνει η παγκοσμιοποίηση. Πήραμε στο χέρι κινητά τηλέφωνα. Και μετά smart phones. Μέσα σε μία δεκαετία άλλαξε ριζικά η κοινωνική και πολιτική συμπεριφορά μας, λόγω των social media, επηρεάζοντας συνήθειες και νοοτροπίες που, επί δεκαετίες, προσδιόριζαν τα κοινωνικά ήθη. Εξελιχθηκε ως και η φύση του δημοκρατικού πολιτεύματος. Παρακολουθήσαμε την εκλογή του πρώτου Αφροαμερικανού προέδρου, αλλά και τη διαδοχή του από ένα cartoon, το απεχθέστερο και το πιο επικίνδυνο που εμφανίστηκε ποτέ. Χαζέψαμε εκ του ασφαλούς την Αραβική Άνοιξη, είδαμε και ζήσαμε οικονομικές κρίσεις, αμφιλεγόμενες ή κωμικές προσωπικότητες να παίρνουν στα χέρια τους δύναμη και εξουσία. Ταξιδεύουμε πιο συχνά και πιο φθηνά. Γίναμε η πρώτη γενιά του Airbnb, του ηλεκτρονικού εμπορίου και των κρυπτονομισμάτων. Και πριν από λίγες μέρες, σε ζωντανή σύνδεση, παρακολουθήσαμε την υποστολή της βρετανικής σημαίας στις Βρυξέλλες και την έξοδο της χώρας από την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Δεν γίνεται να μη συμφωνήσετε. Όσοι είμαστε στον πλανήτη τα τελευταία τριάντα χρόνια, έχουμε ζήσει γεγονότα με ένταση και φόρτιση που παλαιότερα θα αντιστοιχούσε σε αιώνες. Και αν, πράγματι, ο ιστορικός χρόνος επιταχύνεται με γεωμετρική πρόοδο, το σκηνικό πάνω στο οποίο παίζουμε τους ρόλους των ζωών μας, μετατρέπεται σε ένα ψηφιακό περιβάλλον όπου το εικονικό στέκεται δίπλα στο πραγματικό. Η ζωή, λένε, γίνεται όλο και πιο σκληρή. Όμως δεν πλύνεται. Περνάει πιο γρήγορα.

→ kostas@giannakidis.com

ΦΩΤΟ: EPAN/FACUNDO ARRIZABALAGA/FUTURE

○ Νικητάς κλιντ, το Internet και οι ρόδες

Το «καταραμένο» άλμπουμ κυκλοφορεί ελεύθερα στο διαδίκτυο

Του ΔΗΜΗΤΡΗ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗ
Φωτό: ΠΕΤΡΟΣ ΝΙΚΟΛΤΣΟΣ

United

Z

ωγραφίζει με χρώματα, ήχους και λέξεις. Ο Νικήτας Κλιντ, ένας άνθρωπος που εν μέρει ευθύνεται για τη διάδοση του hip hop στην Ελλάδα, ξεκίνησε γράφοντας τα πρώτα του ραπ στις αρχές των 90s και τώρα, που αρχίζουν τα 20s, μας ρολάρει με τις **Ρόδες United** σε ηχοκοσμούς όπου ακόρντα του Τσιτσάνη γίνονται ένα με ροκ, φάνκι, τζαζ ρυθμούς. Ακολουθώντας πάντα απαιτητικούς δρόμους και αδιαφορώντας για τα εύκολα μονοπάτια, ανάρτησε το νέο άλμπουμ των Ρόδες United στο διαδίκτυο. Μια από τις πιο τολμηρές φωνές των καιρών μας έχει πολλά πράγματα να πει.

Γιατί ονομάσατε αυτό το άλμπουμ «Internet»; Από το μακρινό 2010 κιόλας το είχαμε ανακινώσουμε ως τίτλο του 3ου δίσκου που δεν ολοκληρώσαμε ποτέ με τις original Ρόδες, λίγο πριν διαλυθεί η μπάντα εκείνη. Δεν ξέρω γιατί αλλά μου είχε κολλήσει. Μετά το «Cheap Science: Enemy», που ήταν η τελευταία δουλειά που έβγαλα με τον θεοφανέλλη της Archangel Music, με απασχολούσε πολύ το πώς θα κινούσα τη μουσική μου μέσα από το διαδίκτυο. Η μουσική βιομηχανία με την παλιότερη έννοια εμφανώς κατέρρευε μαζί με όλα τ' άλλα μες στην κρίση και τα smartphones. Η προφητεία μπορείς να πεις ότι εκπληρώθηκε με το ανέβασμά του στο YouTube.

Γιατί αυτή η στιγμή; Μέσα σε 4 μέρες το ανέβασες όλο. Διάβασα ένα σχόλιο και μ' άρεσε: «Δεν το 'βγαζες τόσο καιρό γιατί τα χρόνια αυτά ήταν τόσο τοξικά που θα 'παίρνε η μπάλα και τον δίσκο» και υποθέτω πως αυτός που το 'γραψε έχει δίκιο. Τα τελευταία χρόνια ήμουν βέβαια σε επαφή με την EMI και κάναμε αρκετή δουλειά με τις άδειες των samples κυρίως, αλλά δυστυχώς δεν ευδοκίμησε η προσπάθεια. Παρόλο που ήταν δική μου παραγωγή με δικά μου έξοδα και δεν ζήτηγα παράλογα πράγματα, δεν τα βρήκαμε. Μου 'κανε εντύπωση όμως το γεγονός ότι τους πιέζουν τα κεντρικά της Universal για να υπογράφουν urban δουλειές. Ίσως μιλάνε μια άλλη γλώσσα, ίσως έχουν συννηθεί αλλιώς... Έχω αγάπη για την EMI και την Αρβανιτάκη, που παλιότερα τα 'χα βάλει μαζί της, μα και για όλους που συνεργάζομαι, no hard feelings. Κεφάλαιο για να τον κόψω τον δίσκο μόνος μου δεν είχα, οπότε η άλλη λύση ήταν το crowdfunding, που όμως το είχαμε ήδη προσπαθήσει και δεν μας βγήκε. C'est la vie. Θα σκεφτούμε πότε θα βγει σε spotify και τέτοια. Μάλλον στο bandcamp πρώτα. Τα πράγματα πάντως αλλάζουν γρήγορα και το βλέπω θετικά. Η απόφαση να το ανεβάσω ήταν της στιγμής, αν και οι δικοί μου με πιέζανε ελαφρώς. Τελικά δεν ήταν σαν το «Dune» του Jodorowsky, αφού η δουλειά τελείωσε κι είναι εκεί έξω, αν και όλη αυτή η Οδύσσεια του «Internet» μου 'μαθε πολλά. Παρόλα αυτά έχει και τον κινηματογράφο του μέσα, έχει και κάνα δυο βιβλία.

Υπάρχουν τραγούδια εμπνευσμένα από κάποια βιβλία; Ναι, το «Thakrya» το 'γραψα αφού διάβασα τη «Σειρήνα» του Τζουζέπε ντι Λαμπεντούζα που 'χει γράψει τον «Γατόπαρδο», που είναι κλασική ταινία, και το «Sapiens Love» μόλις διάβασα το «Sapiens» του Harari. Η φωνή του ποιητή Derek Walcott ακούγεται από δω κι από κει. Για το «Γρηγόρη Λαμπράκη και Φύσσα γωνία» είχα στο νου μου προφανώς το «Z». Επίσης μιας και ο δίσκος είναι αφιερωμένος στον γιο μου Δημήτρη και την ανιψιά μου την Τζένα, να πω κι ότι διάβασα και το «Ορια στην παιδική παντοδυναμία» του Nauri και με βόηθησε πολύ.

Πόσες ώρες περνάς τη μέρα στο διαδίκτυο; Προέρχεσαι από τη γενιά που μεγάλωσε χωρίς αυτό. Υπάρχουν μέρες που μπορεί να μην μπω και καθόλου. Άλλες, όπως όταν έκανα τα uploads τραγουδι-τραγουδι, ώρες ολόκληρες. Χρησιμοποιώ και τα social media, για προώθηση και επικοινωνία μέχρι και για να γράφω τα δικά μου. Τα πράγματα γενικώς είναι πολύ καλύτερα με το διαδίκτυο, περισσότερες επιλογές, περισσότερη ελευθερία στους μουσικούς να ακουστεί το υλικό τους. Εξού κι τα φαινόμενα Bieber και Παντελίδη, ή εδώ σε μας με το rap take over που συμβαίνει στα charts. Όμως η ημιμάθεια και η εύκολη κουβεντούλα, καθώς και τα fake news και όλη αυτή η παραφιλολογία, έχουν και έναν αρνητικό αντίκτυπο. Μπορεί να μη μεγάλωσα με το ίντερνετ, αλλά μεγάλωσα με τους πρώτους υπολογιστές. Με τα αδέρφια μου είχαμε έναν Amstrad και σκάλιζα την Basic και μια αρχαία γλώσσα που ζωγράφιζες, Dr Logo νομίζω τη λέγανε.

Τι ήταν αυτό που σε τράβηξε στους ρεμπέτες, το λαϊκό τραγούδι; E... εδώ μεγάλωσαμε, αυτά ακούγαμε γύρω-γύρω. Μικρός μου άρεσε το «Τα ματόκλαδά σου λάμπουν» του Βαμβακάρη. Επίσης το ρεμπέτικο έχει μεγάλη αντιστοιχία με τα blues και την jazz της ίδιας εποχής, πιστεύω οι μεν άκουγαν τους δε από τη Δύση στην Ανατολή και vice versa. Το στερεότυπο του ρεμπέτη αλλά και του ράπερ είναι λίγο κιτς φοκλόρ, όταν γίνονται ένα με το ζόρι, σαν αυτοσκοπός. Η μουσική όμως είναι που μετράει κι όχι τα τραγούδια για μπάφους ή το στιλάκι το μάγκικο. Γι' αυτό κι ο Μάνος Χατζιδάκις ήταν απ' τους πρώτους που τα εκτίμησε κι ας μην ήταν από την Τρούμπα και μάλιστα όταν όλοι σνόμπαραν τον Μάρκο και τους άλλους ως ξεπερασμένους. Η μουσική είναι που αξίζει κι όχι το attitude που κοπιάρουν πολλοί σήμερα. Τα λαϊκά το ίδιο, όταν οδηγώ ακούω κάτι άγνωστους σταθμούς, πολύ χαμηλά, και παίζουν όλη μέρα τέτοια. Τη μουσική που παίζει το ράδιο δύσκολα την αντέχει κανείς – πολλή βαβούρα. Σηπίτι μου δεν παίζει κάτι όλη την ώρα, το μισώ αυτό όταν το κάνουν, με τρελαίνει. Θέλω να ακούω και κάνα πουλάκι, τον ήχο του περιβάλλοντος, να ηρεμεί το κεφάλι μου.

Ανήκεις στην κατηγορία των δημιουργών που παρεμβαίνουν κι έχεις στοχοποιηθεί συχνά. Τι σε ξεενώνει στη δημόσια σφαίρα, στα social media; Εμένα με έχουν στοχοποιήσει στον δρόμο, στην πραγματική ζωή, όχι μόνο στα social media που είναι και harmless. Μέχρι τώρα πάντως έχω αποφύγει τα χειρότερα, δεν με έχουν βάλει κάτω οι τραμπούκοι, αριστέρά και δεξιά. Κάποιοι θέλουν να έχουν το μονοπώλιο στον αντιφασισμό, άλλοι στον φεμινισμό, άλλοι στην οικολογία και κοιμούνται με τα identity politics αγκαλιά. Όσοι απ' αυτούς φτάνουν στο σημείο να σπάνε, να καίνε ή να δέρνουν ή και να ανέκονονται τέτοια πράγματα έχουν περάσει την κόκκινη γραμμή και είναι για λύπηση στην καλύτερη. Όπως είπε κι ο Δρ. Μάρτιν Λούθερ Κινγκ, το σκοτάδι δεν μπορείς να το διώξεις με το σκοτάδι. Μόνο το φως μπορεί να το κάνει αυτό. Από την άλλη, περιμένω με υπομονή και την καταδίκη της ΧΑ, τόσα χρόνια τράβηξε η δίκη, άντε να τελειώσει και να κάτσει και ο κάθε κατεργάρης στον πάγκο του – αμίν και πότε. Νομίζω ότι πια είναι κοινώς αποδεκτό ότι μιλάμε για μια εγκληματική και νεοναζιστική οργάνωση που εκμεταλλεύτηκε τα

χρόνια του μίσους και μπήκε στη Βουλή. Ακριβώς όπως είχε κάνει και το ίνδαλμα του Μιχαλολιάκου και των ομοίων του. Ο ύμνος των ναζί έλεγε σε ένα σημείο «εμπρός με τα συνδικάτα», σου θυμίζει κάτι; Εδώ στην Ελλάδα κυριαρχεί μια ανάλογη μορφή συνδικαλισμού που όποτε θιχτούν τα ταμπού αξιολόγηση, μηχανογράφηση και διαφάνεια ή διοικητική ανεξαρτησία ή συνεργασία με ιδιώτες, συσπειρώνεται και βοηθά στο μπάχαλο. Ούτε επανάσταση θέλουν να κάνουν ούτε τίποτα τέτοιο. Ο καθένας τα προνομιάκια του θέλει και να μην τους ελέγχει κανείς. Έτσι φτάνεις στο σημείο η ΟΛΜΕ να συμπεριφέρεται όπως συμπεριφέρεται. Για όλα αυτά κανείς δεν μιλάει δημόσια αλλά όλοι τα ξέρουν. Κάποτε πρέπει να προχωρήσουμε λίγα βήματα μπροστά.

Πώς σου φαίνεται η κυριαρχία του hip hop στα trends του YouTube; Πώς την ερμηνεύεις; Είτε κάποιος το λένε trap, είτε urban, είτε ό,τι άλλο, παραμένει γεγονός πως το hip hop και η αφροαμερικάνικη μουσική γενικότερα είναι ψηλά κι αυτό μου δίνει πάντα μεγάλη χαρά. Η Ελλάδα είναι μια χώρα με πολλές αμφισβησίες – ενώ έχει γερό αυτί και απλωμένες ρίζες, με τη μαύρη μουσική είχε πάντα μια κρυμμένη καχυποψία. Ίσως φταίει το γεγονός ότι όταν έπαιζαν Χέντριξ, Τζόλιν και Doors εδώ είχαμε

hop; Το βαρύ το ψευτοαντρίλκι και οι απλοϊκά μαρξιστικοί στίχοι.

Πώς βρέθηκες στο Περιστερί; Έχω ζήσει σε πολλές γειτονιές. Γεννήθηκα και μεγάλωσα στο Γκύζη και στα 18 ήθελα να φύγω από το σπίτι για να ζήσω τη ζωή μου. Ήταν πιο σκοτεινή η πόλη τότε, υπήρχαν πολύ λιγότερα ερεθίσματα, δεν κατάφερα να περάσω Αρχιτεκτονική και γνώρισα τον Μιχάλη και τις διάφορες μουσικές παρέες. Έχω μείνει από το Πέραμα μέχρι τα Βόρεια Προάστια. Στο Περιστερί ήρθα πριν πέντε χρόνια περίπου για οικονομία αλλά και λόγω του φιλικού περιβάλλοντος, αφού χρειαζόμουν λίγο μεγαλύτερο πια. Μου αρέσει που είναι κοντά στο κέντρο αλλά δεν έχει τη βρωμιά, τον θόρυβο, τα σπασίματα που μπορεί να συναντήσεις εκεί. Δυστυχώς στο κέντρο της Αθήνας πολλοί βγάζουν τα ψυχολογικά τους. Παίρνουν ένα ταξάκι από τη γειτονίτσα τους και κατεβαίνουν για κομπλεξοθεραπεία. Είναι ανθρώπινο το Περιστερί, με δική του αγορά, και νιώθω πως έχω εγκατασταθεί. Δεν με βλέπω να το κουνάω σύντομα. Εξάλλου από μικρός προτιμούσα τα δυτικά.

Τι σε ώθησε στη ζωγραφική; Από μικρός αυτό έκανα κι όχι μουσική. Από μωρό παιδί. Είναι η τέχνη μου τα εικα-

Ψηφίζω γιατί πιστεύω στη δημοκρατία. ... Αυτό για όσους αυτοπαράμυθιάζονται ότι έχω αλλάξει τις αρχές μου. Απλά δεν καταλαβαίνουν πράγμα από όσα έχω γράψει.

το ξεφτιλίκι των προηγούμενων χρόνων. Ξεφούσκωσε ο ελληναράδικος αντιευρωπαϊσμός και το πολύ αντρίλκι με τα σκισίματα των μνημονίων και τα πληρώνω και τα λοιπά. Χτύπησαν το χέρι στο τραπέζι αλλά το φαγητό δεν ήρθε ποτέ. Πόσα χρόνια τώρα μόνο όλοι για τους μετανάστες, μόνο εργαλειοποίηση και υποκρισία. Έπρεπε, ας πούμε, να γίνει έστω μια προσπάθεια να λυθεί το θέμα των ασυνόδευτων παιδιών, ήταν μια φρίκη αυτό που ζούσαν τόσο καιρό.

Άλλαξε κάτι, όταν έγινα πατέρας; Φυσικά, σκέφτεσαι δύο φορές αυτό που κάνεις. Όταν είσαι μόνος σου δεν θα σε νοιάζει τόσο αν χάσεις το πορτοφόλι σου ή τα κλειδιά σου. Όταν έχεις παιδί σκέφτεσαι πως θα πρέπει να δουλέψεις και να τρέξεις διπλά για να καλύψεις τη ζημιά. Επίσης προσέχεις τι λες και τι κάνεις μπροστά του, πράγμα πολύ εκπαιδευτικό και για σένα τον ίδιο. Πρέπει να 'σαι υγιής και δυνατός για να μπορείς να το προστατεύεις. Τέλος καλείσαι να του μάθεις να σέβεται τους άλλους ανθρώπους μα και να απολαμβάνει τη ζωή του. Κι αυτό χωρίς να είναι άπληστος αλλά ούτε και κακομοίρης. Η μάνα μου μας μεγάλωσε σχετικά λιτά και χωρίς μεγάλη οικονομική άνεση ή κάποια περιουσία, αλλά μας μάθαινε πως η φτώχεια πάει με την περηφάνια και τη δουλειά κι όχι με την κλειδιά και την κακία. Διάφοροι γύρω μας που μεγαλώσανε πολύ πιο άνετα από μας έχουν μπόλικο θράσος να το παίζουνε και παιδιά του λαού. Προσπαθώ λοιπόν να έχει αίσθημα δικαίου, ανοιχτό μυαλό, χωρίς ιδεοληψίες και αυταπάτες. Είμαι αναγκασμένος να του διαβάζω παραμύθια, μυθιστορήματα αλλά και επιστημονικά, πράγμα κι αυτό πολύ ψυχαγωγικό και για μένα τον ίδιο. Του λέω ότι δεν χτυπάμε τους πιο αδύναμους ή τους μικρότερους και ποτέ τα κορίτσια, ούτε με τριαντάφυλλο. Ναι, αλλά ούτε το μπριζώνω το παιδί να γίνει ο Κρις Σφρέτας. Δεν έχει σταματημό. Κάθε μέρα μια πρόκληση, οπότε στο τέλος είσαι ένας άλλος άνθρωπος και μάλιστα σε βελτιωμένη έκδοση.

Ποιο είναι το πιο απρόσμενο πράγμα που άκουσες από τον γιο σου; Διάφορες βρισιές που πετάει για να δει τα όριά μου. Μέχρι και τραγουδιστά με κράζει. Γελάω και του λέω ότι δεν υπάρχουν κακές λέξεις, μόνο κακές σκέψεις. Με τους άλλους είναι ευγενής, του 'χω μάθει το παρακαλώ και το ευχαριστώ και γενικά του βάζω όρια για να μη γίνει μουσολινακός. Τα παιδιά πρεμούν με τα όρια, με τη λογική τιμωρία όταν χρειαστεί, με το σταθερό πρόγραμμα στα βασικά και με το να τους μιλάς απλά και ειλικρινά κι όχι μεμπεδιστικά και με υπεκφυγές. Επίσης ποτέ δεν αθετείς μια υπόσχεση, καλύτερα να μην τη δώσεις ποτέ. Πριν λίγες μέρες τον ρώτησα, αν συμφωνούσε να βάλω ένα βίντεο με μένα κι αυτόν στο τραγούδι «Βαλαάκι νεκρών» από τον δίσκο, όπου ήμασταν στη θάλασσα και χτίζαμε έναν πύργο και μου πε «μπαμπά, μήπως αυτά που κάνουμε για μας δεν είναι για να τα βλέπουν όλοι;» Έμεινα παγωτό και χάρηκα τόσο πολύ. Σχεδόν πάντα μαθαίνουν, κυρίως μέσω του παραδείγματος. Ό,τι κάνεις, αυτά κάνουν.

Ποια από τις δουλειές που έκανες σου άρεσε λιγότερο; Κάθε δουλειά έχει τα ψεγάδια της. Αν είσαι τυχερός κι έχεις καθαρό μυαλό, τα βλέπεις κάποτε και προχωράς. Γενικά δεν έχω μετανιώσει για τίποτα, ακόμα και για τα πιο ναίνα πράγματα που 'χω κάνει.

Ποιος είναι ο μεγαλύτερος συμβιβασμός που έκανες στη ζωή σου; Δεν βλέπω την έννοια του συμβιβασμού ως αρνητική. Συμφωνώ με αυτόν που είπε ότι οι έξυπνοι άνθρωποι αλλάζουν γνώμη και το λέω και στον γιο μου σαν συμβουλή. Χωρίς τον συμβιβασμό δεν μπορούν δυο μέρη να συνεννοηθούν και να ολοκληρώσουν το στιδήποτε, είτε είναι μια δουλειά είτε είναι μια σχέση. Πάει μαζί με τη συνεργασία, που λέγαμε ότι μας λείπει.

Επιτυχία για σένα είναι... Να μη μοιάσω στους εκθρούς μου και να ζω τη ζωή μου, να δουλεύω, να μη παραστεναχωριέμαι για ό,τι δεν ελέγχω και να μεγαλώνω το παιδί μου αναλόγως.

Θα δούμε τις Ρόδες να γυρίζουν ζωντανά στο μέλλον με αφορμή το «Internet»; Δεν σταμάτησα να παίζω μουσική ακόμα. Είτε σόλο είτε με μπάντα. Όποιος θέλει, μπορεί να ακούσει τον δίσκο μας στο YouTube, αν μπει στον λογαριασμό Nikitas Klint (<https://www.youtube.com/playlist?list=PLTK4novb26BvRZ1-MbPqk-eTY0LQ0kFG>). Η δουλειά είναι συλλογική, όσο κι αν είχα την εποπτεία, και ευχαριστώ όσους συμμετείχαν, έπαιξαν, συνεισφέραν και πίστεψαν σε αυτήν, αλλά και όσους θα την αγαπήσουν. **A**

χούντα. Αυτά πια είναι ιστορία, όμως, και στηρίζω όλα τα παιδιά από τον Madclip και τον Light, μέχρι τον Sasse, τον Toquei, ακόμα και τον τρελοSinboy κι όποιον φτιάχνει κάτι από το τίποτα. Και για να λέμε τη μαύρη αλήθεια χίλιες φορές αυτοί που δουλεύουν και σαν σκυλιά κιάλας παρά οι δήθεν ποιητικοί και σοβαροί. Όταν νομίζεις πως είσαι ηθικά ανώτερος, και είσαι βαρετός και δεν κωνεύεται με τίποτα. Η σεμνοτυφία και η μη σωματική ή μαγκωμένη μουσική πάντα άφηναν αδιάφορο κι εμένα και το hip hop παγκοσμίως.

Ανήκει στους πρωτεργάτες της ελληνικής hip hop σκηνής και στους πρώτους που πειραματίστηκαν με άλλους ήχους. Τι έχει αλλάξει από το 1993, που έπιασε μικρόφωνο, μέχρι σήμερα; Η μουσική πάει μπροστά. We gotta keep movin' on. Όλα αλλάζουν αλλά στο τέλος πάντα μουσική είναι. Σίγουρα οι νέες γενιές έχουν πολλά περισσότερα μέσα στη διάθεσή τους, πράγμα καλό. Νομίζω πως έχουν ξεφύγει κι από την κατάρα τη νεοελληνική και συνεργάζονται πιο εύκολα. Στην Ελλάδα κανείς δεν συνεργάζεται, η συνεργασία δεν συμβαίνει ποτέ, ή θα τσακωνόμαστε και θα θαβόμαστε ή θα ακολουθούμε πάντα έναν μαλάκα που θα βάζει τους κανόνες. Ελπίζω όμως πως πάνε αυτά πια και είναι παρελθόν.

Ποιο είναι το μεγαλύτερο κλισέ στο ελληνικό hip

στικά. Τουλάχιστον έτσι μου λένε αυτοί που με ξέρουν καλά.

Θυμάσαι το πρώτο άλμπουμ που αγόρασες; Το σάουντρακ του «Batman» από τον Prince.

Πολιτική και άλλα σκατά. Ψηφίσεις σε αυτές τις εκλογές; Βλέπεις με περισσότερη αισιοδοξία τη νέα δεκαετία ή όχι; Ψηφίζω γιατί πιστεύω στη δημοκρατία. 18 χρόνων μπήκα σε στούντιο για το πρώτο μου rap και μέσα στους αγγλικούς τότε στίχους έλεγα «democratic actions besides hip hop». Αυτό για όσους αυτοπαράμυθιάζονται ότι έχω αλλάξει τις αρχές μου. Απλά δεν καταλαβαίνουν πράγμα από όσα έχω γράψει. Έχουν μεγαλώσει με το πασοκικό αφήγημα καλός Ανδρέας - κακός Μητσοτάκης. Στη δημοκρατία, λοιπόν, πολλές φορές η ψήφος είναι μια στρατηγική επιλογή. Η δημοκρατία δεν τα πάει καλά με την προσωπολατρεία και πολλές φορές χρειάζεται tactical voting. Δεν σημαίνει πως δένεσαι με το κόμμα που επιλέγεις. Με κατηγορήσαν ότι έγινα Ποταμίσιος ενώ απλά μίλησα εκεί για τον λαϊκισμό, τον εθνικισμό, τη ΧΑ και τη σημασία του κέντρου και της ύπαρξης κεντρικών κομμάτων. 1.000 ποτάμια να φτιάχνονταν το ίδιο θα 'κανα, δεν με αφορούσε και τόσο ποιος ήταν ο αρχηγός ή τι θα γινόταν μετά. Ακόμα δεν έχουμε κέντρο και αυτό δημιουργεί πόλωση και αστάθεια. Θέλω να πιστεύω πως δεν θα ζήσουμε ξανά αυτό

Το εξώφυλλό μας

Αυτή την εβδομάδα το σχεδιάζει ο Νικήτας Κλιντ. Γεννήθηκε και ζει στην Αθήνα. Είναι στιχουργός, περφόρμερ, μουσικός και εικαστικός.

Το 1993 γνώρισε τους Active Member. Το 2002 αποχώρησε και 3 χρόνια μετά αποφοίτησε από τη σχολή εφαρμοσμένων τεχνών «Ορνεράκης», οπότε και ίδρυσε τις Ρόδες. Έχει κυκλοφορήσει διάφορες δισκογραφικές –και όχι μόνο– δουλειές ως Xray, Moriginal, Cheap Science: Enemy, Ρόδες και Ρόδες United, αλλά και με το όνομά του.

ΥΠΟΨΗΦΙΟ ΓΙΑ OSCAR®
ΚΑΛΥΤΕΡΟΥ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ

THE CAVE

Η ΕΛΠΙΔΑ ΚΡΥΒΕΤΑΙ ΣΤΑ ΠΙΟ ΣΚΟΤΕΙΝΑ ΣΗΜΕΙΑ

ΠΡΕΜΙΕΡΑ
ΚΥΡΙΑΚΗ 9 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 21.50

 NATIONAL
GEOGRAPHIC

To National Geographic
είναι διαθέσιμο μέσω:

Vodafone TV

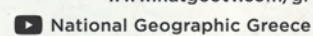
WIND | VISION

/NGCGreece

@natgeo_greece

National Geographic Greece

www.natgeotv.com/gr

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Π

ΑΤ

Κ

ΗΣ

Δεν δίνει
συνεντεύξεις
και ό,τι έχει
να πει το λέ-
ει μέσα από
τα βιβλία που
εκδίδει 46
χρόνια τώρα

Της ΓΙΟΥΛΗΣ ΤΣΑΚΑΛΟΥ
Φωτό: ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΡΑΤΖΑΣ

Κύριος Στέφανος Πατάκης: Ευθυ- νής με το αίσθημα δικαίου να τον δια- κρίνει. Εργασιομα- νής, τελειομανής, δι- ευθύνει 46 χρόνια τώρα κρατώ- ντας σθεναρά τα νηία του εκδο- τικού του οίκου. Με μικρά και σωστά βήματα σε βάθος χρόνου, κατάφερε τη δημιουργία της στιβαρής εικόνας που δίνει η ελληνική λογοτεχνία στην πα- ραγωγή των εκδόσεων Πατάκη. Μεγάλη η προσφορά του στον κλάδο του βιβλίου και ιδιαίτερα στην καθιέρωση του νόμου της ενιαίας τιμής.

Σας ευχαριστώ που δεχθήκατε να συνομιλή- σουμε και να δώσουμε έτσι την ευκαιρία στους φίλους του βιβλίου να γνωρίσουν καλύτερα τον άνθρωπο που με τη φροντίδα του μπορούν να... ταξιδεύουν. Πώς και πότε αποφασίσατε να δημιουργήσετε τον εκδοτικό σας οίκο; Επίσημα ο εκδοτικός οίκος ιδρύθηκε το 1974 από εμένα και τη σύζυγό μου Μελοπομένη Πατάκη. Βεβαίως με- ρικά χρόνια πριν ως καθηγητής φιλόλογος στη μέση εκπαίδευση είχα εκδώσει κάποια λεξικά και άλλα βιβλία ως βοηθήματα για τις ανάγκες των μαθη- τών του Λυκείου της εποχής εκείνης. Από την άλλη μεριά η γυναίκα μου, νέα κοπέλα με τρία μικρά παι- διά, εργάστηκε με πολύ πείσμα και αφοσίωση σε αυτό που μαζί ξεκινήσαμε.

Κύριε Πατάκη, η ιδιότητά σας ως εκπαιδευτικός και φιλόλογος σας βοήθησε στην επιλογή των βιβλίων του εκδοτικού σας οίκου; Βεβαίως οι φι- λολογικές μου σπουδές έπαιξαν σημαντικό ρόλο στις κατευθύνσεις του εκδοτικού οίκου, αλλά και στην όλη εκδοτική διαδικασία. Τον πρώτο καιρό οι τίτλοι των βιβλίων ήταν λίγοι, διάβαζα ο ίδιος όλα τα βιβλία, έκανα την επιμέλεια, ακόμα και τις διορθώσεις.

Τι σας διαφοροποιεί από τους υπόλοιπους οί- κους; Γιατί, σίγουρα, κάτι σας διαφοροποιεί. Νομίζω ότι κάθε εκδοτικός οίκος χρωματίζεται από την προσωπικότητα αυτού που τον διευθύνει. Δεν μπορώ να ξέρω τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των υπόλοιπων συναδέλφων μας. Αλλά αυτό που μπο- ρούμε να πούμε για τον εαυτό μας είναι ότι ενδια- φερόμαστε πολύ για την ποιότητα των κειμένων, την ορθή χρήση της γλώσσας, έχουμε αναλάβει και αναλαμβάνουμε μεγάλα και μακροπρόθεσμα έργα (όπως π.χ. το Λεξικό της Νεοελληνικής Λο- γοτεχνίας, το Λεξικό της Νεοελληνικής Γλώσσας), είμαστε τίμιοι στις σχέσεις μας με όλο τον κόσμο (είτε πρόκειται για εσωτερικούς συνεργάτες είτε πρόκειται για πνευματικούς δημιουργούς, επιμε- λτές, ξένους εκδότες κτλ.), εργαζόμαστε νυχθη- μερόν και λειτουργούμε με ομαδικό πνεύμα.

Όσον αφορά την επιλογή των κειμένων που εκ- δίδετε, σταθμίζετε το ενδεχόμενο οικονομικό όφελος; Θα τυπώνετε ένα βιβλίο που, ενώ θα σας ικανοποιούσε η ποιότητά του, θα γνωρίζατε ότι –για οποιονδήποτε λόγο– δεν θα ήταν οικονομική επιτυχία; Οπωσδήποτε μας ενδιαφέ- ρει το οικονομικό αποτέλεσμα. Δεν είμαστε μια κρατική επιχείρηση που χρηματοδοτείται από τον κρατικό προϋπολογισμό, πρέπει να πετυχαίνουμε ικανοποιητικές πωλήσεις για να ανταποκρινόμα- στε στις δαπάνες των έργων που αναλαμβάνουμε. Από την άλλη μεριά, ένα μέρος από τα κέρδη της επιχείρησης επενδύεται σε τίτλους με ελάχιστο ή μηδενικό αποτέλεσμα ή ακόμα και με ζημιά.

Ένας εκδοτικός όμιλος, κ. Πατάκη, πώς υπο- λογίζει το «άνοιγμα σε βιβλία κάθε χρόνο», αν λάβουμε υπόψη μας τη δύσκολη οικονομική συγκυρία; Έχουμε μια οικονομική υπηρεσία η ο- ποία μελετά μακροπρόθεσμα και βραχυπρόθεσμα τα οικονομικά μεγέθη, ώστε να είμαστε σε θέση να προβλέπουμε τις οικονομικές δυνατότητες που έ- χουμε στο παρόν και στο μέλλον. Στο πλαίσιο αυτό μπορούμε να κινούμαστε αναλόγως.

Τι πιστεύετε; Οί Έλληνες διαβάζουν; Βεβαίως και μερικοί διαβάζουν. Όπως βεβαίως μερικοί δεν διαβάζουν. Όσο όμως προσπαθούμε εμείς ως εκ- δότες και άλλοι σε άλλες θέσεις (βιβλιοπώλες, εκπαιδευτικοί, γονείς, δημοσιογράφοι κτλ.) τόσο περισσότερο δημιουργούνται νέοι αναγνώστες.

Το μέλλον του βιβλίου στην Ελλάδα πώς το βλέπετε; Νομίζω ότι η χώρα μας τώρα που βγαί- νει από την κρίση θα στραφεί σε μια ανάπτυξη σε πολλά επίπεδα. Εκτός από την οικονομική ανά- πτυξη ελπίζω ότι θα υπάρξει μία προσπάθεια κα- λύτερης οργάνωσης της χώρας, κάτι που θα έχει επίπτωση στην καθημερινή και προσωπική ζωή των ανθρώπων. Ιδιαίτερα ελπίζω σε μια αναβάθμι- ση του εκπαιδευτικού μας συστήματος. Όλα αυτά θα συντελέσουν στη μεγαλύτερη διάδοση του βιβλίου.

Πιστεύετε ότι ο Έλληνας αναγνώστης έχει σο- βαρό λόγο να πιστεύει ότι υπάρχουν καλοί εκ- δότες που φροντίζουν την ποιότητα ακόμα και μέσα σε αντίξοες συνθήκες; Οπωσδήποτε ναι. Υπάρχουν στην Ελλάδα πολλοί σημαντικοί εκδο- τικοί οίκοι και πολλοί σημαντικοί εκδότες, ανοιχτά μυαλά, με μόρφωση, ευαισθησίες απέναντι στα κοινωνικά φαινόμενα, με ενδιαφέροντα και αγάπη για την τέχνη, τη λογοτεχνία, την επιστήμη κτλ.

Τι θεωρείτε ελαφριά λογοτεχνία; Μπορούμε να διαχωρίζουμε τα βιβλία σε ποιοτική ή μη λο- γοτεχνία; Δεν είναι λίγο ρατσιστικό όλο αυτό; Οπωσδήποτε υπάρχει μια διαφορά ανάμεσα στα διάφορα μυθιστορήματα. Και οπωσδήποτε υπάρ- χουν βιβλία τα οποία διαβάζει κανείς για να περά- σει ευχάριστα και άνετα κάποιες ώρες. Αυτό δεν είναι κακό. Δεν ξέρω αν πρέπει να το ονομάσουμε ελαφριά λογοτεχνία ή όχι. Δεν μπορούμε να αγνο- ήσουμε όμως ότι υπάρχει μεγάλη διαφορά ανάμε- σα σε τέτοια μυθιστορήματα και σε έργα μεγάλων λογοτεχνών. Και είναι αλήθεια ότι υπάρχουν άν- θρωποι που διαβάζουν μόνο τα πρώτα, αυτά που εσείς ονομάζετε ελαφριά λογοτεχνία, και υπάρ- χουν άνθρωποι που διαβάζουν μόνο τα δεύτερα, αυτά που εσείς ονομάζετε ποιοτική λογοτεχνία. Ίσως να υπάρχουν μερικοί που διαβάζουν και τα δύο. Αυτή είναι η πραγματικότητα. Δεν χρειάζεται να χρησιμοποιούμε για την περίπτωση το επίθετο ρατσιστικός.

Η κριτική πώς σας έχει αντιμετωπίσει ως σήμε- ρα; Η κριτική ασχολείται με τους συγγραφείς. Αν ένας συγγραφέας γράψει ένα βιβλίο σημαντικό, οι κριτικοί θα το παρουσιάσουν, θα μιλήσουν γι' αυτό, θα προβάλουν τις αρετές του. Αν συμβεί το αντίθετο, οι κριτικοί πολλές φορές στηλιτεύουν ό,τι δεν τους αρέσει.

Με ποιο κριτήριο εντάσσετε Έλληνες και ξέ- νους συγγραφείς στο εκδοτικό σας πρόγραμ- μα; Απλώς και μόνο με βάση το περιεχόμενο.

Ποιο πιστεύετε ότι είναι το κριτήριο για να γίνει κάποιος συγγραφέας; Πού δίνετε μεγαλύτερη βαρύτητα, στη μόρφωση ή στο ταλέντο; Στο ταλέντο και στη σκληρή δουλειά που δημιουργεί σοβαρά έργα.

Τι πιστεύετε για τα παιδιά σήμερα, ενδιαφέρο- νται για τα βιβλία, διαβάζουν; Αν' όσο γνωρίζω, δίνετε μεγάλη έμφαση στο παιδικό βιβλίο και

συχνά τα παιδικά/εφηβικά βιβλία σας βραβεύ- ονται. Πιστεύω ότι τα παιδιά ενδιαφέρονται. Και ενδιαφέρονται πολύ περισσότερο όσο οι γονείς και οι εκπαιδευτικοί τα στρέφουν προς αυτή την κατεύθυνση.

Υπάρχει ένας τίτλος των εκδόσεών σας για τον οποίο αισθάνεστε ιδιαίτερα περήφανος; Για τους περισσότερους.

Υπάρχει κάποιο βιβλίο στο οποίο να πιστέψατε πολύ, αλλά η ανταπόκριση του αναγνωστικού κοινού να μην ήταν αυτή που αναμένατε; Αρκε- τά βιβλία.

Το ελληνικό βιβλίο προβάλλεται στο εξωτερι- κό; Δύσκολο ή εύκολο; Πράγματι είναι δύσκολη η προβολή του ελληνικού βιβλίου στο εξωτερικό. Μεγάλο πρόβλημα είναι η γλώσσα μας. Παρ' όλα αυτά και στις διεθνείς εκθέσεις του βιβλίου, αλλά και με άλλες επαφές σιγά-σιγά βλέπουμε ελληνικά βιβλία να μεταφράζονται σε ξένες γλώσσες.

Μοιραστείτε μαζί μας μια χρήσιμη συμβουλή για νέους συγγραφείς! Δεν πρέπει να βιάζονται. Δεν πρέπει να αποσκοπούν στην ποσότητα, σε πολλούς τίτλους δηλαδή σε μικρό χρονικό διά- στημα.

Να τολμήσω να ρωτήσω ποιο είναι το αγαπη- μένο σας βιβλίο και συγγραφέας; Δεν μπορεί να είναι ένα.

Ποια είναι τα μελλοντικά σας σχέδια; Πού θα θέλατε να κατευθυνθεί ο εκδοτικός σας οίκος από εδώ και πέρα; Πρέπει να σας θυμίσω ότι δια- νύω το ογδοηκοστό πρώτο της ηλικίας μου. Αυτό που μας ενδιαφέρει εμένα και τη γυναίκα μου είναι να βλέπουμε τα παιδιά μας να δουλεύουν με συνοχή και οργάνωση ακολουθώντας το πνεύμα και τις αρχές με τις οποίες ξεκινήσαμε. Μπροστά μας έχουμε πολλές προκλήσεις. Πρώτα πρώτα εγώ προσωπικά και εκατόν πενήντα συνεργάτες μου δουλεύουμε για είκοσι ένα και πλέον έτη για τη δημιουργία του Μεγάλου Ηλεκτρονικού Λεξι- κού Νεοελληνικής Γλώσσας Πατάκη. Πρόκειται για ένα λεξικό που σε περιεχόμενο τη στιγμή αυτή είναι επτά φορές μεγαλύτερο από το μεγαλύτερο κυκλοφορούν έντυπο νεοελληνικό λεξικό. Ελπίζω ότι η πρώτη ολοκλήρωση θα γίνει σε τρία χρόνια από τώρα. Άρα η πρώτη μου προσπάθεια και ευχή είναι να βρίσκομαι στη ζωή και να φτάσω σε αυτό το σημείο, καθώς επίσης και στις πρώτες έντυπες εκδόσεις τμημάτων αυτού του λεξικού, που και αυτές προγραμματίζονται για τον ίδιο χρό- νο περίπου. Εκτός αυτού μπροστά μας έχουμε και άλλες σειρές βιβλίων να προγραμματίσουμε. Ήδη τελευταία έχουμε ξεκινήσει σειρές καινούριες για μας στον τομέα των οικονομικών επιστημών. Γενι- κότερα ο τομέας του πανεπιστημιακού βιβλίου μάς ενδιαφέρει ιδιαίτερα. Επίσης μας ενδιαφέρει ιδιαι- τερα ο τομέας των πωλήσεων και του marketing. Το ηλεκτρονικό βιβλιοπωλείο, τα e-books και ό,τι άλλο συναφές. Πιστεύουμε ότι οι νέες τεχνολογί- ες θα έχουν έναν ρόλο μεγάλο στη διαδικασία της έκδοσης και της προώθησης του βιβλίου. Τέλος, θα συνεχιστεί η αφοσίωσή μας στους τομείς με τους οποίους έχουμε μέχρι τώρα ασχοληθεί, όπως είναι η λογοτεχνία, το παιδικό βιβλίο, η εκπαίδευ- ση, οι πρακτικοί οδηγοί κτλ. Θα είναι τομείς στους οποίους θα μπορέσουμε να προσφέρουμε αρκετά πράγματα.

Και μια τελευταία ερώτηση: Αν σας ζητούσα να κάνετε έναν απολογισμό μετά από τόσα χρόνια σκληρής αλλά και δημιουργικής δουλειάς, τι θα λέγατε; Έκανα αυτό που μπορούσα και αυτό που θα ήθελα να κάνω. Βεβαίως όλα θα μπορού- σαν να γίνουν καλύτερα, αν την πείρα που έχω τώρα την είχα όταν ξεκίνησα. Αυτό το συμπέρα- σμα ισχύει και για μένα και για τη γυναίκα μου. **A**

Εγώ προσωπικά και 150 συνεργάτες μου δουλεύουμε για 21 και πλέον έτη για τη δημι- ουργία του Μεγάλου Ηλεκτρονικού Λεξικού Νεοελληνικής Γλώσσας Πατάκη

Πού γεννηθήκατε;
Στην Αθήνα.

Το πρώτο σας σπίτι; Αμπελόκηποι. Όλη η γειτονιά συγγενείς, ένας ακάλυπτος χώρος μεταξύ πολυκατοικιών σημείο συνένωσης και ποδοσφαιρικών αγώνων. Καμιά φορά έρχόταν κι ένας βοσκός με πρόβατα –ναι, ναι–, καθώς εκεί κοντά ήταν τα Ηνωμένα Βουσάσια. Σε αυτόν τον ακάλυπτο είχε χόρτα και χαμομήλι.

Το αγαπημένο σας σπιτικό φαγητό; Γεμιστά. Χωρίς κιμά.

Μια παιδική ανάμνηση; Μπάλα στο πάρκο του Βενιζέλου πριν γίνει το Μέγαρο Μουσικής. Ένα μεγάλο παιδί γύρω στα 8 χώριζε τις ομάδες και ρώταγε της ηλικίας μας. Εγώ δεν ήξερα καν πόσο ήμουνα.

Ποιο ήταν το πρώτο άλμπουμ που ακούσατε περισσότερο; Το soundtrack της ταινίας «The Blues Brothers».

Τι αγαπάτε περισσότερο στην Αθήνα; Τις βόλτες την άνοιξη.

Τι θα την έκανε πιο όμορφη; Λιγότεροι άνθρωποι, λιγότερα αυτοκίνητα.

Το πιο τρελό πράγμα που σας συνέβη στην πόλη; Μια ιστορία του πατέρα μου. Πριν πολλά χρόνια οδηγώντας βέσπα Lambretta τον είχε τρακάρει η λιμουζίνα που μετέφερε τον Juan Carlos, τότε Βασιλιά της Ισπανίας. Βγήκε ο ίδιος ο Juan Carlos και τον σήκωσε. Ευτυχώς δεν έπαθε τίποτα. Ο πατέρας μου.

Τι θα προτείνατε για να βελτιωθεί η καθημερινότητα; Να έχουμε περισσότερο τον νου μας να ενοχλούμε λιγότερο το δίπλα μας.

Ποια είναι τα στέκια σας; Πλατεία Μαβίλη, Σχεδία Home στη Νικίου.

Ποια ήταν η πρώτη ή η πιο σημαδιακή συναυλία που είδατε; 12 Ιουλίου 1988. Bruce Springsteen and the E Street Band στο Waldstadion στη Φρανκφούρτη. Πριν ακόμα έρθει στο Ολυμπιακό Στάδιο στα πλαίσια του Live Aid.

Ποιο ήταν το πρώτο πράγμα που σας έκανε εντύπωση στη Γερμανία σε σχέση με τη ζωή στην πόλη; Σεβασμός στους κανόνες χωρίς κάποιον εξαναγκασμό. Κουλτούρα της συλλογικότητας.

Ποιοι είναι οι άνθρωποι που σας εμπνέουν; Οι άνθρωποι που με κίνδυνο της ζωής τους ταξίδεψαν εθελοντικά από την Ευρώπη για να εμβολιάσουν

τα παιδιά στη Λιβερία και στη Σιέρα Λεόνε και συνέβαλαν έτσι στην εξολόθρευση του ιού Ebola τα έτη 2013-2016.

Στοιχεία και επιρροές που σχηματοποίησαν το νέο άλμπουμ «Star»; Back to the roots, old school ηχογράφιση και προσέγγιση, ενιαίο ύψος, ψιλοδουλειά στις μίξεις, low budget παραγωγή. Πολύ χαρήκαμε που οι γερμανοί δημιουργοί μάς έδωσαν την άδεια να κυκλοφορήσουμε σε αυτή τη συλλογή την ελληνική εκδοχή του «99 Luftballons» (99 Μπαλόνια) που την παίζουμε σχεδόν 15 χρόνια στα λάιβ.

Τι σημαίνει για σας δημοσιότητα και σταριλίκι; Το να σε ακούνε και να σε αγαπάνε πιστιρικάδες είναι ευθύνη. Από την άλλη, η Kim Kardashian εγκαινίασε μια εποχή όπου η διασημότητα αποσυνδέθηκε πλήρως από την ικανότητα και έγινε αυτοσκοπός. Υπάρχει ένας κίνδυνος όταν όλοι θέλουν να γίνουν διάσημοι όσο πιο γρήγορα και με τον ελάχιστο δυνατό κόπο. Τέλος σε μια μικρή χώρα σαν την Ελλάδα το να μιλάμε για σταρ έχει σίγουρα μια γελοιότητα. Κάποιος συνάδελφος είχε πει «αυτά είναι όλα ροκσταριλίκια του χωριού».

Πόσο αλλάζουν ζωντανά τα κομμάτια και πώς επιδρά το κοινό και ο χώρος; Στο λάιβ ξαναλές την ιστορία σαν να είναι η πρώτη φορά. Σίγουρα υπάρχει ένας στάνταρ πυρήνας κομματιών που πρέπει να παιχτούν, αλλιώς θα φράμε ξύλο. Από εκεί και πέρα παίζουν ρόλο τα requests, η περίπτωση, ο τόπος και η ιστορική συγκυρία.

Το πιο τρελό πράγμα σε συναυλία σας; Αμέτρητα! Μια φορά σε ανοιχτή συναυλία μπήκε Mercedes με σκούρα τζάμια σπρώχνοντας το κοινό μέχρι να φτάσει μπροστά στην κονσόλα. Επρόκειτο για επίλυση διαφορών μεταξύ δύο συμμοριών η οποία εξελίχθηκε μπροστά στα μάτια μας και ενώ παίζαμε το κομμάτι «Ψεύτικη ζωή».

Οι πιο έντονες αναμνήσεις από ταξίδια και συνεργασίες; Υγρασία, ζέστη και μυρωδιά βότανου στην Τζαμάικα. Η μουσική καθοδήγηση του τρομπονίστα Vin Gordon. Η σούπα που μου έφτιαξε η Amparo Sanchez, όταν είχα αρρωστήσει στο σπίτι της λίγο έξω από τη Βαρκελώνη. Η απλότητα του Manu Chao.

Ποιος είναι ο πιο απρόσμενος φαν των Locomondo; Ο σκηνοθέτης Fatih Akin.

Τι νέες τηλεοπτικές σειρές θα μας προτείνατε; «The Kominsky Method» και «The Vietnam War», σειρά ντοκιμαντέρ των Ken Burns, Lynn Novick.

Τι ακολουθεί; Συναυλίες και πάλι συναυλίες.

ΛΙΓΟ ΠΡΙΝ ΤΙΣ ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ ΣΤΟ ΚΥΤΤΑΡΟ, ΜΙΛΑΕΙ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥ

ΜΑΡΚΟΣ ΚΟΥΜΑΡΗΣ (LOCOMONDO)

«Να σας διηγηθώ την ιστορία του πατέρα μου και του Χουάν Κάρλος της Ισπανίας;»

Επιμέλεια: ΓΙΩΡΓΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Φωτό: CHOO6400

INFO

Ο Μάρκος Κούμαρης είναι ο συνδημιουργός και τραγουδιστής των Locomondo. Το νέο τους single και videoclip λέγεται «Star» μέσα από το ομότιτλο άλμπουμ τους. Στις 21&28 Φεβρουαρίου εμφανίζονται στο Κύτταρο.

102.5 ATHENS VOICE RADIO

Ακούμε την εκπομπή
του Δημήτρη Λιλή,
«Athens Incoming»,
κάθε Σάββατο και
Κυριακή στον
Athens Voice Radio
102.5 από τις 18.00
ως τις 20.00.

Είμαστε έτοιμοι
να πραγματοποιή-
σουμε το αρχικό
όραμα. Δηλαδή,
να παρουσιάσου-
με στον υπόλοιπο
κόσμο τη δική μας
εκδοχή για την
ανεξάρτητη
μουσική σκηνή
της Αθήνας.

Ο Δημήτρης Λιλής, η δισκογραφική Just Gazing & ο Athens Voice Radio 102.5

DJ στα πιο χιπ πάρτι, ιδιοκτήτης της δισκογραφικής Just Gazing, ραδιοφωνικός παραγωγός του ATHENS VOICE Radio 102.5 και το καλύτερο «μουσικό αυτί» της πόλης

Του ΜΑΝΟΥ ΝΟΜΙΚΟΥ - Φωτό: ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΡΑΤΖΑΣ

Ο Δημήτρης Λιλής είναι το πρόσωπο της μουσικής Αθήνας που «δεν κοιμάται ποτέ», συμπληρώνοντας πάνω από 15 χρόνια σε μπάντες (θυμάστε τους Relevant Box;) και DJ σε μερικά από τα πιο χιπ στέκια της πόλης (φέτος τον βρίσκουμε στο 48 Urban Garden και POCO a POCO, μεταξύ άλλων). Παράλληλα, αρθρογράφει, έχει τη δική του δισκογραφική εταιρία με όνομα Just Gazing, μανατζάρει μπάντες, όπως και ένα online ραδιόφωνο (Avoropolis), και κάθε σαββατοκύριακο μας κάνει παρέα στο ραδιόφωνο της ATHENS VOICE στους 102.5 με τη δική του εκπομπή. Αρκετή δουλειά για ένα άτομο, σωστά;

Η κινητήρια δύναμη για όλα αυτά είναι η ίδια η αγάπη για τη μουσική, αυτή η αγάπη που μας ενώνει όλους κάτω δικές μας κοινότητες και κώδικες επικοινωνίας. Ο Δημήτρης Λιλής, σε ένα διάλειμμα από την εκπομπή του, μας μιλάει για τι άλλο; Μουσική!

Η δισκογραφική Just Gazing συμπλήρωσε τα 10 χρόνια ζωής... Βέβαια, αν υπολογίσεις τα 3 πρώτα χρόνια «του ατζαμή» που είχαμε μόλις έναν καλλιτέχνη, τον Sillyboy, και έπειτα ένα διάστημα που ταξίδευα συχνά στο εξωτερικό με τη Μόνικα, πρακτικά τα τελευταία 5 χρόνια είναι που το label έχει κανονική ροή digital κυκλοφοριών. Και χρειάστηκε αυτή η κυκλοφορία μας για τον δίσκο των Sillyboy's Ghost Relatives, σε συνεργασία με το αγγλικό label Claremont 56 του DJ ευαγγελιστή Paul Murphy, να μας βάλει σε λίγο καλύτερα και διεθνή σαλόνια. Πλέον, έχουμε σωστή ψηφιακή διανομή και επιτέλους δημιουργήσαμε και κανάλια φυσικής διανομής των βινυλίων μας σε δισκάδικα στην Ευρώπη και στον υπόλοιπο κόσμο.

Τι να περιμένουμε το 2020; Νομίζω ότι είμαστε έτοιμοι να πραγματοποιήσουμε

το αρχικό όραμα. Δηλαδή, να καταγράψουμε και να παρουσιάσουμε στον υπόλοιπο κόσμο τη δική μας εκδοχή για την ανεξάρτητη μουσική σκηνή της Αθήνας. Τίποτα περισσότερο και τίποτα λιγότερο από το DIY ήθος κάθε ανεξάρτητης εταιρείας που καταγράφει με κυκλοφορίες τη σκηνή της πόλης της και βασισμένο κατά 99% στο μοντέλο που όρισε η δράση της Dischord Records των Fugazi στη Washington DC στα 80s. Και στο 2020 επιμένουμε στο γνωστό δίπολο Rock vs Electronica. Μόλις βγάλαμε το κοφτερό punk των Bombing The Avenue και έχουμε στα σκαριά τις dark κιθάρες των Strawberry Pills και ένα ep από τα νέα goth kids, Liebchen. Ο Κος Κ. ασφαλώς είναι μια κατηγορία ελληνόφωνου ροκ μόνος του και επιστρέφει, ενώ σε ηλεκτρονικό επίπεδο αναμειναιτε το αστικό coolness της Raed Raees και το chillwave των Smalfeels. Επίσης, στις 20 Φεβρουαρίου λανσάρουμε το sub label Won Ton για τη synth wave σκηνή της πόλης. Πρώτο release το LP του Metaman με single συμμετοχή από Λένα Πλάτωνος και ακολουθούν ο Athens Computer Underground και νέο υλικό από Regressverbot. Περισσότερο όμως θέλουμε να εστιάσουμε στις live παρουσιάσεις και τα tour των καλλιτεχνών, δεδομένου ότι το ρόστερ μεγάλωσε.

Ποιοι είναι οι αγαπημένοι σου Έλληνες καλλιτέχνες, πέραν αυτών της Just Gazing; Αυτή την εποχή προσπαθώ να ανακαλύψω τι θα πρωταγωνιστήσει στο '20 κι η προσοχή μου είναι στραμμένη σε νέους μουσικούς, νέα labels και ομάδες. Μου αρέσει η δουλειά που κάνουν τα παιδιά στην Πατάρι records. Από τη φωτογραφία των γραφείων μέχρι την DIY αισθητική στο artwork και τον τρόπο επικοινωνίας, θα έπαιρνα όρκο ότι είναι η δική μας Daptone records, αν και ο ήχος τους είναι κοφτερός, garage pop, punk σε περιπτώσεις και αυτό νομίζω τους κάνει ακόμα πιο cool. Γενικά, υπάρχει η τάση για πιο χύμα ροκ στη σκηνή της Αθήνας ενίοτε και με ελληνικό στίχο. Σαν να ζούμε το πρώτο κύμα δημιουργίας από μουσικούς που μεγάλωσαν με Acid Baby Jesus και Bazooka, οι οποίοι αμφότεροι είναι από τις αγαπημένες μπάντες μου. Επίσης, σαν να έχει περάσει πολύς κόσμος από το Ίδρυμα 2.14 ή τα DIY events σε Crust και καταλήψεις που κατάλαβαν τη σημαντικότητα του «να το κάνεις μόνος σου», οπότε πλέον εκφράζονται πιο ωμά αρκετές μπάντες. Ηγρε ίσως όχι άδικα, έχουν οι Μινέρβα και ελπίζω ότι οι The Bonnie Nettles θα βγάλουν ωραίο δίσκο. Το υποθέτω γιατί και τα δύο πρότζεκτ είναι στα χέρια του πολύ ικανού παραγωγού Άλεξ Μπόλμπαση.

Τους Κοοβα Tercu ανακάλυψα τυχαία και παρότι είναι στην πιάτσα καιρό και με ενθουσίασαν. Μου θύμισαν επίσης πόσο πολύ λείπει από τη σκηνή μια μπάντα σαν Τα Όρη. Επιπλέον, η επιστροφή των Whereswilder έχει ενδιαφέρον και περιμένω να δω τη συνέχεια της Veego Records από την Πάτρα. Πολύ ενδιαφέρον και το project των Henry με μέλη από Planet of Zeus - Cave Children - Burger Project. Από αυτούς αναμένω και το EP, όπως αναμένω και το νέο LP των Deaf Radio.

Τέλος, πάντα έχω στημένο αυτί για οτιδήποτε βγάζουν οι κλασικές αξίες της σκηνής: Blend Mishkin - Roots Evolution, TFATFY, Stella, Larry Gus, Nteibint, La.Ga. Sta. Records, Anatolian Weapons, Planet Of Zeus, Into The Light Records, The Rattler Proxy, Mandorasindahouse, Grandbois, ATH Kids, Offbeat Records, Jungle Juice Records, Economist, Terranaga Beat Records, Keep Shelly in Athens, Cayetano, C. Da Afro...

Τι συμβουλή έχεις να δώσεις σε ένα νέο καλλιτέχνη που θέλει «να την κάνει» στη μουσική βιομηχανία; Μια καλή συμβουλή είναι να οραματίζεται κάποιος όλο το πακέτο του ως καλλιτέχνης και σαν επιδραστική φιγούρα. Δηλαδή να σκέφτεται από την πρώτη στιγμή τι μπορεί να κάνει ώστε να αφήσει πίσω του έργο που θα επηρεάσει τις επόμενες γενιές και κυρίως τη δικιά του. Δεν φτάνει απλά να κάνει ή να νομίζει ότι κάνει καλή μουσική. Πρέπει να φαντάζεται και να πραγματοποιεί τη μουσική παραγωγή με ιδέες «έξω από το κουτί», να κάνει εξίσου ανατρεπτικά videos, να έχει social media που να δημιουργούν virality στην κοινότητα που δρα, να φροντίζει να έχει την αποδοχή και την προτίμηση της κοινότητάς του (κυρίως γιατί πρώτα γίνεται γνωστός στη γειτονιά, μετά στην πόλη, μετά στη χώρα και μετά στον κόσμο) και τέλος να έχει σκεφτεί από την πρώτη μέρα πώς το όνομα του θα μπορεί να γίνει παγκόσμιο brand. **A**

Instagram @justgazingrecords

Δεν διανοούμαι να σταματήσω να παίζω. Δεν έχω καμία σχέση με την ηλικία μου. Νιώθω μεγάλη χαρά και υπευθυνότητα για κάθε καινούργιο ρόλο που αναλαμβάνω, ονειρεύομαι όμως κάτι πολύ καλό, όπως ο Βασιλιάς Λιρ.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

«Το θέατρο είναι ζωή»

Ηθοποιός, σκηνοθέτης, σεναριογράφος, ίσως με μια χιλιάδα παρουσίες στο σανίδι, στο σελιλόιντ και στο γυαλί. Σε μια αναδρομή στο παρελθόν στέκεται σε σταθμούς της προσωπικής του ιστορίας, μιλάει για το παρόν και ελπίζει για το μέλλον.

Επιμέλεια - Φωτό: ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΜΑΣΟΥΡΗ

«**Οι μνήμες του πολέμου**, ενός εμφυλίου, είναι βαθιά ριζωμένες μέσα μου, είδα Γερμανούς, εθνικόφρονες ελασίτες να λεηλατούν τα σπίτια μας, ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος με σημάδεψε και ανατρέχω πλέον συχνά στο youtube για να ανακεφαλαιώσω, θέτω υπαρξιακά ερωτήματα όπως το γιατί να φεύγουν τόσες ψυχές που έχουν δεσμούς, συναισθήματα, σαν να 'ναι μυρμηγκία.

«**Μεγάλωσα με μια γιαγιά αγράμματη** και υστερική, η μπτέρα μου ήταν συνήθως απούσα, έτρεχε στην ελληνική επαρχία με τα μπουλούκια, πέρασα δύσκολα παιδικά χρόνια. Δεν μου αρέσει να αναθεματίζω για ανθρώπους που έχουν φύγει, δεν μου αρέσει να λέω τι τράβηξα και τι έπαθα, έστω κι αν πέρασα τραγικά. Τότε δέσποζε η πείνα, η δυστυχία ήταν αφόρητη, όλα ήταν διαφορετικά, δεν συγκρίνεται με τώρα. Η ζωή ήταν ισοπεδωτική, δεν υπήρχαν τα προβλήματα των ναρκωτικών. Το 90% ήταν λαϊκό κόσμο, οι πλούσιοι ήταν εξαιρέσεις, ήταν ένα μαγανοπηγάδο, όλα τα προβλήματα διογκώνονταν. Θα έλεγα ότι μεγάλωσα μέσα στη σχιζοφρένεια της γιαγιάς, σε μια πλατεία Βάθης υποβαθμισμένη από τους οίκους ανοχής. Δύσκολα θα υπάρξει απόλυτη ταύτιση με κάποια κατάσταση σήμερα, πάνε αυτά...

«**Η μπτέρα μου** δεν μου έδωσε κάποια κατεύθυνση ως προς τη συμπεριφορά μου προς το γυναικείο φύλλο. Γύριζε με θιάσους μπουλουκιών, πολύ συχνότερη ήταν η απουσία της από την παρουσία της. Η ζωή μ' έμαθε πώς να συμπεριφερόμαι.

«**Το επάγγελμά μας** έχει συγκεκριμένες ώρες που καθορίζουν τις παρέες και τις σχέσεις σου. Πολλοί ηθοποιοί επιλέγουν να κάνουν σχέσεις με το συνάφι τους. Όντως, στο "Ξύπνα Βασίλη", η Έλενα Ναθαναήλ δεν ήταν η αδελφή μου στην πραγματικότητα, αλλά η αγαπημένη μου.

«**Τραγουδούσα τα τραγούδια** που άκουγα από τη μπτέρα μου. Μου άρεσε η μουσική, έκανα κάποια μαθήματα για να μπορώ να τραγουδήσω. Το 1962 ο Μάνος Χατζιδάκις, που γνώρισα μέσω του Κουν, μου έδωσε ένα κομμάτι του. Στη συγκλονιστική παράσταση της "Οδού Ονείρων" συμμετείχα και εγώ. Κάποια στιγμή ανέβασα και το δικό μου μιούζικαλ "Ο φανταστικός κόσμος του Μακρυπόδη", σε μουσική Φίλιππου Νικολάου και δικούς μου στίχους, ο οποίος κυκλοφόρησε και σε βινύλιο. Το "Ξύπνα Βασίλη" θα το έπαιζα σήμερα όπως και τότε. Δεν θα άλλαζα καθόλου το παιξιμό μου.

«**Επειδή έζησα την πείνα της κατοχής**, μού έρχεται σήμερα ως συνειρμός όταν βλέπω στην Αθήνα αν-

θρώπους να ψάχνουν τροφή στα σκουπίδια, όπως πριν 60 χρόνια. Μια σωστή κυβέρνηση θα τίνιζε τα πάντα στον αέρα - εάν δεν κοίταζε βέβαια ο κάθε πολιτικός την καρέκλα του αλλά το συμφέρον του λαού του! Καυτηριάζω την πολιτική, κατάλαβα από παιδί πόσο σημαντική είναι και πως είμαστε ένας λαός που δεν έχει μνήμη. Θα έπρεπε να υπάρχει μια ταμπέλα έξω από τη Βουλή που να λέει, τώρα που έγινες πολιτικός κρέμασε τη συνείδησή σου στην γκαρνταρόμπα! Υπάρχουν πολλές ελλείψεις, άνθρωποι μόνι σε κρύα σπίτια που δεν έχουν να πάρουν κάτι για τα παιδιά τους. Ποιος ενδιαφέρεται; Οι πρόσφυγες πέρασαν από την κόλαση και καθήκον μας είναι να τους βοηθάμε, αλλά άραγε αναρωτιόμαστε πόσοι Έλληνες ζουν σαν πρόσφυγες στην ίδια τους την πατρίδα και χωρίς την υποστήριξη της διεθνούς αμνηστίας;

«**Στη διδασκαλία του Μεταξά** υπήρξε υπουργός Ασφαλείας ο Μανιαδάκης, ένα σωστό τέρας που βασάνιζε τους κομμουνιστές προκειμένου να αλλάξει οπιστήσουν. Στα δώδεκά μου χρόνια είδα τη φωτογραφία του, πολιτευόταν ενώ τον είχαν βάλει φυλακή για τα εγκλήματά του, και τότε κατάλαβα ότι το μυαλό του πλήθους λειτουργεί χαοτικά. Ακόμα και χιτλερικούς οι Αμερικάνοι τούς έκαναν αξιότιμους πολίτες. Λόγω επαγγέλματος μου έχει προκύψει πολλές φορές να δεχτώ πρόταση να πολιτευτώ, αλλά αρνούμαι πάντα γιατί δεν είναι δυνατόν να είσαι πολιτικός έχοντας συνείδηση.

«**Έχουμε μόνο πλούσιους και φτωχούς**. Όταν υπήρξε μεσαία τάξη δανείστηκε και τώρα είναι χρεωμένη, οι Έλληνες νομίσανε ότι αυτή η φάση της ζωής τους θα είναι μακρόχρονη και αναλλοίωτη και εκεί έγινε το πρώτο λάθος. Ήταν μοιραίο τα στερημένα παιδιά της κατοχής, όταν βρέθηκαν με λεφτά στα χέρια τους, να τα σπαταλήσουν χωρίς να σκεφτούν το μέλλον. Ανοιχτήκαμε και κάποιοι και από εμάς πέθαναν φτωχοί, π.χ. ο Χατζηκρήστος έβγαλε λεφτά αλλά το τέλος του δεν ήταν καλό.

«**Σαν άνθρωπος υπήρξα** χαμηλών τόνων και περισσότερο ειρηνοποιός. Δεν νιώθω την ανάγκη να πέσω στη μάχη. Είμαι θεωρητικός, όχι μάχιμος. Πολεμούσα για τα γεγονότα διαμέσου των γραπτών μου, του θεάτρου και των συνεντεύξεων.

«**Θα μπορούσα να αποκρύψω** τις αδυναμίες μου και τα σφάλματά μου, ενίοτε αυτά αποτελούν βορά των δημοσιογράφων εις βάρος μου, αλλά τα θεωρώ συνηθισμένα και χρησιμοποίησι τις προσωπικές μου ιστορίες για να κάνω και λίγο κήρυγμα, να νουθετήσω και να παραδειγματίσω εκ του αποτελέσματος.

«**Συνεργάστηκα με προσωπικότητες**, Βλαχοπούλου, Τζαβέλας, Βουγιουκλάκη, με τον Σακελάρη που ήταν δημοσιογράφος κι έβλεπε μπροστά. Αυτός μου έδωσε το "προφιτερόλ", η καθοδήγηση ήταν δική του, ο αυτοσχεδιασμός δικός μου. Τώρα βλέπω ότι ήταν πολύ εύκολο το να παιχτεί. Στην καθημερινή ζωή ομολογώ ότι μου άρεσαν τα γλυκά, δεν μπορούσα να φάω μόνο μια πάστα, ήθελα τρεις, θυμάμαι τον εαυτό μου να μπαίνει στο Ζαχαροπλαστείο ντροπαλά και να τις αγοράζω! Αυτό το "προφιτερόλ" λοιπόν μ' έφερε στην κορυφή και μ' έκανε θιασάρχη. Αποδίδω σε αυτό το βήμα της καριέρας μου πολλά από τα καλά που ήρθαν, χωρίς κανένα παράπονο που ο κόσμος με αγάπησε πολύ από τη συγκεκριμένη σκηνή.

«**Υπήρξα πολύ τυχερός!** Πέρασα από τον Κουν. Μαζί του έπαθα εξάρτηση κι αγάπησα το θέατρο, συνεργάστηκα με σπουδαίους σκηνοθέτες, οι ταινίες που έπαιξα δοξάστηκαν. Είχα δύναμη και ταλέντο να κρατήσω στο ύψος τους δύσκολους ρόλους.

«**Ήταν παράδεισος το σινεμά** για μένα, δεν θα ξανάρθει αυτή η αίσθηση, χάθηκε μαζί με τα χρόνια της αθωότητας. Έχω πολλά σεναρία φυλαγμένα στο συρτάρι. Οι παραγωγοί όμως ζητούν οτιδήποτε μπορεί να διασκεδάσει τον κόσμο, ο προβληματισμός δεν ευνοείται, διαλέγονται έργα εύπεπτα.

«**Δεν έκανα φιλίες, κολλητούς**, κουβαλούσα το βάρος του πόλεμου από το παρελθόν. Είχα ένα δικό μου κόσμο, μια απομόνωση, κλειστός στον εαυτό μου, μετά το 1964 ανοιχτήκα και πήρα τα πάνω μου. Πολλά παιδιά στη γειτονιά μου σπατάλησαν τα νιάτα τους και τη δημιουργικότητά τους, δεν έκαναν τίποτα, παρέμειναν στην κατάθλιψη, εγώ λόγω ενός ταλέντου και της επιτυχίας που είχα, κοίταξα τη ζωή με δύναμη και απέβαλα το αρνητικό παρελθόν.

«**Είμαι πολυγραφότατος αλλά δεν κυνηγάω**. Κάποιοι που είχαν γνωριμίες επιβλήθηκαν και καθιερώθηκαν. Οι θεατρικοί επιχειρηματίες δεν σου δίνουν την ευκαιρία να γίνεις καθιερωμένος, προτιμούν να δουλεύουν με τους ήδη υπάρχοντες. Με τον Θύμιο Καρακατσάνη κάναμε μια μεγάλη επιτυχία "Ο τελευταίος να κλείσει την πόρτα", αλλά σταμάτησε εκεί.

«**Το θέατρο είναι ζωή**, δεν διανοούμαι να σταματήσω να παίζω. Δεν έχω καμία σχέση με την ηλικία μου. Νιώθω μεγάλη χαρά και υπευθυνότητα για κάθε καινούργιο ρόλο που αναλαμβάνω, ονειρεύομαι όμως κάτι πολύ καλό όπως ο Βασιλιάς Λιρ. Ποτέ δεν είναι αργά, πιστεύω στην επόμενη μέρα, και το χειρότερο να συμβεί, αύριο ξημερώνει νέα αυγή.

«**Ένα σόου είναι η ζωή**. Παρουσιαζόμαστε, κάνουμε το νούμερό μας και φεύγουμε. Αλλάζουμε όμως κιόλας, στη διάρκειά του. Και ξεχνάμε πώς ξεκινήσαμε. Και πέρα από όλα τα "θνητά" παιχνίδια, πρέπει να είμαστε προσγειωμένοι. Αν θα περάσετε το νεκροταφείο, σπουδαίοι άνθρωποι, επιφανείς, όλοι έχουν ημερομηνία έναρξης και λήξης, το κενό είναι η μικρή τους ζωή.

«**Τα ζευγάρια σήμερα** είναι διαφορετικά, αποστασιοποιημένα, παλιότερα ήταν πιο κοντά για να ξεπεράσουν το μίσος του πολέμου και των δυσκολιών που επέφερε. Αυτονομούνται, ο ένας ανεξαρτητά από τον άλλον, έστω και αν ζούνε κάτω από την ίδια στέγη για πρακτικούς λόγους.

«**Τον υιό μου τον ονόμασα Γιώργο** γιατί ήθελα να έχω έναν Πύργο Κωνσταντίνου junior. Είναι μουσικός, έχει ταλέντο και επιτυχίες. Φέτος παίζω στο έργο "Η δασκάλα με τα χρυσά μάτια" βασισμένο στο μυθιστόρημα του Στρατή Μυριβήλη στο θέατρο Βέμπο με έναν δυνατό θίασο. Συμμετέχει και η κόρη μου, Μαρία, που μόλις τελείωσε τη σχολή Θεοδοσιάδη και έπεσε κατευθείαν στα βαθιά νερά. Η ιστορία εξελίσσεται στον μεσοπόλεμο σε μια περίοδο που οι νέοι ατενίζουν το μέλλον με αβεβαιότητα και αγωνία κουβαλώντας νωπή την τραγική ιστορία της Μικράς Ασίας και τις πικρές μνήμες της Μεγάλης Ιδέας. Θα χαρακτήριζα το έργο διαχρονικό και επίκαιρο, από τα πιο επιτυχημένα της σεζόν, κάτω από τη σκέπη των επιχειρήσεων Ταγάρη. Η σκηνοθεσία του Πέτρου Ζούλια με έχει γοητεύσει. Μοιάζει να αναρωτιέται ο σκηνοθέτης πόσο μακρινή είναι αυτή η εποχή και πόσα από τα καυτά κοινωνικά της θέματα έχουν ξεπεραστεί σήμερα». **Α**

«**Η δασκάλα με τα χρυσά μάτια**», Θέατρο Βέμπο, Καρόλου 18, Μεταξουργείο. Διασκ.-σκηνοθ.: Π. Ζούλιας. Ερμηνεύουν: Α. Παπαλγούρα, Κ. Ασπιώτης, Γ. Κωνσταντίνου, Γ. Σκαφιδά, Μ. Παπαδοκωνσταντάκης, Χρ. Τσάφου, Γ. Παννόπουλος.

Ο Αλέξανδρος Ευκλείδης ανεβάζει οπερέτα- πραξικόπημα στην ΕΛΣ

Της ΛΕΝΑΣ ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ

ΕΝΑΣ ΡΟΚ ΣΤΑΡ
ΠΟΥ ΚΑΝΕΙ SPINNING

● ΜΑΓΙΟΝ
ΣΗΛΙΑΣ
ΓΑΜΩΝ

Μιλήσαμε με τον
Ηλία Μπόγδανο, που
με τους INCO ξεσηκώνει
το κοινό σε κάθε live,
λίγο πριν τον δούμε στο
YFSF του ANT1

Της ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ ΚΑΜΠΟΣΟΥ
Φωτό: ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΜΑΝΩΛΗΣ

Τύπος γεμάτος τατουάζ μπαινει στο καφέ. Μέχρι να φτάσει στο μέρος όπου κάθονται, έχουν γυρίσει να τον χαιρετήσουν όλοι... Έχει μεγάλο φαν κλαμπ ή απλά ήρθαμε στο στέκι του;

Μισό λεπτό, είναι από τη μέση και πάνω ροκ σταρ και από τη μέση και κάτω φοράει αθλητικά. «Παίζαμε live μέχρι το ξημέρωμα χθες στο Rock 'n' Roll αλλά το πρωί είχα γυμναστική. Ευτυχώς, σε αυτή την πόλη μπορείς να παρτάρεις ως αργά και τις καθημερινές, και την επόμενη μέρα να πας στις δραστηριότητές σου κανονικά, όχι όπως στις Βρυξέλλες που πήγα τις προάλλες και κοιμούνταν. Αθηνναϊκά μοναδικό!» Ροκ σταρ και αθλητής. Δεν θα μπορούσε να ταιριάζει καλύτερα σε άλλη εποχή. Τι άλλο όμως του αρέσει στην Αθήνα; Αρχίζει να μιλάει και μοιάζει σαν να ζει ένα δι-αρκές live στη σκηνή. Σκέφτεται με στίχους, απαντάει με τραγούδια, κουνάει ρυθμικ3.

Αν η Αθήνα ήταν τραγούδι «Θα ήταν το "σ' αγαπώ γιατί είσαι ωραία". Παρά τις κόρνες, που είναι ο αγαπημένος μου αθηνναϊκός ήχος. Ειδικά η άνοιξη είναι η καλύτερη εποχή στην Αθήνα, νιώθεις το vibe του καλοκαιριού να πλησιάζει και το δροσερό της αεράκι. Στο Rock 'n' Roll, στέκι μου τα βράδια, και τα μεσημέρια στου Ψυρρή, βόλτες με φίλους που δεν είναι από εδώ για να τους δείξω την Πλάκα, την Αεροπαγίτου και τον λόφο του Λυκαβηττού, και μετά στα μικρά μεζεδοπωλεία της πόλης που τα προτιμώ από το street food. Το μόνο αρνητικό είναι τα άσχημα κτίρια με τις αρχιτεκτονικές κακοτροπίες. Σίγουρα δεν θα μπορούσα να ζω κάπου αλλού. Εκτός από το LA, όπου θα ήμουν σκέτερ.

Το soundtrack της ζωής μου «Give it all - Rise against». Αν και αυτή την περίοδο ακούω συνέχεια "Someone you loved" του Lewis Capaldi. Στη μουσική ξεκίνησα από μικρός. Κάναμε μια μπάντα στο σχολείο με τους συμμαθητές μου, παίζαμε Red Hot Chili Peppers, Cure, το "Love song" μάλιστα το είχα αφιερώσει στην πρώτη μου κοπέλα. Γλυκούλια πράγματα αλλά από εκεί πήρα το κολάι για τις συναυλίες. Άκουγα punk rock ή ενίοτε metal, στην πορεία με κέρδισε η αγγλική σκηνή και η indie, και τώρα ακούω απ' όλα και απολαμβάνω τα πάντα. Όταν θέλω να χορέψω, βάζω RnB, όταν θέλω να τσιλάρω pop ροκ, αλλά μπορεί σε καμιά έξοδο να βρεθώ και σε μαγαζί με ελληνικά. Αν μπορούσα να τζαμάρω με οποιονδήποτε μουσικό ever αυτοί θα ήταν οι John Lennon, Kurt Cobain και Ed Sheeran. Αγαπημένη συναυλία που έχω πάει ήταν στους Mumford and sons, στο Reading Festival».

Ασυνέπειες «Στο πανεπιστήμιο παίζαμε πιο underground μουσική, αλλά χαθήκαμε με τα παιδιά. Είχα πιάσει άλλωστε και δουλειά πάνω στα οικονομικά σε μια συμβουλευτική εταιρεία, που ήταν το αντικείμενο των σπουδών μου. Είχα γράψει κάποια ακουστικά κομμάτια στο κινητό μου, ένα κουπλέ από εδώ, ένα ρεφρέν από κει, ώσπου αποφάσισα να τα κάνω τραγούδια, και επειδή ήταν διάσπαρτα τα ονόμασα *Inconsistencies* (ασυνέπειες), εξού και INCO. Ξεκίνησε σαν ένα πρότζεκτ τελείως για την πλάκα και τώρα έχουμε φτάσει να ζούμε από αυτό. Έχουμε βγάλει 6 singles από την Cobalt Music. Το "Μη μ' αγαπάς" μας το έγραψε ο Μιχάλης Χατζηγιάννης και είναι τιμή αυτό για μένα γιατί είναι από τους αγαπημένους μου Έλληνες καλλιτέχνες. Ετοιμάζεται και το επόμενο single "Δεν το 'χω μακριά σου", με ένα κωμικό βίντεο κλιπ στο οποίο παίζω».

Πότε νιώθω πλήρης «Μετά από ένα επιτυχημένο live. Γενικά πιστεύω στην τύχη, το κάρμα και τον Θεό. Πριν μερικά χρόνια είχα ένα ατύχημα με τη μηχανή. Κάποιος παραβίασε το κόκκινο και έπεσε επάνω μου με 150. Χρειάστηκε να κάνω σπληνεκτομή –μου έμειναν μερικές ουλές γι να μου το θυμίζουν. Είχα απίστευτο support από τους δικούς μου. Μετά από όλο αυτό άλλαξε η φιλοσοφία μου για τη ζωή, εκτιμώ το παραμικρό. Όταν ξυπνάω το πρωί είμαι πάντα ορεξάτος, κοιτάζομαι στον καθρέφτη και λέω στον εαυτό μου "squeeze the most out of the day". Άκου μουσική, βγες έξω, δες φίλους, τρέξε, γυμνάσου, ψάξου, ανοίξου σε νέα πράγματα, ταξίδεψε. Go everywhere do everything».

Τα Φιλαράκια «Μένω σε ένα φανταστικό σπίτι, στο Χαλάνδρι, μόνοι μας πάνω-κάτω τρεις κολλητοί, είναι μοναδικό, σαν τη σειρά "Φιλαράκια". Έχουμε δυνατό δέσιμο. Το καλύτερο μαζί τους είναι οι καλοκαιρινές ιστορίες από τις πρώτες πρωινές ώρες σε κάποιο νησί του Αιγαίου. Να γυρίζουμε μεθυσμένοι μετά από διασκεδάση και να εκτυλίσσονται σκηνικά απείρου κάλλους! Για χρόνια τα παιδιά με φώναζαν "Bonzo" από το τραγούδι των Ramones "Bonzo goes to Bitburg" και επειδή έπαιζα Lineage με αυτό το ψευδώνυμο».

Spinning «Μετά το πανεπιστήμιο τελείωσα μια σχολή fitness με ειδίκευση στο Spinning, ή Indoor Cycling. Στην άσκηση αυτή με συγκεκριμένα στατικά, αεροδυναμικά ποδήλατα προσομοιώνεις την εξωτερική ποδηλασία στον χώρο σου, επειδή έξω μπορεί να είναι τέτοιες οι συνθήκες ώστε δεν γίνεται να το κάνεις. Ο προπονητής βγάζει πρόγραμμα, διαλειμματικό, αντοχής, δύναμης, καύσης λίπους κ.λπ., φοράς παλμογράφο και σε 50 λεπτά μπορείς να κάνεις μια ολοκληρωμένη καρδιοαναπνευστική άσκηση παρέα με μουσική και σε ομαδικό τμήμα. Κάνω δύο προπονήσεις τη μέρα για μένα και διδάσκω κιόλας».

YFSF «Άσχετα με την κατάληξη μέσα στο παιχνίδι, το Your Face Sounds Familiar θα με βοηθήσει να γίνω καλύτερος περφόρμερ. Θα δουλέψω τη φωνή και την κίνησή μου και θα πάρω μια ιδέα από το acting. Θα κληθώ να υποδυθώ γυναίκα ή να ερμηνεύσω λαϊκά, που είναι από μόνο του challenging, αλλά έχω ένα δημιουργικό σκέτος και ο ρόλος της κριτικής επιτροπής δεν με ανησυχεί. Ίσα-ίσα περιμένω τις επισημάνσεις τους αλλά και του κόσμου γιατί μέσα από αυτά γινόμαστε καλύτεροι. Ανυπομονώ για τα σχόλια του Γιώργου Μαζωνάκη, που τον θεωρώ ροκ σταρ και ελπίζω να μου τύχει να υποδυθώ τον Chris Brown γιατί είχε τέλειες χορογραφίες! Για τους επόμενους μήνες η ζωή μου νομίζω θα είναι πρόβες και live με την μπάντα και μετά πρόβες και live για το YFSF και γυρίσματα. Δεν θα ξεχνάω και θα προσέχω τη φωνή μου. Ήδη έχω εμμονή μη τη χαλάσω, νιώθω ότι κλείνει ο λαιμός μου σε μαγαζιά με πολλή κάρνα και προσέχω τι θα φάω το βράδυ γι' αυτό τον λόγο. Γενικά είμαι πολύ πεισματάρης, εργατικός και τελειομανής».

Τον Ηλία Μπόγδανο μπορείς να βρεις κάθε Τρίτη στο Rock 'n' Roll και κάθε Κυριακή στο Your Face Sounds Familiar στον ANTI.

Πριν μερικά χρόνια είχα ένα ατύχημα με τη μηχανή. ... Μετά από αυτό άλλαξε η φιλοσοφία μου για τη ζωή, εκτιμώ το παραμικρό. Όταν ξυπνάω το πρωί είμαι πάντα ορεξάτος, κοιτάζομαι στον καθρέφτη και λέω "squeeze the most out of the day".

Οι παλιές συνοικίες της Αθήνας ζουν
την καινούργια χρυσή εποχή τους

ΠΑΓΚΡΑΤΙ

Και πέρσι

Παρότι γέννημα-θρέμμα Κυψελιώτισσα, οι συγκυρίες το έφεραν να μένω για όλη σχεδόν την ενήλικη ζωή μου στο Παγκράτι. Επιλογή που εύκολα θα μπορούσε να θεωρηθεί πράξη... εσχάτης προδοσίας, αφού οι ιστορίες που θέλουν τους κατοίκους των δύο μεγάλων συνοικιών της Αθήνας σε μόνιμη αντιζηλία ισχύουν. Θυμάμαι πώς σνομπάραμε εμείς, οι ας πούμε «ήδη κοσμοπολίτες Κυψελιώτες», τους ας πούμε «μια σταλιά πιο αστούς και οικογενειάρχες» Παγκρατιώτες, σε μια κόντρα καλοκάγαθη τύπου Βόλος-Λάρισα, Χανιά-Ρέθυμνο, πλην όμως τόσο ισχυρή που όταν αναγκαζόμασταν να ξενιτευτούμε στο Καλλιμάρμαρο για την πρόβα τζενεράλε της παρέλασης, εμείς οι μαθητές των Γυμνασίων Κυψέλης πολλά-πολλά δεν είχαμε με τους συμμαθητές μας των Γυμνασίων Παγκρατίου. Παρόλα αυτά, οι δεκαετίες που πέρασαν φέρθηκαν με μεγαλύτερη τρυφερότητα στην περιοχή που αναπτύχθηκε δίπλα από το Καλλιμάρμαρο, επεκτάθηκε προς τα πάνω μέχρι τον Βύρωνα και την Καισαριανή, απέκτησε ισχυρά καινούργια τοπωνύμια όπως το θρυλικό «όπισθεν Χίλτον» και κατάφερε να φτάσει (σχεδόν) αλώβητη στο σήμερα ξαφνιάζοντας τους πάντες με τη νέα της δυναμική επανεμφάνιση. Το Παγκράτι το λες και «χρονοντούλαπο της ιστορίας», μια και ακόμα διατηρεί στοιχεία μιας πιο παλιάς, πιο ανθρώπινης και νοσταλγικής Αθήνας, όμως ταυτόχρονα είναι και ένα φωτεινό καλειδοσκόπιο μέσα από το οποίο συνέχεια ξεπετάγονται καινούργια και κυρίως όμορφα πρόσωπα. Στο Παγκράτι όλα μπερδεύονται γλυκά: το παλιό, το καινούργιο, το νοσταλγικό, το πρωτοποριακό, το καλλιτεχνικό και το γλεντζέδικο, το ταβερνάκι και το vegan street food, οι νεαροί που κάνουν σκέιτ στη δική τους

Της **ΝΕΝΕΛΑΣ ΓΕΩΡΓΕΛΕ**

Φωτό: **ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΡΑΤΖΑΣ**

Φωτό καταστημάτων: **ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΜΙΧΑΗΛ**

βερσιόν περί vivere pericolosamente προσπερνώντας με χίλια τα παπουδία της περιοχής που έχουν βγει για ψώνια στον μανάβη. Κι ακόμη, το Παγκράτι μπορεί να καυχηθεί πως από μόνο του είναι ένας μικρός χαρούμενος πλανήτης, ο ευτυχής κάτοικος του οποίου μπορεί να ζήσει εντός του τα πάντα, μακάρι να μη θελήσει να βγει ποτέ έξω από τα σύνορά του. Μικρά, μεγάλα μαγαζιά, καφετέριες του αράγματος και εστιατόρια της καλής γεύσης, θέατρα, μουσεία, σινεμά, πάρκα, δρόμους που σφύζουν από fashion προτάσεις, pet shops (οι Παγκρατιώτες φημίζονται για τα φιλοζωικά τους αισθήματα), καφεκοπτεία, ψιλικατζίδικα, κομμωτήρια, φούρνους, ζαχαροπλαστεία, αλλά και μαστόρους κάθε κατεύθυνσης και προβλήματος. Υδραυλικούς και ηλεκτρολόγους, ταπετσήρηδες που στολίζουν τη μικρή τους βιτρίνα με την ίδια ροκοκό πολυθρόνα τα τελευταία 20 χρόνια, επιδιορθωτές πολυελαίων και ψάθινων καρεκλών, μπόλικες μοδίστρες. Πολλά θυμίζουν παλιότερες εποχές και βγάζουν μια γλυκιά νοσταλγία, οι πικρές νότες της οποίας απαλύνονται καθώς τα τελευταία χρόνια εδώ, στο Παγκράτι και τα πέρσι, συμβαίνουν όλα τα νέα και ωραία, μαζεύοντας τη νεολαία που είτε ζει εδώ είτε φτάνει από κάθε άκρη της Αθήνας γοντευμένη από τη ζωντάνια της περιοχής. ▶

ΟΙ ΠΛΑΤΕΙΕΣ, ΣΗΜΕΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗΣ

Κατά καιρούς κάποιο κομμάτι της περιοχής «παίρνει τ' πάνω του», κάποιο μαγαζί ανοίγει και κάνει σουξέ, οπότε στη στιγμή πλαισιώνεται από άλλα. Οι πλατείες, όμως, πολλές και με αρκετό πράσινο, είναι αυτές που χαρακτηρίζουν το Παγκράτι και πάντα μαζεύουν τον κόσμο.

Οι πλατείες **Βαρνάβα** και **Μεσολογγίου** έχουν πρόσφατα ανανεωθεί και σήμερα γνωρίζουν μεγάλη άνθηση με νέα στέκια να εμφανίζονται γύρω απ' αυτές και στους διπλανούς δρόμους.

Η πλατεία **Πλαστήρα** ήταν πάντα πολύ ζωντανή, τα τελευταία χρόνια ζει ακόμη πιο έντονες στιγμές από τότε που το πρώην μανάβικο (*Αρχιμήδους & Πρόκλου*) μετατράπηκε σ' ένα από τα πιο πετυχημένα μπαρ της περιοχής, με όνομα που παραπέμπει στο θρυλικό νεοϋορκέζικο ξενοδοχείο, το *Chelsea Hotel*.

Η πλατεία **Προσκόπων**, είναι κι αυτή πολύ hot τα τελευταία χρόνια.

Πήρε το όνομά της από το Σώμα Ελληνικών Προσκόπων (*Πτολεμαίων 1*) αλλά την έκανε διάσημη ο Μάνος Χατζηδάκις, αφού εκεί βρίσκεται το αγαπημένο του στέκι, ο *Μαγεμένος Αυλός*, στο οποίο ήταν μόνιμος θαμώνας. Πολλοί είναι αυτοί που θέλουν να την αποκαλούν και πλατεία «Μάνου Χατζηδάκι».

Σε απόσταση αναπνοής από την Πλατεία Προσκόπων, στο τρίγωνο που σχηματίζεται από τις οδούς Αρχελάου, Αμύντα και Αρριανού, ακριβώς μπροστά από το καφέ-εστιατόριο *Musique Cafe*, απέναντι από το καφέ-ουζερί *Τρίγωνο* και λίγα μέτρα μακριά από το διάσημο *Μαύρο Πρόβατο*, βρίσκεται η πλατεία **Γεωργίου Ρούγκα**. Κανείς δεν ξέρει το όνομά της (η μαρμαρίνη κατασκευή, κρυμμένη στις φυλλωσιές με χαραγμένο πάνω της το όνομα του αγωνιστή της αντίστασης, μας φανερώνει από πού προέρχεται), όμως στολισμένη όλο τον χρόνο από φωτάκια αποτελεί έναν από τους γερούς πόλους έλξης της περιοχής.

ΕΧΕΙ ΚΑΙ «ΑΝΑΚΤΟΡΑ» ΤΟ ΠΑΓΚΡΑΤΙ

Η Βασιλέως Γεωργίου είναι ο κεντρικός –πλην ήσυχος– δρόμος, πίσω από τον οποίο κρύβεται η μικρή και διάσημη πλατεία Προσκόπων αλλά και μια ιστορία με βασιλιάδες και αυλικούς. Οι πολυκατοικίες του χτίστηκαν τη δεκαετία του '50 για να στεγάσουν τους υψηλόβαθμους στρατιωτικούς που έπρεπε να

βρισκονται κοντά στο παλάτι. Ο δρόμος ξεκινάει από την Ηρώδου Αττικού με το Προεδρικό Μέγαρο και τις «αμπιγιτέ», λίγων ορόφων κατοικίες, περνάει τη λεωφόρο Βασιλέως Κωνσταντίνου και συνεχίζεται με επίσης κομψές πολυκατοικίες, όλες τους με θέα στο μικρό παρκάκι του

Ιδρύματος Ερευνών, στον Ευαγγελισμό, τον Λόφο του Λυκαβηττού και (οι πιο προνομιούχες) στην Ακρόπολη. Σε πολλές από αυτές ζουν ακόμη υπέργηρες χήρες στρατηγών και συνταγματάρχων που δίνουν ραντεβού στα μικρομάγαζα της περιοχής για να ανταλλάξουν τα νέα τους και όταν τις ρωτήσεις πού μένουν απαντούν με απaráμιλλο ύφος κυρίας Τεπενδρή ... «στα Ανάκτορα»! Ο δρόμος ανεβαίνοντας προς τα πάνω αποκτά πιο «μικροαστική» μορφή, είναι γεμάτος μικρομάγαζα, λέγεται για Φορμίωνος, και καταλήγει στον Καρέα.

Το ΚΟΣΜΗΜΑ της ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ

Εχουν περάσει μόλις τρεις μήνες από τα πρώτα εκείνα δυνατά αποκαλυπτήρια της **Συλλογής Μοντέρνας και Σύγχρονης Τέχνης του Ζεύγους Γουλανδρή**. Αλλάζοντας μια για πάντα το τοπίο, βάζοντας την Αθήνα στον χάρτη των μητροπόλεων της Τέχνης, δίνοντας παράλληλα ένα νέο, σημαίνοντα ρόλο στο Παγκράτι. Το παλιό και μάλλον αδιάφορο κτίριο του 1920 κατάφερε να ενταχθεί με τρόπο εντυπωσιακό στο καινούργιο και σύγχρονο περιβλημά του, αποδίδοντας ένα νέο σύνολο κομψό και με ισχυρό συμβολισμό. Είναι δε τέτοια η επίδρασή του στην περιοχή που αναμένεται να αλλάξει προς το καλύτερο και πολλά από τα διπλανά αλλά και της ευρύτερης περιοχής κτίρια.

Η αποδοχή της ύπαρξής του ήταν άμεση τόσο από τους επισκέπτες που δημιουργούν ουρές στην είσοδο του προκειμένου να περιηγηθούν στους τρεις ορόφους του, όσο και από τους επιχειρηματίες της περιοχής που σπεύδουν να δημιουργήσουν νέους χώρους ώστε να απορροφήσουν τη νέα αυξημένη κίνηση.

Η επίσημη πρώτη ήταν στις 2 Οκτωβρίου του 2019. Το κοινό, μετά την ολοκλήρωση της περιήγησης, μπορεί πια να συζητήσει αυτά που μόλις είδε ή/και ανέβασε στο Instagram στο πολύ χαριτωμένο café του μουσείου. Ή να συνεχίσει και σε μικρή απόσταση να βρει κάποιο από τα δεκάδες μικρά μπαράκια, καφέ, ταβερνάκια, εστιατόρια που συνεχώς πια ξεφυτρώνουν στα πέριξ.

HOLIDAY SUITES ARNIS STREET

Απολαυστική διανομή σε ένα ξεχωριστό boutique hotel

Μια εξαιρετική πρόταση για να απολαύσετε τη διαμονή σας στην Αθήνα αποτελεί το πλήρως ανακαινισμένο boutique hotel Holiday Suites Arnis Street, μόλις τρία λεπτά με τα πόδια από το σταθμό του μετρό «Μέγαρο Μουσικής». Καλαίσθητο και λειτουργικό, αποτελεί τον ιδανικό προορισμό για επαγγελματίες, ζευγάρια και οικογένειες, διαθέτοντας 34 ευρύχωρες σουίτες, που μπορούν να φιλοξενήσουν από 2-4 άτομα. Μάλιστα, είναι έτοιμες σχεδιασμένες που εύκολα μπορείτε να τις διαμορφώσετε σε γραφείο ή σε χώρο χαλάρωσης.

Η άνεση, φυσικά, είναι πάντα ένα κυρίαρχο ζητούμενο, έτσι τα στρώματα και τα υποστρώματα Simmons στο κρεβάτι σας αγκαλιάζουν την επιθυμία σας για χαλάρωση, ενώ ο φωτισμός με τεχνολογία led ξεκουράζει και προσαρμόζεται εύκολα στις ανάγκες σας.

Δάπεδο και ξύλινες επενδύσεις με δόση νανοτεχνολογίας εντείνουν την αίσθηση της απόλυτης καθαριότητας. Ακόμη, smart τηλεοράσεις, blue ray player με θύρα usb και bluetooth receiver υποστηρίζονται από ηχοσύστημα και υψηλής ταχύτητας wi-fi.

Κάθε σουίτα στο Holiday Suites Arnis Street διαθέτει kitchenette και εξοπλισμό, για να απολαμβάνετε στη σουίτα σας τις αγαπημένες γεύσεις σας, ενώ στις ανέσεις που θα βρείτε συμπεριλαμβάνονται, μεταξύ άλλων, αυτόνομη θέρμανση και ψύξη, ευρύχωρες ντουλάπες, safe box, σιδερώστρα, ομπρέλα, ολόσωμος καθρέφτης με φωτιστικό και πολλές ακόμη μικρές αλλά λειτουργικές προσθήκες, για κάθε σας ανάγκη.

Όλα αυτά στον υπέροχο καταπράσινο πεζόδρομο της Αρνης, πολύ κοντά στο κέντρο της πόλης, με ιστορία

και συμβολισμούς αντιστρόφως ανάλογους ως προς την έκτασή του.

Happy Pet Project. Στο Holiday Suites Arnis Street το κατοικίδιό σας είναι όχι μόνο καλοδεχούμενο, αλλά κι εκείνο θα απολαύσει τη φροντίδα που χρειάζεται, μέσω της υπηρεσίας Happy Pet Project. Στο check in θα του προσφερθεί μπολ με νεράκι αλλά και ένα welcome kit με ένα παιχνίδι, μια λικουδιά και σακούλες για τα απορρίμματα, θα σας δοθεί γραπτός οδηγός με τηλεφώνα ανάγκης, προτάσεις για βόλτες κ.λπ., στο χώρο υποδοχής βρίσκεται πάντα κουτί πρώτων βοηθειών, ενώ στο δωμάτιο ειδικό κρεβατάκι, μπολ για το φαγητό και το νερό, καθώς και μια λεκάνη άμμου και άμμος για τις γάτες. Και όλα τα έσοδα από τη διαμονή των κατοικίδιων προσφέρονται στη Φιλοζωική Οργάνωση Stray.

● Αρνης 4, Ιλίσσια, 2107278500, www.holiday-suites.com

SOULFOOD NG

**Θρυλικά σάντουιτς
και ατέλειωτη μουσική
στην οδό Ευφράνορος**

Δύο πράγματα θα σου τραβήξουν την προσοχή: 1. Οι μουσικές που πάντα παίζουν δυνατά, μια που ο ένας από τους δύο ιδιοκτήτες είναι ταυτόχρονα και ένας από τους σημαντικότερους Έλληνες ράπερ*. 2. Οι λαχταριστές μυρωδιές των τρομερών σάντουιτς (και burgers!) που φτιάχνουν καθημερινά εδώ ο Πώργος και ο Νεκτάριος (ή αλλιώς "Soulnek"). Οι δυο φίλοι είχαν μια αγαπημένη συνήθεια: να μαζεύονται σπίτι και να μαγειρεύουν. Κάποια στιγμή αποφάσισαν αυτή τη συνήθεια

να τη μεταφέρουν και σε ένα μεγαλύτερο κοινό. Έτσι ξεκίνησε η νόστιμη ιστορία της οδού Ευφράνορος και από τότε έχουμε όλοι πρόσβαση σε αυτά τα θρυλικά burgers. Η μέρα στο Soulfood ξεκινάει από τις 08.00 με πλούσιο πρωινό (που μετά από λαϊκή απαίτηση του Παγκρατίου σερβίρεται όλη μέρα) και συνεχίζεται με καυτά σάντουιτς και αφράτα burgers μέχρι τις 17.00. Όλα τους σερβίρονται με φρέσκες τηγανητές πατάτες και σε στέλνουν αδιάβαστο.

● Ευφράνορος 8, 2110128900, fb: @SOULFOODNG

AIRBNB Χαρές και μουρμούρες

Με όλα αυτά τα προνόμια, με μια απaráμιλλη old Athens αύρα, δυο βήματα από το κέντρο, αυτόνομο, φιλόποχο και ακόμα ασφαλές, σε κομβικό σημείο για μετακινήσεις προς Βορρά και Νότο, με ιδιαίτερη, σοφιστική ατμόσφαιρα και άλλη τόση ζωντάνια, το Παγκράτι τα τελευταία χρόνια γνωρίζει και την έκρηξη του airbnb. Παντού θα συναντήσεις τουρίστες να ρωτάνε για τους δρόμους, τα εστιατόρια έχουν πια διεθνές, ανάμεικτο κοινό κι αυτό είναι κάτι που βάζει πόντους στην ήδη πολύ ζωντανή περιοχή. Όμως τα νοίκια και οι τιμές πώλησης των ακινήτων έχουν φτάσει στα ύψη κι αυτό είναι κάτι που ανησυχεί τους κατοίκους και όσον αφορά τη τσέπη τους και όσον αφορά τον φόβο τους για πιθανή αλλοίωση του χαρακτήρα της περιοχής. Όμως το Παγκράτι, μια περιοχή που έχει αποδείξει πως σέβεται το «παλιό» και όμορφο το συντηριάζει με το «νέο», είναι πάνω από όλα οι άνθρωποι που το κατοικούν, οπότε ας ελπίσουμε πως οι ίδιοι αυτοί κάτοικοι θα το προστατέψουν και θα διατηρήσουν την ανεπανάληπτη αύρα και γοητεία του.

MILLYBIRD

**Εδώ θα νιώσεις
σαν στο σπίτι σου**

Η Μελίσα, ή Milly όπως τη φωνάζουν οι φίλοι της, ήθελε να δημιουργήσει ένα χώρο όπου θα μπορείς να απολαύσεις μια κούπα καφέ ή ένα νόστιμο brunch με την ηρεμία και την άνεση που θα είχες σπίτι σου. Έτσι γεννήθηκε το Millybird, ένας οικείος, pet-friendly χώρος με έπιπλα σπιτιού και λίγες αλλά εκλεκτές λιχουδιές – αλμυρές και γλυκές. Η Μελίσα τους γνωρίζει όλους με τα μικρά τους ονόματα και τους αντιμετωπίζει όχι σαν πελάτες αλλά σαν καλεσμένους στο σπίτι της. Εκτός από τον αρωματικό καφέ, εδώ θα βρεις εξαιρετικό brunch, ενώ θα σου προτείνω να δοκιμάσεις οπωσδήποτε ένα από τα φοβερά της σάντουιτς – όπως το ζαμπόν και μπρι – αλλά και το λαχταριστό carrot cake. Διάλεξε την αγαπημένη σου γωνιά και χαλάρωσε – είσαι σπίτι σου.

● Αρριανού 29, Παγκράτι, 2114063156

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΠΡΟΒΑΤΟ ΤΟΥ PRESS CAFÉ

Όλο το Παγκράτι δίνει ραντεβού εδώ

Δεν είναι απλά ένα εστιατόριο στο Παγκράτι. Είναι η αναφορά του, το διάσημο στέκι του, η ζωντανία ολόκληρης της γειτονιάς. Στα πάντα γεμάτα τραπέζια του θα συναντήσεις ζευγάρια, μικρές-μεγάλες παρέες, νεολαία, καλλιτεχνικό κόσμο, χαρούμενους τουρίστες που έχουν τη σωστή πληροφορία. Όλοι επιστρέφουν ξανά και ξανά για τα πιάτα που αποθεώνουν την ελληνική κουζίνα. Πάντα με εξαιρετικές πρώτες ύλες, με προτάσεις που συνδυάζουν την παράδοση με τις σύγχρονες τάσεις, όλα τους τόσο μα τόσο νόστιμα που δεν είναι να απορεί κανείς που οι θαμώνες του δείχνουν τέτοια φανατική προσήλωση. Το μενού αλλάζει συχνά και μας εκπλήσσει πάντα, αλλά κάποια πιάτα παραμένουν σταθερές αξίες. Ανάμεσά τους η σαλάτα με την μπρεζάολα και το λάδι τρούφας, η ασυναγώνιστη μους ταραμά με την αλμύρα, το σιγομαγειρεμένο αρνάκι με το γαμοπιλάφο και τις πατάτες φούρνου, το βελούδινο χουνκιάρ μπεγκεντί, ο διαφορετικός μουσακάς με την μπεσαμέλ από σπανάκι και κιμά από κοτόπουλο, η μερακλίδικη χοιρινή τηγανιά και άλλα πολλά. Μαζί με αυτά θα βρείτε καλές ελληνικές ετικέτες (σε κάτι παραπάνω από καλές τιμές) και εξαιρετικά αποστάγματα. Ένα επίσης μεγάλο ατού στο Μαύρο Πρόβατο είναι οι άνθρωποι του. Φιλικόι, έμπειροι, με αληθινό χαμόγελο, είναι πάντα εκεί για να κάνουν κάθε στιγμή ακόμα πιο απολαυστική.

● Αρριανού 31, 2107223466, www.tomauroprovato.gr, fb: @TomavrovatoPagkrati

LOST ATHENS

Ένα διαφορετικό εστιατόριο μόλις άνοιξε στην Αρχελάου

Ατμοσφαιρικό κόκκινο φως, έργα του έλληνα καλλιτέχνη Μπορέμ στους τοίχους, περισσότερες από 50 μπίρες στο ψυγείο (όλες τους από τις μικροζυθοποιίες της Ελλάδας) και μια φράση-κλειδί που θα μπορούσε να ακουστεί σε ταινία του Ταραντίνο: "Enjoy your fucking dinner". Το Lost Athens –που μετρά μόλις δυο μήνες ζωής– σίγουρα δεν είναι συννηθισμένο εστιατόριο. Σε προσκαλεί σε ένα παιχνίδι με την τέχνη, σου προτείνει να δοκιμάσεις τις καλύτερες ελληνικές μπίρες (τις οποίες, εδώ να πούμε, μπορείς και να αγοράσεις φεύγοντας), σε προτρέπει να απολαύσεις το δείπνο σου χαλαρά, ξέγνοιαστα, χωρίς να ακολουθείς καμία τυπικότητα. Το μενού συνεχίζει με το παιχνίδι των λέξεων και α-

ντί για τις γνωστές κατηγορίες (ορεκτικά, σαλάτες, κυρίως, επιδόρπια), χωρίζει τα πιάτα του σε συνταγές που τρώμε «με το χέρι», «με πιρούνι και κουτάλι», «με πιρούνι και μαχαίρι». Με έμπνευση τις κουζίνες της Μεσογείου, της Ασίας, της Αμερικής, η δοκιμή αυτών των πιάτων σε συνδυασμό με τη θεατρικότητα του συγκεκριμένου χώρου είναι ένα ταξίδι που κάθε λάτρης της γαστρονομίας πρέπει να κάνει. Tip: Μέχρι τις 16 Φεβρουαρίου το Lost Athens συμμετέχει στο Dine Athens και σερβίρει ένα εξαιρετικό μενού 5 πιάτων (με κουνέλι, φασόλια και ραβιόλι για πρώτα, με αρνί καρέ ή ψάρι ημέρας για κυρίως και με επιδόρπιο μήλο σε τρεις διαφορετικές εκδοχές) στην τιμή των €30/άτομο.

● Αρχελάου 7, Παγκράτι, 2107230832, www.lostathens.gr, Insta: Lost.athens

ΤΟ ΠΑΓΚΡΑΤΙ του Στέφανου Μουαγκιέ

Ο ηθοποιός που φέτος πρωταγωνιστεί τηλεοπτικά στο «Πέτα τη φριτέζα» και «Your Face Sounds Familiar» μιλάει για τη γειτονιά που έκανε τις πρώτες του βόλτες

Του ΜΑΝΟΥ ΝΟΜΙΚΟΥ - Φωτό: ΑΚΙΜ ΤΣΑΤΣΟΥΛΗΣ

Το 2020 φαίνεται πως ανήκει στον Στέφανο Μουαγκιέ. Ο νεαρός ηθοποιός, γέννημα-θρέμμα της Αθήνας με καταγωγή από την Ουγκάντα, παίζει σε διπλό τηλεοπτικό ταμπλό και ετοιμάζεται να πρωταγωνιστήσει σε νέα κινηματογραφικά και θεατρικά project. Στην τηλεόραση τον βλέπουμε μέσα από τον ξεκαρδιστικό ρόλο του Μαμαντού στην άκρως επιτυχημένη κωμωδία του ANΤ1, «Πέτα τη φριτέζα», με συμπρωταγωνιστές τους Γιάννη Μπέζο και Φάνη Μουρατίδη. Στο ίδιο τηλεοπτικό κανάλι, ο Στέφανος Μουαγκιέ σε λίγες μέρες θα κάνει ντεμπούτο και σαν διαγωνιζόμενος στο show «Your Face Sounds Familiar». Μια καλή χρονιά για έναν ηθοποιό που έχει διανύσει πολλά χιλιόμετρα για να φτάσει ως εδώ, ενώ κάποιοι από εμάς τον θυμόμαστε και μέσα από διάφορα άλλα (ραδιοφωνικός παραγωγός, MC και hype-man, ένας άνθρωπος που πάντα δήλωνε παρών σε χιπ χοπ συναυλίες ξένων καλλιτεχνών).

Ο Στέφανος Μουαγκιέ μεγάλωσε στον Βύρωνα αλλά τις περισσότερες από τις εφηβικές βόλτες και εμπειρίες του τις έζησε στο γειτονικό Παγκράτι. Το Παγκράτι είναι η δεύτερη γειτονιά και μεγάλη του αγάπη, γι' αυτό μάλιστα το επέλεξε για να επενδύσει και επιχειρηματικά, εδώ θα ανοίξει σύντομα ένα όμορφο wine bistro.

Ποιες είναι οι πρώτες σου αναμνήσεις από το Παγκράτι; Σε ποιες περιοχές του βόλταρες μικρός; Οι ξέγνοιαστες μέρες του ατέλειωτου παιχνιδιού στο Άλσος Παγκρατίου, που όταν ήμουν παιδί είχε και έναν μικρό ζωολογικό κήπο. Σε ηλικία τεσσάρων χρόνων μετακομίσαμε στον Βύρωνα αλλά στα εφηβικά μου χρόνια έβγαίνα συνέχεια στο Παγκράτι κι έχω ανεξίτηλες αναμνήσεις από τους πρώτους εφηβικούς μου έρωτες.

Τι είναι αυτό που χαρακτηρίζει το Παγκράτι; Τα πολλά του πρόσωπα αλλά και η τοποθεσία του η οποία κατορθώνει να ενώνει πολλές περιοχές. Εδώ μαζεύεται κόσμος από παντού, από το κέντρο μέχρι περιοχές από τα προάστια. Νιώθεις πως είσαι σε ένα blend κόσμου.

Τα αγαπημένα σου μέρη; Το καλοκαίρι είναι πολύ ωραία στο δάσος πίσω από το Καλλιμάρμαρο, αγαπώ πολύ και τις πλατείες του. Όλα τα στέκια μου για φαγητό και ποτό βρίσκονται στην πλατεία Πλαστήρα, στην πλατεία Προσκόπων και στην πλατεία Βαρνάβα, πηγαίνω κυριολεκτικά παντού.

Για κάποιον που δεν έχει έρθει ξανά στην περιοχή, ποια σημεία θα πρότεινες; Να επισκεφτεί το Ωδείο Αθηνών (εντάξει, Παγκράτι το λέμε κι αυτό...) και να περπατήσει στην Πλατεία Προσκόπων, αγαπημένη γειτονιά και στέκι του Μάνου Χατζιδάκι.

Τι θα άλλαζες στο Παγκράτι; Την δόμηση, σε αρκετά σημεία του.

Φαίνεται πως συνεχίζεις να στηρίζεις την περιοχή, ανοίγοντας ένα wine bar σύντομα. Πες μας μερικά πράγματα για αυτό και γιατί επέλεξες να είναι στο Παγκράτι; Το Παγκράτι, αν και Βυρωνιώτης, το θεωρώ την αλάνα μου. Είναι η γειτονιά μου, γι' αυτό και παίρνω το θάρρος το πρώτο μου εγχείρημα να το κάνω εκεί, στην Ερατοσθένους 29. Ανοίγουμε ένα wine bistro, η βάση του δηλαδή θα είναι τα καλά κρασιά αλλά θα έχουμε και συγκεκριμένες επιλογές από spirits. Το όνομά του θα είναι «Phoenix». Η Ερατοσθένους αποκτά και πάλι ζωή, ειδικά μετά το νέο μουσείο του Ιδρύματος Βασίλη και Ελίζας Γουλανδρή. Και εμείς είμαστε σε μια φάση που θέλουμε να φτιάξουμε κάτι νέο, μεταφορικά και κυριολεκτικά.

Τι άλλο να περιμένουμε από τον Στέφανο Μουαγκιέ μέσα στο 2020; Να περιμένετε δύο ταινίες μεγάλου μήκους. Η πρώτη λέγεται «Musa» σε σκηνοθεσία Νικόλα Νικολόπουλου και η δεύτερη «Ο Ράφτης» της Σόνια Λίζα Κέντερμαν. Συνεχίζω για δεύτερη χρονιά με την τηλεοπτική σειρά «Πέτα τη φριτέζα» στον ANΤ1. Επίσης, θα έχω συμμετοχή στον νέο κύκλο του show «Your Face Sounds Familiar», και πάλι στον ANΤ1. Συζητώ και ένα project που θα είναι υπό την αιγίδα της Στέγης Γραμμάτων & Τεχνών.

CUPOLA

Η αυθεντική ιταλική τρατορία του Παγκρατίου

Σε ένα από τα πιο όμορφα και ήσυχα σημεία του Παγκρατίου, το Cupola είναι το σημείο συνάντησης όσων αγαπούν το αυθεντικό ιταλικό φαγητό. Σε έναν ζεστό και κομψό χώρο, άνετο πάνω απ' όλα, με τραπέζια στο ισόγειο και στον ημιώροφο όπου οδηγεί μια μεγάλη ξύλινη σκάλα, υπό τους ήχους διακριτικής lounge μουσικής, θα γευτείτε ό,τι καλό βγάζει από την κουζίνα της μια παραδοσιακή ιταλική τρατορία. Οι άνθρωποι του Cupola έχουν μεγάλο μεράκι και αυτό θα το καταλάβετε σε κάθε στιγμή. Από την ώρα που θα σας καλωσορίσουν ή θα περάσουν από το τραπέζι σας για να σας ρωτήσουν αν είστε ευχαριστημένοι ή αν χρειάζεστε κάτι, μέχρι που θα φτάσουν τα υπέροχα πιάτα στο τραπέζι σας, φτιαγμένα από άριστες πρώτες ύλες, πολλές από τις οποίες, όπως τα τυριά και τα αλλαντικά, έρχονται από την Ιταλία. Τι να πούμε για το μενού, καλό είναι να δοκιμάσετε όσα περισσότερα μπορείτε, το σίγουρο άλλωστε είναι ότι θα πάτε και θα ξαναπάτε, να θυμάστε όμως ότι τα ζυμαρικά είναι φρέσκα και χειροποίητα, ότι ο κατάλογος διαθέτει αυθεντική ναπολιτάνικη πίτσα, η οποία ψήνεται όπως και όλες στον παραδοσιακό ξυλόφουρνο, ότι το οσομοπούκο میلανέζε είναι αληθινά αξιόπεραστο. Δίπλα σε όλα αυτά, μια διαδεχτή λίστα από περίπου 70 ετικέτες κρασιών από τον ελληνικό και τον ιταλικό αμπελώνα, κάποιες εκ των οποίων μπορείτε να απολαύσετε και σε ποτήρι, εξαιρετικά signature cocktails, aperitivo, καθώς επίσης και λίγα αλλά φανταστικά γλυκά για το τέλος. Πραγματικά ένα από τα καλύτερα ιταλικά της Αθήνας.

● Ευφορίωνος 13, Παγκράτι, 2114117444,
www.cupola.gr, fb: Cupola

SAROU RESTAURANT

Διεθνείς γεύσεις με τις καλύτερες πρώτες ύλες

Εξαιρετικό εστιατόριο που άνοιξε για πρώτη φορά το 2015 στην Αντίπαρο και τρία χρόνια αργότερα μετακόμισε και στην Αθήνα. Πλέον, τους χειμερινούς μήνες μας καλοδέχεται στο Παγκράτι και τους καλοκαιρινούς στο υπέροχο νησί των Κυκλάδων. Πρόκειται για οικογενειακή επιχείρηση, καθώς υπεύθυνος στην κουζίνα είναι ο ιδιοκτήτης και σεφ, Πάννης Σαπουνητζής, ενώ στη σάλα η γυναίκα του, Φιλιά. Στον φιλόξενο, ζεστό και κομψό χώρο του θα απολαύσετε εκπληκτική κουζίνα με διεθνείς επιρροές, από Ασία, Βόρεια και Νότια Αμερική αλλά και Ευρώπη, με τον σεφ να δίνει πάντα έμφαση στις άριστες πρώτες ύλες. Έτσι, τα θαλασσινά έρχονται αποκλειστικά από συγκεκριμένους ψαράδες με τους οποίους συνεργάζεται το Sarou και ποτέ από ιχθυοκαλλιέργειες, ενώ τα κρέατα, τα οποία αποτελούν και το κυρίως κομμάτι του φροντισμένου μενού, προτείνονται σε πολλές ιδιαίτερες κοπές από διάφορες χώρες του κόσμου. Όλα αυτά τα ωραία μπορείτε να τα συνδυάσετε με κάποια από τις επιλεγμένες ετικέτες κρασιών από τον ελληνικό και διεθνή αμπελώνα, τα signature cocktails ή με κάποιο από τα premium ποτά του μπαρ, σε ένα χώρο που είναι ιδανικός να φιλοξενήσει και τις δικές σας προσωπικές στιγμές.

● Ναϊάδων 2, Παγκράτι, 2107230626, fb: Sarou

MUSIQUE CAFÉ

Με τη φρεσκάδα
και τα αρώματα της Νάξου

Γεύσεις και αρώματα Νάξου έφερε στο Παγκράτι από το 2012 το εξαιρετικό αυτό εστιατόριο, το οποίο αποτελεί τη ζωντανή απόδειξη ότι όποιος έχει μεράκι και αγάπη για αυτό που κάνει θα δικαιωθεί. Και η δικαίωση για το Musique Café είναι τα μόνο καλά λόγια που έχουν να πουν όσοι πάνε και ξαναπάνε, για να απολαύσουν τα φοβερά πιάτα του, που κινούνται στο πνεύμα της πειραγμένης μεσογειακής κουζίνας. Στον πολύ όμορφο και φιλικό χώρο του, ψηλοτάβανος με μεγάλες τζαμαρίες, αλλά και με τραπεζάκια έξω, θα καταλάβετε αμέσως τι σημαίνει καθημερινή φροντίδα ώστε οι πρώτες ύλες να είναι πάντα άριστες. Τα κρέατα, όπως οι γουρουνοπούλες, τα κατσικάκια, τα αρνάκια κ.λπ. αλλά και τα λαχανικά έρχονται από δική τους φάρμα από τις Εγγαρές της Νάξου, υπάρχουν όμως και κάποιες επιλεγμένες κοπές από το εξωτερικό όπως οι μπριζόλες Tomahawk, τα τυριά από κτηνοτρόφους του νησιού, τα ζυμαρικά είναι πάντα φρέσκα και όλα αυτά μαζί συνθέτουν γεύσεις ασύγκριτης νοστιμιάς. Θα βρείτε μάλιστα και κάποιες πολύ ιδιαίτερες προτάσεις, όπως το burger κάβουρα ή το ριζότο κάβουρα, ενώ όλα αυτά μπορείτε να τα συνοδεύσετε με κάποια από τις επίσης καλά διαλεγμένες ετικέτες κρασιών. Κι αν επισκεφθείτε το νησί, να θυμάστε ότι το σπουδαίο αυτό εστιατόριο λειτουργεί εδώ και περίπου ένα χρόνο και στη Χώρα της Νάξου.

● **Αρριανού 37 & Αρχελάου, Παγκράτι, 2107238900**
/ **Musique Cafe Χώρα Νάξου, fb: MusiqueCafe**

SUPERFLY CAFE

Ένα ταξίδι
στην παιδική μας ηλικία

Η παιδική σου ηλικία τοποθετείται κάπου στα 50s, τα 60s, τα 70s, τα 80s ή τα 90s; Όπως και να έχει, στο Superfly θα νιώσεις ότι ξαναγίνεσαι 10 χρονών. Δύο φίλοι, ο Δημήτρης και ο Χρήστος, δημιούργησαν έναν χαλαρό χώρο γεμάτο παιχνίδια και αντικείμενα του παρελθόντος, όπως η κονσόλα του Super Nintendo, το φιλιπεράκι Centaur και οι φιγούρες Transformers. Ο χώρος, μάλιστα, πλέον έχει επεκταθεί, με τα τραπεζάκια του να βγαίνουν και εξωτερικά. Πέρα από το ταξίδι στο παρελθόν, το Superfly μάς χαρίζει μοναδικές νύχτες. Κάθε Παρασκευή και Σάββατο γνωστοί DJs έρχονται και ξεκινάνε ένα μεγάλο πάρτι στο μαγαζί. Η μουσική, βέβαια, συνοδεύεται και από τα απαραίτητα cocktails τόσο τα κλασικά, όσο και signature. Τα τελευταία δεν θα μπορούσαν παρά να συμβαδίζουν με όλη την αισθητική του μαγαζιού και να φροντίσουν και αυτά να μάς πάνε πίσω στον χρόνο, έστω και με τα ονόματά τους. Χαρακτηριστικά; Η Bibi-bo, το Ninja Turtle, το Ghostbusters, η Φρουτοπία, το Rooster, το Street Fighter, το Superfly και η Αγριοφράουλα του Ταρζάν. Μην χάσεις αυτή την εμπειρία.

● **Εμπεδοκλέους 28, Παγκράτι, 2114046076,**
fb: Superfly Café, Insta: superflycafebar

ΤΟ ΚΑΠΛΑΝΙ

Κρητική κουζίνα στα
καλύτερά της

Το Καπλάκι άνοιξε μόλις πριν από 10 μήνες και ήδη αποτελεί ένα από τα πιο πολυσυζητημένα νέα στέκια της πόλης, ανεξαρτήτως αν βρίσκεσαι κοντά στην περιοχή ή όχι. Κάτι τέτοιο μας φαίνεται απόλυτα λογικό, καθώς την κουζίνα του αξίζει να κάνεις μέχρι και ταξίδι για να τη γευτείς και το περιβάλλον του σε πρεμεί πλήρως. Με το χρυσό στάνταρ της άριστης ποιότητας, οι συντελεστές φρόντισαν ώστε το Καπλάκι να προμηθεύεται τις καλύτερες και πιο φρέσκες πρώτες ύλες της αγοράς και να δημιουργεί πιάτα εξαιρετικής νοστιμιάς, που δύσκολα θα συναντήσεις σε άλλο μαγαζί της Αθήνας. Σε έναν υπέροχα σχεδιασμένο χώρο με μίνιμαλ αισθητική και νοσταλγική διάθεση μπορείς να απολαύσεις «παντρέματα» της κρητικής και μεσογειακής κουζίνας για μία μοναδική γαστρονομική εμπειρία. Δεν ξέρουμε τι να πρωτοπροτείνουμε. Ξεκίνησε με μία ανοιχτή πίτα μπισκότου (ναι, καλά διαβάσεις) με γραβιέρα, ξύγαλο και λαχανικά. Συνέχισε με σαλάτα με σταμναγκάθι, μαρούλι, απάκι, τσαπέλα, γραβιέρα Κρήτης και παξιμάδι χαρουπιού με σάλτσα από λευκό βαλσάμικο και μέλι. Θα ξεχάσεις πώς σε λένε! Απογείωσε το με κρητικό απάκι και μοσχαρίσια μάγουλα, πουρέ πατάτας και ψητή μελιτζάνα. Αν είσαι πιο θαλασσινών, σίγουρα θα «ψαρώσεις» με το λαβράκι με χόρτα εποχής και ρεβυθόρυζο. Τα όνειρα γλυκά θα προκύψουν με μία λαχταριστή σφακιανόπιτα που στάζει μέλι και συνοδεύεται από παγωτό κανέλα.

● Ευφρονίου 47, Περιοχή Caravel, 2107211191, 2107211161, www.tokaplani.gr, fb: tokaplani

L'arrêt du temps

Το bistrot που σταματά τον χρόνο

“L'arrêt du temps” πάει να πει «η παύση του χρόνου» ή αλλιώς μια θαυματοουργή γωνιά στο Παγκράτι, όπου ό,τι σε απασχολεί μένει έξω από την πόρτα. Δεν θέλει προσπάθεια. Ο χώρος και μόνο λειτουργεί μαγικά. Οι αναπαυτικές πολυθρόνες, τα vintage τραπέζια, οι πίνακες της Belle Époque δημιουργούν μια αποκομμένη από τον χρόνο ατμόσφαιρα, ό,τι ακριβώς χρειάζεσαι για να χαλαρώσεις απερίσπαστος. Έπειτα έρχονται οι γεύσεις. Τα φρεσκοψημένα γαλλικά κρουασάν που μοσχομυρίζουν τα πρωινά, το γεμάτο νοστιμιά brunch (κάθε μέρα από τις 09.00 ως τις 16.00), αλλά και τα πιο ελαφριά πιάτα (όπως σαλάτες, pizza, pasta) που το ακολουθούν. Από τον κατάλογο του brunch, δοκίμασε τα αυγά Benedict με σολομό, το αξεπέραστο croque madame, τα πληθωρικά pancakes ή εκείνη την πεντανόστιμη φρέτα ζεστού ψωμιού όπου πάνω της ακουμπούν η φρέτα, το αβοκάντο και ένα τρυφερό ποσέ αυγό. Ποιος είναι, όμως, ο καλύτερος τρόπος να σταματήσει ο χρόνος; Ένα αφράτο carrot cake. Ένα ολόφρεσκο velvet cake. Η πιο ωραία παραλλαγή σε bannoffee που έχεις συναντήσει ποτέ. Το L'arrêt du temps δίνει σημασία μεγάλη στα γλυκά του. Όπως και στον καφέ, αλλά και στην υψηλής ποιότητας σοκολάτα που λιώνει στο μηρίκι για να φτιάξει το τέλειο ρόφημα. Κι αν έπειτα από όλα αυτά ο χρόνος τρέχει ακόμη, η jazz, ένα ποτήρι κρασί (ή cocktail) κι ένα νόστιμο πιάτο αρκούν για να τον σταματήσουν λίγο ακόμη.

● Βασ. Αλεξάνδρου 5-7, 2107253200
fb: @Larretdutemps
insta: @larret_du_temps_

Ο ΣΚΟΥΦΙΑΣ

Εδώ που οι ώρες κυλούν όμορφα

Στον πεζόδρομο της Εμπεδοκλέους, λίγα μόλις βήματα από την Πλατεία Βαρνάβα, είναι ένα αγαπημένο στέκι, γεμάτο από νεανικές παρέες όλες τις ώρες της ημέρας. Είναι ο γνωστός σε όλους Σκούφιας, που τα τελευταία χρόνια έχει στήσει το στέκι του στο όμορφο Παγκράτι. Ανοικτός από τις 10 το πρωί έως τις 2.30 τη νύχτα, μέσα στον εσωτερικό χαλαρό και παρεϊστικό χώρο του ή έξω στις λιακάδες και το χάζι του πολυσύχναστου πεζόδρομου προσφέρει καλό καφέ, μπίρες, ποτά, αποστάγματα, ρακές και ρακόμελα, καλά ελληνικά εμφιαλωμένα κρασιά, ασυναγώνιστα κοκτέιλ. Όλα σε τιμές κάτι παραπάνω από φιλικές, δίνουν τη δυνατότητα στις παρέες για έναν ή και πολλούς ακόμη γύρους (ενδεικτικά τα κοκτέιλ κοστίζουν €5,50). Αν και όταν η όρεξη ανοίξει, ο Σκούφιας συνοδεύει τα ποτά του με νόστιμα μικρά πιάτα, κι αυτά σε τιμές που κυμαίνονται από €1-5. Ραντεβού εκεί!

● Εμπεδοκλέους 9-12, Παγκράτι, 215505849, fb: Ο Σκούφιας

BIRBILON

Το νέο all day στέκι στον Προφήτη Ηλία

Το λες και νέο, μιας και λειτουργεί μόλις από τον περασμένο Μάιο, έχει κάνει όμως αισθητή την παρουσία του. Ζεστό, φιλικό, όμορφα διακοσμημένο, το Birbilon αποτελεί το νέο all day στέκι του Παγκρατίου, στην πλατεία του Προφήτη Ηλία, με ωραίους καφέδες, brunch καθημερινά αλλά και κουζίνα που ετοιμάζει προτάσεις τόσο για το μεσημέρι όσο και για το βράδυ, με το μενού να έχει επιμεληθεί ο Κώστας Τσίγκας.

Ανάμεσα στα άλλα νόστιμα και χορταστικά, θα βρείτε English muffins, pancakes, παραδοσιακή τυρόπιτα, ομελέτες σε διάφορες εκδοχές, κούμους, burgers, φρέσκιες σαλάτες και άλλα πολλά που σίγουρα δεν θα σας αφήσουν αδιάφορους. Σε όλα αυτά βάλτε τα καλοφτιαγμένα signature κοκτέιλ, τις ωραίες lounge μουσικές, το παρεϊστικό κλίμα της ατμόσφαιρας και έχετε τον επόμενο σας προορισμό.

● Ευφράνορος 35-37, Παγκράτι, 2160701980, fb: Birbilon, insta: Birbilon

ΠΑΠΙΑ

Από τις πιο cosy all day γωνιές της πόλης

Είναι cosy, είναι γλυκιά, είναι φιλόξενη, αυτή η Πάπια είναι τελείως ερωτεύσιμη! Δίπλα στο Καλλιμάρμαρο, μοντέρνα αλλά και με vintage πινελιές που της πάνε πολύ, θα σας συστηθεί ως ένα all day café bar, με διαφορετική διάθεση κάθε ώρα της ημέρας. Το πρωί θα δείτε κόσμο να διαβάζει το βιβλίο του ή να δουλεύει στο laptop – συντροφιά με μουσικές τζαζ, έναν από τους ωραίους της καφέδες ή ένα από τα νόστιμα σνακ, σαν το μπριός με κρέμα τυρί και σολομό. Το μεσημεροαπόγευμα αρχίζει και

ζωηρεύει, οι μαύρες μουσικές παίρνουν τη θέση τους στα decks και τα ποτά και τα κοκτέιλ στα τραπέζια μας. Το βράδυ είναι μες στην καλή χαρά, με cocktails, πάλι μαύρες μουσικές αλλά και ροκ επιλογές, πιο πολύ Παρασκευές και Σάββατα που τις επιλέγουν djs. Τέλεια πρόταση είτε για να αρχίσετε τη βραδιά σας, είτε για να την αρχίσετε και να την τελειώσετε εδώ. Να θυμάστε ακόμη ότι κάνει συχνά live, για τα οποία μπορείτε να ενημερώνεστε από το Facebook και το Instagram.

● Αυτομέδοντος 4, Παγκράτι, 211119558, fb: ΠΑΠΙΑ, Insta: papias.athens

TRE SORELLE

Οι τρομερές πίτσες
της Αρχελάου

Από την πρώτη στιγμή που άνοιξε, το νέο διαδόθηκε με φοβερή ταχύτητα μεταξύ των pizza lovers και μέσα σε λίγες μέρες το Tre Sorelle έγινε ο ναός της πίτσας στο Παγκράτι. Ο χώρος (λιτός αλλά τρομερά chic) βάζει το bar στο επίκεντρο και σε προιδεάζει για ό,τι θα ακολουθήσει: φοβερές πίτσες και ασυναγώνιστα cocktail! Το μυστικό της πίτσας -εκτός από το ζυμάρι που ωριμάζει για 48 ώρες- βρίσκεται στο ψήσιμο. Κάθε πίτσα ψήνεται σε ειδικό φούρνο που αναπτύσσει πολύ υψηλές θερμοκρασίες. Έτσι βγαίνει πάντα τραγανή, ακριβώς όπως στην Ιταλία. Για αρχή, δοκίμασε οπωσδήποτε την «Ταρτούφρο» με φρέσκια μοτσαρέλα, τρούφα, ντοματίνια, βουβαλίσια μοτσαρέλα και βασιλικό, αλλά και την «Πάρμα» με σάλτσα ντομάτας, φρέσκια μοτσαρέλα, ρόκα, προσούτο Πάρμας, φλέικς παρμεζάνας και λάδι τρούφας. Για συνοδεία εκτός από τα πραγματικά αξιόλογα cocktails (δώσε προσοχή στο negroni με πάγο από ροζ γκρέιπφρουτ), θα βρεις επίσης και περισσότερες από 30 ετικέτες κρασιών του ιταλικού και ελληνικού αμπελώνα (σχεδόν όλες σερβίρονται και σε ποτήρι). Το καλύτερο το κρατήσαμε για το τέλος: ένα καυτό γλυκό καλτσόνε, πού όταν το κόβεις ξεχειλίζει nutella και μασκαρπόνε... Ναι, είναι τόσο κολασμένο όσο φαντάζεσαι.

● Αρχελάου 19, Παγκράτι, 2114072172,
fb: @tresorellepizza

ΜΑΓΕΜΕΝΟΣ ΑΥΛΟΣ

60 χρόνια ιστορίας σε μια
μοναδική ατμόσφαιρα

Θυμάμαι τον μπαμπά μου να λέει που έτρωγε στο Μαγεμένο Αυλό και στο δίπλα τραπέζι καθόταν ο Μάνος Χατζιδάκις, σ' ένα άλλο η Αλίκη Βουγιουκλάκη και τον παρακαλούσα να με πάρει μαζί την επόμενη φορά για να τους δω κι εγώ. Έτσι είναι αυτό το εστιατόριο, ένας ζωντανός θρύλος που εδώ και 60 χρόνια μαγεύει τους Αθηναίους και αποτελεί στέκι για ανθρώπους των γραμμάτων και των τεχνών - Οδυσσέας Ελύτης, Δημήτρης Χορν, Τζένη Καρέζη και η λίστα συνεχίζεται. Κάτι η διακόσμηση με τα vintage έπιπλα, τα μουσικά όργανα στο βάθος και τα κορνιζαρισμένα αποκόμματα εφημερίδων που σε ταξιδεύουν στη δεκαετία του '70, κάτι το υπέροχο φαγητό που ετοιμάζεται με φρέσκα και εκλεκτά υλικά, ο Μαγεμένος Αυλός έχει τον τρόπο του να σε κερδίσει. Δοκίμασε οπωσδήποτε μερικά από τα «ιστορικά πιάτα», όπως το φοντού τυριών, την πικάτα ή το σνίτσελ Χόφμαν, ενώ θα απολαμβάνεις ζωντανή μουσική από ποιοτικά μουσικά σχήματα. Κι όταν ο καιρός ανοίξει, μπορείς, αν θέλεις, να κάτσεις και έξω, στον καταπράσινο κήπο του στην πλατεία Προσκόπων.

● Αμύντα 4, 2107223195,
www.magemenosavlos.com, fb: Μαγεμένος Αυλός

**Το νέο
γυναικείο μας
site είναι
στον αέρα!**

LOOKmag.gr

Ένα φρέσκο γυναικείο site που δοκιμάζει τα τελευταία trends, περπατάει στο κόκκινο χαλί, βρίσκεται στην πρώτη σειρά των πιο πολυσυζητημένων ντεφιλέ και μοσχοβολάει αρώματα.

ΤΙ ΦΟΡΑΕΙ Η ΑΘΗΝΑ;
Πού γίνεται το καλύτερο shopping της πόλης;
ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΝΕΑ TRENDS;

Πού συχνάζουν τα κορίτσια με τις φίλες τους;

Τα πιο όμορφα ρούχα, οι πραγματικές ευκαιρίες, τα πολύχρωμα bazaar, τα καινούργια πρόσωπα, τα νέα στέκια, τα μυστικά και οι εκπλήξεις στους δρόμους της πόλης.

ΝΕΕΣ ΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΚΛΑΣΙΚΕΣ ΑΞΙΕΣ

Δημιουργικές παρέες και υπέροχα πρόσωπα.

Καινούργια προϊόντα και αγαπημένες συνήθειες.

Ρούχα, αξεσουάρ, μουσικά και δώρα, όλα online, στο πιο μοντέρνο περιοδικό δρόμου.

STREET FASHION, ΠΡΟΣΩΠΑ, ΤΑΣΕΙΣ, ΜΟΔΕΣ

Οδηγός αγοράς για Αθήνα και Θεσσαλονίκη.

Η κομψή πλευρά της πόλης όπως την καταγράφει η γυναικεία ομάδα της **ATHENS VOICE**.

**ΑΠΕΥΘΥΝΕΤΑΙ
ΣΤΙΣ ΝΕΕΣ ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ
ΔΥΝΑΜΙΚΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ
ΕΙΝΑΙ ΣΧΕΔΙΑΣΜΕΝΟ ΚΥΡΙΩΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ
ΟΘΟΝΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ,
ΤΟΥ SMARTPHONE!**

**ΜΠΕΙΤΕ ΣΤΟΝ
ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ
look.athensvoice.gr**

Με νέο look, νέες λειτουργίες και ακόμα πιο ενδιαφέρον περιεχόμενο είναι ήδη εδώ.

Επιμέλεια:
ΤΑΝΙΑ ΔΕΛΗ

style

Τα είδωλα της Lancôme

▶ Ξέρεις τι μπορεί να κάνει μια γυναίκα πιο δυνατή; Η αυτοπεποίθηση. Κάθε γυναίκα που νιώθει άνετα με τον εαυτό της λάμπει, περπατάει και κάνει κεφάλια να γυρίζουν, μπορεί να κυνηγήσει τα όνειρά της, να καταφέρει τα πάντα. Αυτό υποστηρίζει

και η νέα καμπάνια της **Lancôme** για το **Teint Idole Ultra Wear**, στην οποία πρωταγωνιστούν η Zendaya, η Lupita Nyong'o, η Penelope Cruz, η Chiara Ferragni και η Taylor Hill, μαζί με 13 ακόμα γυναίκες από όλο τον κόσμο που μας εμπνέουν με το ταλέντο, τη

δύναμη και τις ικανότητές τους. Να θυμόμαστε βέβαια πάντα ότι κάποτε είχαμε την Ιζαμπέλα Ροσελίνι στη **Lancôme**, που ισοδυναμούσε με 113! Άλλες εποχές...

👉 Δες τις ιστορίες τους στο [instagram.com/lancomeofficial](https://www.instagram.com/lancomeofficial)

NIKE
Αθλητικό παπούτσι
SuperRep €119

TEZENIS
Homewear σατέν με λεπτομέρεια
δαντέλα €10,99

KORRES
Ενυδατική ρυθμιστική κρέμα-gel

SPRINGFIELD
Κοκαλάκια μαλλιών €6,99

SWATCH
Ρολόι Kwartzy,
από τη σειρά
Essentially, €70

YAMAMAY
Σατέν lingerie
€49,95

THE BODY SHOP
Μάσκα Happy
Lash €9,75

Θα βάλω και λεοπαρδαλέ καθίσματα για να ταιριάζουν με τα εσώρουκά μου

- από το «Παντρεμένοι με παιδιά»

INTIMISSIMI
Homewear με
δαντέλα €39,90

TOMS
Εσπαντρίγιες €60

LANCÔME
Αρωμα Tresor
La Nuit

NEW CULT
Θερμός Glacial €39,90

PEPE JEANS
Μπουφάν
€150

SOPHIA ENJOY THINKING
Διακοσμητική
μπάλα €67,30

GLAMAZON

**Νίπτω τας
χείρας μου**
(ή βάζω τζελ)

Της ΔΕΣΠΟΙΝΑΣ
ΚΟΥΤΣΟΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ωραίος καιρός. Όμορφες μέρες, σχεδόν ανοιξιάτικες. Να μην είχε πέσει μόνο η ειδηση ότι είναι πιθανό να έχουμε κρούσματα κοροναϊού στην Ελλάδα, η λιακάδα θα ήταν ακόμα πιο σέξι. Ήλιος και γαλάζιος ουρανός. Σου φτιάχνει τη διάθεση.

Στο μετρό πέφτει πολύ συνάχι. Και βήχει αρκετός κόσμος. Δεν είναι και πολλοί αυτοί που βάζουν τον αγκώνα τους, ή ένα χαρτομάντιλο στο στόμα. Οι περισσότεροι βήχουν χωρίς να τους νοιάζει ο διπλανός τους. Περνούν και μερικές μάσκες. Και η ταγκίλα, ταγκίλα. Μαζί με τα σταγονίδια.

Διάβασα τις οδηγίες που έστειλε το Υπουργείο Παιδείας για τη γρίπη, όχι για τον κοροναϊό. Τα μολύβια, τα μπλάνκο και τα στιλό να μην αλλάζουν χέρια. Και να μην πίνει νερό ο ένας από το μπουκάλι του άλλου. Ούτε να ακουμπάμε το στόμα μας στη βρύση. Τα παιδιά, δηλαδή. Οι ενήλικες θέλω να πιστεύω ότι είμαστε πιο υπεύθυνοι. Και να χρησιμοποιούμε αντισηπτικό τζελ ή υγρά μαντίλια. Σε πολλές σχολικές αίθουσες θα τοποθετηθούν ντισπένσερ, αλλά σε κάθε περίπτωση οι μαθητές να έχουν μαζί το αντισηπτικό τους και να μην ακουμπούν με άπλυτα χέρια το στόμα τους. Εννοείται τα πλένουμε τα χέρια μικροί και μεγάλοι. Αλλά δεν μπορούμε παντού και πάντα. Μια φίλη μου λέει ότι δεν ακουμπάει τίποτα στο μετρό. Πώς γίνεται αυτό; Πώς ισορροπεί στα φρεναρίσματα; Στο σταμάτα, ξεκίνα.

Τα αντισηπτικά έχουν αποκτήσει πολύ στιλ. Ναι, αλήθεια. Έχουν γίνει πολύ γκλαμ. Εκτός από αυτά του φαρμακείου που είναι φιλικά στο δέρμα με αλόη και βιταμίνη E, κυκλοφορούν αντισηπτικά σε συσκευασία ασπμένιου κύβου, σε box με όλες τις ηρωίδες τις Disney και σε πολλά-πολλά αρώματα. Δεν θα το πιστέψετε. Βρήκα σε άρωμα μάνγκο, καρύδα, μανταρίνι σατσούμα, ροζ-γκρέιφρουτ, φράουλα, μπανάνα, ανανά. Πιθανόν να υπάρχει και καρπούζι εκεί έξω. Με τη Χιονάτη, την Μπελ και τα άλλα καρτούνιστικά κορίτσια «τσιμπάνε» τα πιτσιρικά και όλο και θα χρησιμοποιήσουν το αντισηπτικό τζελ. Το πλύσιμο των χεριών και γενικά η καθαριότητα απελευθερώνει ψυχολογικά τους ανθρώπους. Αυτό έδειξε έρευνα του 2006, που έγινε στο πανεπιστήμιο Μπρίγκαμ Γιάνγκ. Ενώ μια άλλη έρευνα του πανεπιστημίου του Μίσιγκαν έδειξε ότι πλένοντας τα χέρια απομακρύνεις ενοχές και τύψεις. Πολύ δυνατή έρευνα κι αυτή.

CITY GUIDE

Το θρυλικό «Φάντασμα της Όπερας», η ταινία που γύρισε το 1925 ο Νεοζηλανδός μετρ του βωβού κινηματογράφου Ρούπερτ Τζούλιαν αφήνοντας εποχή, σχεδόν 100 χρόνια μετά την αμερικανική πρεμιέρα της «ανεβαίνει» στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών με διαφορετικό τρόπο! Ο Μάρτιν Μπέικερ, ένας από τους πλέον περιζήτητους οργανίστες σε όλο τον κόσμο, θα αυτοσχεδιάσει στο εκκλησιαστικό όργανο της Αίθουσας Χρήστος Λαμπράκης, επενδύοντας μουσικά σε πραγματικό χρόνο το εντυπωσιακό θρίλερ του Τζούλιαν, το οποίο βασίστηκε στο διάσημο μυθιστόρημα του Γάλλου συγγραφέα Γκαστόν Λερού. Στην υπόθεση, η νεαρή σοπράνο Κριστίν τραγουδά, στην Όπερα των Παρισίων, τον ρόλο της Μαργαρίτας στον «Φάουστ» του Γκουνό. Ένας ευγενής τη διεκδικεί, αλλά το Φάντασμα της Όπερας, ο χθόνιος κάτοικος των υπογείων του λυρικού θεάτρου, αλλά και «άγγελος της Μουσικής» για την Κριστίν, απάγει τη νεαρή τραγουδίστρια, απαιτεί τον έρωτά της και απειλεί να τινάξει την Όπερα στον αέρα! - **Νατάσσα Καρυστινού**

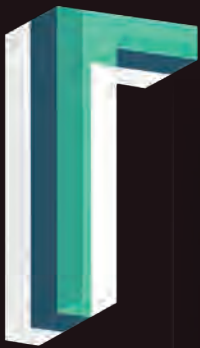
INFO

Κυριακή 9 Φεβρουαρίου, 20.30, Αίθουσα Χρήστος Λαμπράκης, 2107282333, megaron.gr

Το Φάντασμα της Όπερας «αλλιώς» στο Μέγαρο

Ο **Martin Baker** αυτοσχεδιάζει στο εκκλησιαστικό όργανο, ντύνοντας μουσικά την κλασική βωβή ταινία του Rupert Julian

ΓΕΥΣΗ

Δεν υπάρχει πιο ερωτικός συνδυασμός από εκείνον της πλούσιας σοκολάτας με το σωστό κρασί, ο οποίος μιλάει κατ' ευθείαν στις αισθήσεις σου και δημιουργεί μία ακαταμάχητη, ρομαντική διάθεση ανεξαρτήτως εποχής. Ένας λόγος παραπάνω, αν είναι του Αγίου Βαλεντίνου.

Φέτος στις 14 Φεβρουαρίου, το ERGON House θα γιορτάσει την ημέρα των ερωτευμένων με το ονειρεμένο αυτό «πάντρεμα», προσφέροντας μία μοναδική γαστρονομική εμπειρία για τους επισκέπτες του. Οι πιο καινοτόμες παρασκευές σοκολάτας φλερτάρουν με ανερχόμενες ελληνικές ετικέτες κρασιού και premium αποσταγμάτων και ενώνονται στον ουρανό μας. Σε συνεργασία με τον master chocolatier Γιώργο Ζαρζώνη, ο οποίος είναι υπεύθυνος για την Cocolo, το προσωπικό του brand σοκολάτας

που πλέον συγκαταλέγεται στα πιο καινοτόμα γαστρονομικά projects της Ελλάδας, το ERGON House προσφέρει την ευκαιρία στους γλυκατζήδες, λάτρεις της σοκολάτας να δοκιμάσουν σπάνιες ποικιλίες σε συνδυασμό με επιλεγμένα κρασιά και αποστάγματα του ελληνικού αμπελώνα. Και οι εκπλήξεις δεν τελειώνουν εκεί. Μετά τη γευστική δοκιμή, κάθε συμμετέχοντας θα μπορέσει να παρασκευάσει το δικό του μοναδικό blend από λιωμένα σοκολάτα με spirits, μπαχαρικά και αρωματικά, φτιάχνοντας ένα μοναδικό ρόφημα. Είτε είσαι ζευγαρωμένος είτε όχι, το απόλυτο ταίρι σου θα γίνει η σοκολάτα και αυτή θα είναι η πιο γλυκιά ημέρα του Αγίου Βαλεντίνου που έχεις περάσει.

Σοκολάτα και κρασί σημαίνει Love for ever

Της ΚΡΙΣΤΥΣ ΠΕΡΡΗ

INFO

Εισιτήριο: €20. Μέγιστος αριθμός συμμετεχόντων 30 άτομα – θα τηρηθεί αυστηρά σειρά προτεραιότητας. Προώληση εισιτηρίων στο Ergon House τηλ. Επικοινωνίας 210 0109090 (εσωτ. 3), Μητροπόλεως 23. Για online αγορές μπορείτε να στείλετε mail στο events@ergonfoods.com

ΚΡΙΤΙΚΗ
ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΩΝ /
ΠΡΟΣΩΠΑ /
ΑΦΙΞΕΙΣ /
ΣΥΝΤΑΓΕΣ /
TIPS ΓΕΥΣΗΣ

ΣΙΝΕΜΑ

Του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΚΑΪΜΑΚΗ

Oscar 2020

Μπορούν να κάνουν την έκπληξη τα «Παράσιτα»;

Κάθε οσκαρική αναμέτρηση κρύβει πάντα μια δυο μικρο-εκπλήξεις που γράφουν την ιστορία του θεσμού. Αν τα «Παράσιτα» κερδίσουν το βράδυ της 9ης Φεβρουαρίου το όσκαρ καλύτερης ταινίας θα είναι η πρώτη φορά που μια ταινία που δεν ομιλεί αγγλικά καταφέρνει κάτι τέτοιο στα 92 χρόνια ζωής του θείου Όσκαρ. Παράλιο να το κάνει πέρυσι ο Αλφόνσο Κουαρόν με το «Roma», αλλά έπεσε πάνω στις mainstream καλλιγραφίες του «Πράσινου βιβλίου».

Η αλήθεια είναι πως το hype της ταινίας του νοτιοκορεάτη Μπον Τζουν Χο έχει εκτοξευτεί τελευταία με τις συνεχείς βραβεύσεις και λίστες των ταινιών της χρονιάς όπου φιγουράρει στην κορυφαία θέση. Ακόμη και οι 6 οσκαρικές υποψηφιότητες που έχει, είναι μια σημαντική και σπάνια διάκριση για ταινία αυτού του είδους που φανερώνει τη δυναμική της. Όμως για να φτάσει το κατάνυρο κωμικό και σουρεαλιστικό ταξικό οικοδόμημα του Χο μέχρι το Αγίο Δισκοπότηρο πρέπει να κάνει μερικές υπερβάσεις ακόμη. Το αντιπολεμικό έπος του Σαμ Μέντες «1917», που προβάλλει ως φαβορί με τις 10 υποψηφιότητες, δεν είναι το μόνο εμπόδιο. Οι 11 υποψηφιότητες του «Τζόκερ», που σκηνοθέτησε ο Τοντ Φίλιπς,

είναι ένα ακόμη, όπως και ο παραγωγής Netflix «Ιρλανδός» του Σκορσέζε, παρότι φαίνεται να ξεμένει από δυνάμεις και να μοιάζει πιθανό το σενάριο να φύγει χωρίς ούτε μία νίκη από τη βραδιά παρά τις 10 υποψηφιότητές του.

Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή, να πιάσουμε τα σιγουράκια της τελετής. Ο Σαμ Μέντες στη σκηνοθεσία, ο Χοακίν Φίνιξ στη βασική αντρική κατηγορία, η Ρενέ Ζελβέγκερ στην αντιστοιχη γυναικεία με τον ρόλο της Τζούντι Γκάρλαντ, ο Μπραντ Πιτ στην κατηγορία Β' ρόλου με το ταραντινικό «Κάποτε στο Χόλιγουντ» και η Λόρα Ντερν στην «Ιστορία γάμου» μοιάζουν να μην έχουν αντίπαλο – αν κι εδώ πρέπει να τονίσουμε ότι οι μεγαλύτερες εκπλήξεις των όσκαρ στο παρελθόν έχουν λάβει χώρα στις κατηγορίες των Β' ερμηνειών, με αποκορύφωμα τη Μαρίζα Τομέι. Το 1992 η Ιταλοαμερικανίδα ξεκίνησε από απόλυτο αουτσάιντερ για να κερδίσει το βραβείο Β' ρόλου με το «Ξαδελφάκι μου ο Βίνι» απέναντι στις Μιράντα Ρίτσαρντσον, Βανέσα Ρεντγκρέιβ, Τζόαν Πλόουραϊτ και Τζούντι Ντέιβις.

Παλιοί και νέοι υποψήφιοι, λοιπόν, θα βρεθούν το βράδυ της Κυριακής στο Kodak Theatre για να

δικδικήσουν τα φετινά βραβεία. Ο πιο παλιός είναι ο συνθέτης Τζον Γουίλιαμς, που πρώτη φορά μπήκε στις οσκαρικές λίστες το 1969 και με την 52η υποψηφιότητά του (πιο πολλές μόνο ο μακαρίτης Ντίσνεϊ, που είχε 58) διεκδικεί το 6ο του αγαλαμάτιδιο για τη μουσική της ταινίας που τον έκανε διάσημο, το ένατο και τελευταίο κεφάλαιο του «Πόλεμου των Άστρων». Ο Σκορσέζε επίσης έχει μεγάλο παρελθόν με την Ακαδημία, καθώς είναι για 9η φορά υποψήφιος στη σκηνοθεσία, από τις οποίες μόλις μία φορά βγήκε νικητής το 2006 με τον «Πληροφοριοδότη». Λογικά θα μείνει πάλι εκτός νυμφώνος, αφού το βραβείο λογικά θα δοθεί στον Σαμ Μέντες («1917»), κάτι που θα είναι ρεκόρ καθώς ο Βρετανός έχει ξαναβρεθεί άλλη μια φορά στην οσκαρική κούρσα πριν από 20 χρόνια και βγήκε και πάλι νικητής χάρη στο «American Beauty».

Ο διευθυντής φωτογραφίας Ρίτσαρντ Τζένκινς, που κέρδισε για πρώτη φορά το όσκαρ πρόπερσι μετά από 14 απόπειρες χάρη στο «Bladerunner 2049», πάει επίσης για το δεύτερο βραβείο του με το «1917». Ο Ταραντινό πάει για το πρώτο του όσκαρ στη σκηνοθεσία, ενώ έχει βραβευτεί 2 φορές στο παρελθόν για το σενάριο των

«Pulp fiction» και «Τζάνγκο». Η Κάθι Μπέιτς φτάνει στην 4η υποψηφιότητά της χάρη στην «Μπαλάντα του Ρίτσαρντ Τζουέλ» του Κλιντ Ίστγουντ, ενώ ο Τομ Χανκς («A Beautiful Day in the Neighborhood») επιστρέφει στο κόκκινο χαλί 19 χρόνια μετά την τελευταία του υποψηφιότητα (ναι, ο «Ναυαγός» ήταν το 2001) και για πρώτη φορά στην κατηγορία Β' Ανδρικού. Να θυμίσουμε εδώ ότι ο «Ελληνας» πλέον Χανκς είχε κάνει το backtoback με τις δύο σερί νίκες τη διετία 1993-1994 με το «Φιλαδέλφεια» και το «Φόρεστ Γκαμπ».

Η Σκάρλετ Τζοκάνσον για πρώτη φορά βρίσκεται υποψήφια για όσκαρ με διπλές πιθανότητες χάρη στις υποψηφιότητες για Α' και για Β' Γυναικείο Ρόλο με τα «Ιστορία Γάμου» και «Τζότζο» αντίστοιχα. Αν γίνει η έκπληξη σε μία από τις κατηγορίες αυτές, η διάσημη σταρ έχει πολλές πιθανότητες να είναι εκείνη η νικήτρια. Στις νέες εμφανίσεις και η βρετανίδα Σίνθια Ερίβο, υποψήφια στην κατηγορία Α' γυναικείου ρόλου για την ερμηνεία της στο «Harriet» όπου υποδύεται τη Χάριετ Τάμπμαν, μορφή του αγώνα κατά της δουλείας στην Αμερική που αφιέρωσε τη ζωή της στην υπεράσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. ▣

ΣΙΝΕΜΑ

Του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΚΑΪΜΑΚΗ

Μικρές κυρίες (LITTLEWOMEN) ***

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Γκρέτα Γκέργουικ

ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΟΥΝ: Σίρσα Ρόναν, Φλόρενς Πιου, Έμα Γουάτσον, Τίμοτε Σαλαμέ, Μέριλ Στριπ, Λόρα Ντερν

JUST THE FACTS

Μικρές κυρίες (***)
Κλασικά κι αγαπημένα
αριστουργήματα

Φως στο σκοτάδι (***)
Ο Κέισι Αφλεκ σε τριπλό
ρόλο εντυπωσιάζει

**Αρπακτικά πτηνά και
φантаσμαγορική
χειραφέτηση
της Χάρλεϊ Κουίν** (**)
Η φαντασμαγορική
Μάρκο Ρόμπι

Winona (**½)
Το σάουντρακ του
καλοκαιριού

Οι Monos (**½)
Όλα για την επιβίωση

**Η άορατη ζωή της
Ευριδίκης Γκουσμάο**
Στη Βραζιλία των
κοινωνικών ανισοτήτων

Η ρομαντική, περιπετειώδης, δραματική και απερίγραπτα συγκινητική ζωή των τεσσάρων αδελφών Μαρς στις ΗΠΑ του 19ου αιώνα, όπως την περιγράφει στο βιβλίο της η συγγραφέας Τζο Μαρς, που θυμάται τα βασικά επεισόδια από την παιδική και εφηβική ηλικία τους.

Είναι προφανές γιατί η Γκρέτα Γκέργουικ επέλεξε το διάσημο μυθιστόρημα της Λουίζ Μέι Άλκοτ για τη δεύτερη σκηνοθετική δουλειά της. Μετά από το εντυπωσιακό ντεμπούτο της με το «Lady bird», η 37χρονη δημιουργός πατάει στα κλασικά μεγέθη ενός από τα πλέον εμβληματικά αμερικανικά μυθιστορήματα για να δείξει ότι το πέρασμα του χρόνου έχει επιφέρει ριζικές αλλαγές σε πολλά κοινωνικοπολιτικά επίπεδα αλλά όχι και στη θέση της γυναίκας. Στην πραγματικότητα, η Γκέργουικ πασχίζει να διατηρήσει την ψυχραιμία και τον έλεγχο των αφηγηματικών εργαλείων της σε μια ταινία που εύκολα θα μπορούσε να καθεί στον ακαδημαϊσμό και την ανούσια καταγγελία. Τα καταφέρνει μια χαρά, καθώς χωρίς να προσβάλλει το πνεύμα του έργου που έγραψε η Άλκοτ το 1868 βρίσκει τον τρόπο για να μπολιάσει την πλοκή με τις δικές της ιδέες και να σχολιάσει δημιουργικά μια ιστορία ενηλικίωσης που αποκτά διαχρονική χροιά και έχει ισχυρό αντίκτυπο στο σημερινό γυναικείο κίνημα. Μερικά από τα εξωφρενικά ή αδιανόητα που συναντά στον δρόμο της η επαναστάτρια Τζο

(ταμάμ στο ρόλο η δυναμική Σίρσα Ρόναν) αναφέρονται στην «αδυναμία» της γυναίκας να ορίσει μόνη την τύχη της, ενώ κάποια στιγμή η θεία των κοριτσιών (ευκολάκι για τη Στριπ ο ρόλος της μονόχρωτης γριάς) λέει στην Τζο ότι η γυναίκα είναι φτιαγμένη μόνο για τον γάμο αλλά παίρνει την πληρωμένη απάντηση από την τσαούσα ανιψιά της. Περιττό να πω ότι η ταινία θα σας κάνει να κλάψετε ουκ ολίγες φορές, παρότι η Γκέργουικ καταβάλλει φιλότιμες προσπάθειες –κυρίως σε σκηνοθετικό επίπεδο– για να αποβάλλει το μελό. Είναι τέτοια όμως η δυναμική της ιστορίας που είναι δύσκολο να σε αφήσει ασυγκίνητο, ενώ το καρέ των κοριτσιών που υποδύονται τις «Μικρές κυρίες» είναι εξαιρετικό με αποτέλεσμα οι Σίρσα Ρόναν και Φλόρενς Πιου να φιγουράρουν στις οσκαρικές λίστες, όπως και η ίδια η ταινία στην κατηγορία των κορυφαίων φιλμ της χρονιάς. Όχι όμως και η σκηνοθεσία της Γκέργουικ, κάτι που ήταν έκπληξη από τη στιγμή που η ταινία παίζει τόσο δυνατά στα όσκαρ με τις 6 υποψηφιότητες. Αυτό συμβαίνει προφανώς επειδή η αγωνία της Καλιφορνέζας να μην υπογράψει ένα φιλμ ακαδημαϊκό την οδηγεί μερικές φορές στην υπερβολή, όπως για παράδειγμα συμβαίνει στις σκηνές με τα νευρικά –και κάπως ναρκισσιστικά ή και ζαλιστικά– τράβελινγκ των εσωτερικών χώρων, κάτι που προφανώς δεν ταιριάζει με το υπόλοιπο ύφος του φιλμ.

► Οι «**Monos**» (*Monos*) (**½) είναι η δεύτερη μεγάλο μήκους του Αλεχάντρο Λάντες («Porfirio») που αφηγείται την «πειραγμένη» ιστορία μιας ομάδας αγοριών και κοριτσιών που ζουν σαν στρατιώτες σε βουνό της Κολομβίας, φέροντας στο νου τον «Άρχοντα των Μυγών» σε συνδυασμό με το «Αγκίρε, η μάλιστα του Θεού», αποτελώντας μια άκρως ενδιαφέρουσα αλλά αυστηρά σινεφίλ εμπειρία.

► Η «**Άορατη ζωή της Ευριδίκης Γκουσμάο**» του Καρίμ Αϊνούζ είναι βασισμένη στο ομότιτλο βιβλίο της Μάρτα Μπατάλα και κέρδισε το βραβείο του Un Certain Regard στο Φεστιβάλ των Καννών το 2019.

«Μπορεί τα όνειρά μου να διαφέρουν από τα δικά σου, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι είναι και ασήμαντα» («Φιμικές κυρίες»)

«Winona»

- * ΑΔΙΑΦΟΡΗ
- ** ΜΕΤΡΙΑ
- *** ΚΑΛΗ
- **** ΠΟΛΥ ΚΑΛΗ
- ***** ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ

And the Oscar goes to...

«Φως στο σκοτάδι»

«Αρπακτικά πτηνά και η φαντασμαγορική χειραφέτηση της Χάρλεϊ Κουίν»

Φως στο σκοτάδι (LIGHT OF MY LIFE) ***

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Κέισι Αφλεκ

ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΟΥΝ: Κέισι Αφλεκ, Άνα Πνιόβσκι, Τομ Μπάουερ, Ελίζαμπεθ Μος

Μετά από μια πανδημία που εξαφάνισε τον περισσότερο πληθυσμό της Γης – και κυρίως το γυναικείο – ένας πατέρας παλεύει να προστατέψει τη 10χρονη κόρη του, την οποία «μεταμφιέζει» σε αγόρι.

Ο Κέισι Αφλεκ μαρμαριάζει ευχάριστα από το τιμόνι του σκηνοθέτη-πρωταγωνιστή-σεναριογράφου με ένα απόλυτα μεστό και ώριμο φιλμ που συνδυάζει έντεχνα την αγωνία για το μέλλον της ανθρωπότητας με το υπαρξιακό δράμα που χτίζεται αριστοτεχνικά γύρω από το δέσιμο πατέρα-κόρης. Η ταινία μπορεί μέσω της σκληρής, μηδενιστικής κοσμοθεωρίας της να διώξει τον μέσο θεατή, αλλά έτσι ο τελευταίος θα χάσει την ευκαιρία να έρθει αντιμέτωπος με ένα ολοκληρωμένο έργο που αφορά μια ιστορία επιβίωσης, αλλά στην πραγματικότητα είναι μια θετική και αφοπλιστική ματιά σε ζητήματα που αφορούν τους πάντες. Κυρίως είναι μια δήλωση λατρείας στη γυναικεία δύναμη και μια ειλικρινής εξομολόγηση για τις ευθύνες του γονιού πάνω στο κρίσιμο σημείο της διαπαιδαγώγησης του παιδιού και των συνεπειών που θα προκύψουν από τη στιγμή που η κοινή πορεία τους θα τερματιστεί.

Αρπακτικά πτηνά και η φαντασμαγορική χειραφέτηση της Χάρλεϊ Κουίν

(BIRDS OF PREY AND THE FANTABULOUS EMANCIPATION OF ONE HARLEY QUINN) **

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Κάθι Παν

ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΟΥΝ: Μάργκο Ρόμπερτς, Μέρη Ελίζαμπεθ Γουίστεν, Τζούρνι Σμόλετ-Μπελ, Ρόζι Πιέρζ, Κρις Μεσίνα, Γιούαν ΜακΓκρέγκορ

Μετά από τον αναγκαστικό χωρισμό της με τον Τζόκερ, η Χάρλεϊ Κουίν ψάχνει να βρει τον μοναχικό της δρόμο στην Γκόθαμ Σίτι αλλά πέφτει πάνω σε διαβολικό μεγαλέμπορο ναρκωτικών που κυνηγάει ένα μικρό κορίτσι με πολύτιμα μυστικά.

Η παρουσία – κι όχι τόσο η ερμηνεία – της Μάργκο Ρόμπερτς ως Χάρλεϊ Κουίν, που παίρνει πάνω της όλη σχεδόν την ταινία, είναι το ακαταμάχητο όπλο ενός καλοφτιαγμένου πρότζεκτ το οποίο ακολουθεί με πιστά τους κανόνες της μπλοκμπαστερίας, ψυχαγωγεί και διασκεδάζει τον θεατή, αλλά δεν καταφέρνει να διατυπώσει μια νέα πρόταση στο είδος της κόμικ περιπέτειας. Η σέξι αυστραλέζα ηθοποιός αφήνει πίσω της την «Ομάδα αυτοκτονίας» για να συστήσει μια άτυπη παρέα από διαφορετικές γυναικείες φιγούρες που έχουν τα δικά τους κίνητρα στην κόντρα με τα βίαια αρσενικά. Το χιούμορ που πατάει σε γυναικεία μοτίβα – το λαστιχάκι για τα μαλλιά που δίνει η μια φίλη στην άλλη την ώρα του άγριου ξύλου – και οι αλά Ταραντίνο συστάσεις των δευτέρων ρόλων με ένα μικρό, φευγάτο βιογραφικό – οι μικρές λεπτομέρειες από το παρελθόν της Χάρλεϊ (που εξηγούν πολλά για την κατάστασή της) – δίνουν μια ενδιαφέρουσα χροιά σε τούτη την πρώτη solo προσπάθεια της αφυκολογητής ηρωίδας των Dcomics, αλλά σε μεγάλο βαθμό η προσπάθεια δείχνει ανολοκλήρωτη και προφανέστατα διστακτική να περάσει σε ένα πιο risky επίπεδο ανίχνευσης του κόμικ σύμπαντος.

Winona **½

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: The Boy (Αλέξανδρος Βούλγαρης)

ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΟΥΝ: Ανθή Ευστρατιάδου, Σοφία Κόκκαλη, Ηρώ Μπέζου, Δάφνη Πατακιά, Κλειώ Κτενά

Την τελευταία μέρα του καλοκαιριού τέσσερα νεαρά κορίτσια επισκέπτονται μια ερημική παραλία και επιδίδονται σε ανώδυνα, ανούσια αλλά και πιο περίπλοκα παιχνίδια.

Με καλοκαιρινή καρτ ποστάλ μοιάζει η πέμπτη ταινία του The Boy που πίσω από τη φαινομενικά μόνο ειδυλλιακή φωτογραφία της «γράφει» κάποιες σκέψεις του που είτε αποκτούν δραματικό εξομολογητικό χαρακτήρα είτε μετατρέπονται σε ανάλαφρα και ψυχαγωγικά σκετς. Λατρεμένες μουσικές και ταινίες (σούπερ η σεκάνς με τη γουντιαλενιάδα), κοριτσιίστικα πειράγματα και αφοπλιστικές εξομολογήσεις, καλοκαιρινή βαρεμάρα και ξεγνοιασιά, αλλά και μια σκιά ανησυχίας όχι μόνο για το τέλος του καλοκαιριού αλλά κυρίως για αυτό που κρύβεται πίσω από τις... πικροδάφνες. Σε μια ταινία σαν αυτή, όπου τίποτα δεν συμβαίνει, τα αόρατα νήματα της ιστορίας μερικές φορές ξετυλίγουν κρίσιμα διλήμματα που οδηγούν στο τέλος. Το τέλος μιας εποχής, το τέλος της αθωότητας, το τέλος των σχέσεων.

ΚΡΙΤΙΚΗ ΘΕΑΤΡΟΥ

Από τον ΔΗΜΗΤΡΗ
ΤΣΑΤΣΟΥΛΗ*

Χένρικ Ίψεν,
«Γιον Γαβριήλ
Μπόρκμαν»
σε σκηνοθεσία
Γιάννη
Χουβαρδά στο
Υποσκήνιο της
Αίθουσας
Α. Τριάντη του
Μεγάρου
Μουσικής
Αθηνών

*Καθηγητής Σημειωτικής
του Θεάτρου και Θεωρίας
της Επιτέλεσης στο
Πανεπιστήμιο Πατρών

ΦΩΤΟ: © ALEX KAT

Μελωδίες νορβηγικού ψύχους

Είναι αλήθεια πως όποιος θεατής περιμένει να συναντήσει στα υπόγεια του Μεγάρου Μουσικής ένα βολικό αστικό σαλόνι, όπου θα συγκροούνται ρεαλιστικά και με ψυχολογικό οπλοστάσιο κάποια ιψενικά πρόσωπα, θα απογοητευτεί. Εκείνος, όμως, ο θεατής που θα αναγνώσει τις σκηνικές μεταφορές που υποδηλώνουν τόσο το σκηνικό και τα κοστούμια όσο και η υποκριτική των ηθοποιών, χωρίς καν να έχει διαβάσει ακόμα τα εύστοχα επιλεγμένα για την παράσταση θεωρητικά κείμενα του προγράμματος, θα αναγνωρίσει την ευφυή σκηνοθετική κατάθεση του Γιάννη Χουβαρδά πάνω στο ιψενικό κείμενο. Καθώς, η συγκεκριμένη παράσταση του «Γιον Γαβριήλ Μπόρκμαν» είναι από τις καλύτερες των τελευταίων χρόνων του σκηνοθέτη, αλλά και από τις ελάχιστες μη επιφανειακές, διεκπεραιωτικές σκηνικές προσεγγίσεις του έργου, εκείνες που οδηγούν τον θεατή στην ανία.

Η Εύα Μανιδάκη κατασκευάζει ένα μνημειώδες σκηνικό που αρχικά ξενίζει. Τεράστιοι όγκοι, σκάλες και καταπακτές γεμίζουν τη μεγάλη σκηνή, όλα βυθισμένα σε παγερό ημίφως (όπως το χρωματίζει ο **Λευτέρης Παυλόπουλος**), που, ανά διαστήματα και κατά τόπους, σπάζει από μικρά φώτα ή προβολείς που χειρίζονται οι ίδιοι οι ηθοποιοί, προσδίδοντας στα πρόσωπα κίτρινες φωτοσκιάσεις. Μόνο στο βάθος της σκηνής, ένα πλήρως επιπλωμένο δωμάτιο, χώρος της Φάννου Ουίλτον, όπου η νεαρή Φρίντα παίζει πιάνο, διατηρεί έναν θερμό φωτισμό. Μια εστία θερμότητας που αντιπαράθεται στο παγωμένο τοπίο του σπιτιού των Μπόρκμαν, αντίστοιχο της νορβηγικής χιονοθύελλας που επικρατεί στο εξωτερικό του αλλά και στους ζωντανούς-νεκρούς ενοίκους του. Ο «Γιον Γαβριήλ Μπόρκμαν» (1896) αντιπαράθετε στην κυρίαρχη, στον ευρωπαϊκό Βορρά, προτεσταντική ηθική που οδήγησε στον καπιταλισμό τη θέληση για ζωή που συμβολίζει ο ζεστός Νότος. Ο Μπόρκμαν δεν είναι παρά το σύμβολο του υπέρμετρου πάθους για επιτυχία και άνοδο, με την εκμετάλλευση κάθε πλουτοπαραγωγικής πηγής, στο όνομα της οποίας κάθε κατάχρηση δικαιολογείται. Ως τραπεζίτης που έχει καταχραστεί τις καταθέσεις των ανθρώπων στο όνομα του μεγαλεπήβολου σχεδίου του, και προδομένος από φίλο πριν το ολο-

κληρώσει, θα γνωρίσει την πτώση, τη φυλακή, την προσωπική του απομόνωση για δεκαέξι χρόνια. Η γυναίκα του Γκούνχιλντ και ο γιος του Έρχαρτ θα επιβιώσουν χάρη στην περιουσία της Έλλα, δίδυμης αδελφής της Γκούνχιλντ και αιώνια ερωτευμένης με τον Γιον Γαβριήλ, καθώς αυτός την πρόδωσε για την επαγγελματική του άνοδο, νυμφευόμενος την αδελφή της. Μια περιουσία που, παραδόξως, δεν καταχράστηκε ο Μπόρκμαν, όπως όλες τις άλλες, οδηγώντας πλήθος ανθρώπων στην πτώχευση. Στο όνομα του παλιού του έρωτα.

Πρόκειται για τρία φαντάσματα που επιβιώνουν με μόνο τους στόχο να ανακτήσουν εξουσία, το καθένα με τα δικά του μέσα: ο Μπόρκμαν μέσα από την οφειλόμενη, όπως πιστεύει, δικαίωση στις «αυτοκρατορικές» του φιλοδοξίες, η Γκούνχιλντ προσλείποντας τον γιο τους ως εκείνον που θα ξελασπώσει το όνομά τους και η Έλλα, που την περίοδο της μεγάλης οικογενειακής κρίσης και φυλάκισης του Μπόρκμαν, κράτησε δίπλα της και ανέθρεψε τον Έρχαρτ σαν μητέρα του, η οποία, λίγο πριν τον θάνατό της, έρχεται και πάλι να τον διεκδικήσει. Μόνο που αυτός, φοιτητής πλέον στην πόλη, έχει συνάψει σχέση με την όλο ζωντανία και δίψα για ζωή, νεαρή χήρα Φάννου, η οποία φιλοξενεί τη νεαρή Φρίντα, κόρη του Φόλνταλ, ενός ακόμη από τους πτωχεύσαντες εξαιτίας των καταχρήσεων του Μπόρκμαν, αλλά και παιδικού του φίλου, του μόνου που συνεχίζει να τον επισκέπτεται στο ερημητήριό του, όπου ούτε η γυναίκα του δεν έχει πρόσβαση. Τα τρία αυτά νεαρά πρόσωπα, συμβολίζοντας την απόρριψη της στρεβλής αντίληψης για ζωή και εκδίκηση, όπως την αντιλαμβάνονται μέσα από τη συναισθηματική τους παγωνιά οι Μπόρκμαν, θα αναχωρήσουν για τον ζεστό Νότο. Εκεί, όπου «η επιθυμία για ζωή», όπως αναφωνεί ο Έρχαρτ, δεν έχει αλωθεί από τις επιταγές του προτεσταντισμού για συνεχή επαγγελματική και οικονομική άνοδο και καταξίωση, αλλά και τις συναφείς συνέπειες σε προσωπικό επίπεδο. Αυτές που κινούν τους Μπόρκμαν στους ρυθμούς του «**Μακάβριου χορού**» που προβλέπει το κείμενο να ακούγεται από το πιάνο που παίζει η Φρίντα και υποκινεί τα στερημένα από ζωτικούς χυμούς πρόσωπα. Η πρώτη σκηνή, με τον ερχομό της Έλλα στο σπίτι των Μπόρκμαν μετά οκτώ χρόνια, και η συνάντησή της με τη Γκούνχιλντ, αποδίδεται σκηνικά ως μακά-

βρια έξοδος των δύο προσώπων μέσα από τις καταπακτές-τάφους του σκηνικού (εντός των οποίων εξαφανίζονται το ίδιο απρόοπτα), με τα άπειρα μικρόφωνα γύρω τους να μπαίνουν σε λειτουργία ανάλογα με τις στάσεις και κινήσεις των σωμάτων τους. Με αργές κινήσεις, αντιρεαλιστική εκφορά λόγου που πχει συχνά εφιαλτικά μέσα από τους συριγμούς των συμφώνων και τη μεγέθυνσή τους από τα μικρόφωνα, με τονισμούς που υποβάλλει η ρυθμικότητα της μετάφρασης της **Έρις Κύργια**, ντυμένες με ολόλευκα περίτεχνα φορέματα (της **Ιωάννας Τσάμη**) που καλύπτουν κάθε ίχνος δέρματος, αλλά κόκκινα χείλη και ολόλευκες μακριές περούκες, οι δύο ηθοποιοί **Ρένη Πιττακή** (Γκούνχιλντ) και **Λυδία Φωτοπούλου** (Έλλα) δημιουργούν, με το υποκριτικό τους ρεσιτάλ, ανυπέβλητη σκηνή παραστασιακού ανθολογίου.

Και, αν η Φωτοπούλου βρίσκεται πλησιέστερα στον υποκριτικό της κώδικα που υποτάσσει εύστοχα στις νέες σκηνικές ανάγκες, η Πιττακή, έχοντας διαφορετικά εφόδια στο ερμηνευτικό της οπλοστάσιο, εκπλήσσει ακόμη μια φορά με την άρτια προσαρμοστικότητα της. Αποδεικνύοντας ότι, μια ηθοποιός του μεγέθους της, μπορεί να υπερβαίνει με άνεση δοκιμασμένους υποκριτικούς κώδικες.

Με ολόλευκο κοστούμι και ίδια λευκή περούκα θα εμφανιστεί και ο Μπόρκμαν (**Νίκος Χατζόπουλος**, ίσως λιγότερο επιβλητικός από το αναμενόμενο), με παραλλαγή στα λευκά του ρούχα και ίδια επίσης περούκα θα αναδυθεί από τη δική του καταπακτική οφίλος του Φόλνταλ (αγνώριστος ο **Ιερώνυμος Καλετσάνος**, που απεκδύεται κάθε μελοδραματισμό που συνοδεύει συνήθως τον ρόλο), συνεχίζοντας οι δυο τους, έρποντας, το ίδιο φωνητικό παιχνίδι με τα πολλαπλά μικρόφωνα, τους παραγλωσσικούς συριγμούς.

Σε αντίθεση, η με εκτυφλωτικό φως άφιξη της Φάννου Ουίλτον, που υποδύεται εντυπωσιακά η **Θεοδώρα Τζήμου**, φέρνει χρώμα στη μονοτονία του γκρι-λευκού, με το αστραφτερό κολλάν της και τη μοβ μπέρτα της που ανοίγει εντυπωσιακά τινάζοντας σύννεφα σκόνης που επικάθονται πάνω της από το ρημαγμένο σπίτι, δημιουργώντας αναστάτωση στις νεκροζώντανες αδελφές. Δίπλα της, ο Έρχαρτ, ντυμένος επίσης με φωτεινά χρώματα, παραπαίει μεταξύ θείας και μητέρας πριν την οριστική του απόφαση για φυγή. Απουσία ελέγχου φωνητικών τονικοτήτων και κάποιες άστοχες εκφράσεις του **Κωνσταντίνου Πλεμμένου** δημιούργησαν μικρές ανισορροπίες στο απόλυτα συντονισμένο ηχητικό και εκφραστικό περιβάλλον της παράστασης.

Όμως, ο **Χουβαρδάς** έχει εμβόλιμα εισαγάγει μικρές αμφιταλαντεύσεις ως προς τους στόχους ή αστραπιαίες φοβίες για το μέλλον στα γεροντικά του πρόσωπα, μέσω του αυθαίρετα περιφερόμενου εξ αρχής ανάμεσά τους προσώπου της μικρής Φρίντα, ντυμένης στα κατακόκκινα, και η οποία επεμβαίνει φωνητικά, δημιουργώντας τους στιγμιαία σύγχυση, σαν μια σκέψη να θολώνει τον λόγο τους. Η **Σοφία Κόκκαλη** κινείται με εκπληκτική άνεση, συχνά δημιουργώντας από άλλο μικρόφωνο επαναλήψεις λέξεων, συνθέτοντας συνεχές φωνητικό ηχοτοπίο. Στο οποίο συμβάλλει ενεργά η μουσική του **Θεοδωρή Οικονόμου**, είτε ως μουσικό άκουσμα είτε ως έντονο, κάποιες φορές εφιαλτικό, ηχητικό υπόστρωμα.

Μια σκάλα θα γίνει η μεταφορά της κυριολεκτικής και φαντασιακής ανόδου του Μπόρκμαν (στον λόφο, στην εξουσία) αλλά και της πτώσης του, με το ξαφνικό καρδιακό επεισόδιο. Θυμίζοντας την άνοδο και πτώση από την κορυφή μιας σκαλωσίας ενός άλλου ιψενικού ήρωα, του Σόλνες.

Ο **Γιάννης Χουβαρδάς**, με αυτή του την παράσταση, έσκυψε στη βαθύτερη ουσία του ιψενικού δράματος και πρόσφερε όχι μια βαρετή μεταφορά-αναπαράστασή του στη σκηνή, αλλά το πνεύμα του: την ελπίδα ότι απέναντι σε μια κοινωνία σε σήψη, που επιδιώκει την ανακύκλυσή της με αντιπαροχή του μέλλον των νέων, θα επικρατήσει η χειμαρρώδης όρεξη για ζωή μιας νέας γενιάς. Τότε και τώρα. **Α**

Jean Michel Bernard

Από τη «Σιωπή των Αμνών» στον Οικονομίδα

Ο παγκοσμίου φήμης Γάλλος πιανίστας και συνθέτης της «Μπαλάντας της τρύπιας καρδιάς» μιλάει στην Α.Υ.

Της ΕΡΡΙΚΑΣ ΡΟΥΣΣΟΥ

INFO

Η ταινία του Γιάννη Οικονομίδα «Η μπαλάντα της τρύπιας καρδιάς» έχει πρεμιέρα στις 5 Μαρτίου σε παραγωγή της Faliero House.

N

ότες και μια λίστα από πασίγνωστες ταινίες τις οποίες έχει συνδέσει, για πάντα, με μία του σύνθεση. Η «Σιωπή των Αμνών», το «Hugo», το «Be Kind Rewind» είναι κάποιες από αυτές, η «Μπαλάντα της τρύπιας καρδιάς» του Γιάννη Οικονομίδα που θα κάνει την επίσημη πρεμιέρα της στις 5 Μαρτίου είναι μία ακόμα. Και, ευτυχώς, αποτέλεσε την αφορμή για να μιλήσουμε με τον Jean Michel Bernard, τον Γάλλο συνθέτη και πιανίστα που έχει συνεργαστεί με καλλιτέχνες όπως ο Σκορτσέζε και η Φανί Αρντάντ και που ξεκίνησε να παίζει πιάνο στα δύο του.

Γεννημένος μουσικός

«Προσπαθούσα να φτιάξω δικές μου συνθέσεις, πριν καν μάθω να παίζω πιάνο. Έπειτα πήγα στο Ωδείο και σήμερα κατέληξα να δίνω συναυλίες σε όλο τον κόσμο ως πιανίστας (σ.σ. γελάει γλυκά). Έγραφα αυτά που έπαιζα και έπαιζα αυτά που έγραφα. Το να παίζω καλά πιάνο μου έδινε την ευκαιρία να δουλεύω στα πρότζεκτ που ήθελα σε ραδιόφωνο, τηλεόραση, κινηματογράφο, διαφήμιση, ντοκιμαντέρ. Γνώρισα τον Ένιο Μορικόνε και άλλους πολύ σημαντικούς ανθρώπους της τέχνης μου».

Η «μεγάλη ψαριά», του Γιάννη Οικονομίδα ή ο Jean Michel Bernard

Σε εξίσου μικρή ηλικία ανακάλυψε την αγάπη του για την τζαζ. Και αυτός ήταν ο πρώτος κοινός τόπος του με τον Γιάννη Οικονομίδα. «Πώς γνωριστήκατε;» τον ρώτησα. «Δεν γνωριστήκαμε ακριβώς», απάντησε γελώντας.

«Είχα έρθει στην Αθήνα για να κάνω δύο συναυλίες στο ΚΠΙΣΝ. Το πρωί, πριν την παράσταση, φάγαμε πρωινό μαζί με τον παραγωγό της καινούργιας ταινίας του Γιάννη. Επέστρεψα στη Γαλλία και μερικές μέρες αργότερα, ο ατζέντης μου με κάλεσε για να με ρωτήσει εάν θα με ενδιέφερε να φτιάξω τη μουσική για την ταινία. Ζήτησα να διαβάσω το σενάριο και μου άρεσε πολύ, κάπως έτσι ξεκίνησε η συνεργασία μου με τον Γιάννη».

Μια ταινία γεμάτη άντρες, και μια Βίκυ

Ένα πουλάκι που λέγεται Γιάννης Οικονομίδα και που οι περισσότεροι ακόμα τον φοβούνται σαν αετό, μου είπε ότι ο Jean Michel ενθουσιάστηκε με τη Βίκυ Παπαδοπούλου. Συγκεκριμένα, την αποκαλούσε «μούσα του». Με μερικά κοφτά γέλια, το επιβεβαίωσε και ο ίδιος. «Ήταν υπέροχη. Δεν έχουμε συναντηθεί ποτέ από κοντά, ένας λόγος όμως για να περιμένω την ημέρα της πρεμιέρας της ταινίας είναι για να τη δω επιτέλους».

Η μπαλάντα του Jean Michel Bernard

«Η μουσική που έφτιαξα έχει και ελληνικά στοιχεία και βαλκανικά. Είναι ταυτόχρονα ένα συνονθύλευμα τζαζ με film noir της δεκαετίας του '60, που όμως έχουν εκμοντερνιστεί στο σήμερα. Δεν με ενδιέφερε να φτιάξω μια μουσική με την ταμπέλα της folk ή με οποιαδήποτε άλλη ταμπέλα είδους». Είχε πολύ λίγο χρόνο για τη σύνθεση της ταινίας, όμως του άρεσε που ο Γιάννης του είπε ««κάνε ό,τι θέλεις με τη μουσική, σε εμπιστεύομαι από το Α μέχρι Ω». Κάτι τέτοιο είναι

πολύ σπάνιο σε τέτοιου είδους συνεργασίες. Συνήθως μου ζητούν να προτείνω κάποιες συνθέσεις μέχρι να φτάσουμε στην τελική».

Ο «Αστακός» και το ελληνικό σινεμά που δεν έχει δει

«Δυστυχώς δεν έχω εντυπώσει στο ελληνικό σινεμά» θα πει. «Ακόμα και τις ταινίες του Γιάννη δεν τις ήξερα, πριν συνεργαστούμε». Μετά, αφού εκθειάσει τον «Αστακό» του Γιώργου Λάνθιμου, επιστρέφει στον «Γιάννη». «Στην «Μπαλάντα» υπάρχει πολύς αυτοσχεδιασμός και μια ωραία υπερβολή που μου αρέσει γιατί βγαίνει μέσα από το χιούμορ». Μου λέει ότι οι Έλληνες είμαστε πολύ ζεστοί άνθρωποι και τον ρωτάω για τη «γλώσσα» των ηρώων του Οικονομίδα. Γελάει: «Η μαύρη κωμωδία είναι ευρέως διαδεδομένη στη Γαλλία, δεν είχα πρόβλημα με τις «κακές» λέξεις ειδικά εφόσον προέρχονται από χαρακτηριστικές-καρικατούρες, όπως οι ήρωες της ταινίας. Έχω κάνει αρκετές κωμωδίες στην καριέρα μου, τα τελευταία χρόνια είναι η αλήθεια ότι με τραβάνε λίγο οι πιο dark ταινίες».

Τα χέρια ψηλά στη νέα γενιά

Στηρίζει πολύ τους νέους συνθέτες στη Γαλλία. «Έχω μια τάξη που τους παραδίδω μαθήματα γιατί είμαι πολύ ευαίσθητος απέναντι στα νέα ταλέντα, θέλω να τα υποστηρίξω όσο μπορώ. Το πιο σημαντικό είναι η προσωπικότητα της όποιας μουσικής σύνθεσης. Δυστυχώς τα περισσότερα πράγματα που ακούω τα τελευταία χρόνια, είναι μελωδικά αλλά δεν έχουν αυτό το κάτι που θα ξεχωρίσει».

And the Oscar goes to... «Τζόκερ» με μισή καρδιά

«Αν ακούσεις τη μουσική του «Τζόκερ» του Hildur Guonadottir και τη μουσική του John Barry για το «Χορεύοντας με τους Λύκους», 30 χρόνια πίσω, θα καταλάβεις τη διαφορά της ταυτότητας και της προσωπικότητας στη μουσική κινηματογράφου». Καταλαβαίνω ότι μάλλον δεν του αρέσει και τόσο η τόση δημοσιότητα που πήρε ο πρώτος. Παρόλα αυτά, ρωτάω να μου πει το φαβορί για το Όσκαρ μουσικής σύνθεσης. «Τις περισσότερες φορές στις μέρες μας η δημιουργικότητα του συνθέτη «νίγεται» μέσα στις επιλογές του παραγωγού, του σκηνοθέτη, ακόμα και του σεναριογράφου. Στα Όσκαρ παίζει πάντα ρόλο το πακέτο. Αν μια ταινία έχει ήδη κάνει επιτυχία και η μουσική της δεν είναι κακή τότε σίγουρα αυτή θα το σπκώσει, ακόμα και αν δεν είναι η καλύτερη. Φέτος έχουμε το τζακ-πότ να έχουμε μαζί τη μουσική μιας ταινίας όπως ο «Τζόκερ» και μιας σειράς όπως το «Τσέρνομπιλ»».

Μου ζήτησε το δικό μου Όσκαρ καλύτερης ταινίας και του μίλησα για τα «Παράσιτα». Σαν να χάρηκε από την ψυχή του είπε: «Ευτυχώς, είχαμε φέτος και μια ταινία όπως τα «Παράσιτα»».

Το «Μπορούν οι καλλιτέχνες να σώσουν τον κόσμο»

Χάρηκε ακούγοντας το ερωτηματικό στην παραπάνω φράση. «Θα ήθελα πολύ οι καλλιτέχνες να σώσουν τον κόσμο και πιστεύω ότι ποτέ ο κόσμος δεν είχε ανάγκη τόσο πολύ τους καλλιτέχνες όσο σήμερα. Υπάρχει τόσο έλλειψη οράματος που μόνο αυτοί ίσως μπορούν κάπως να βοηθήσουν. Ελπίζω, δηλαδή».

BIBΛΙΟ

Επιμέλεια:
ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΜΠΙΡΜΠΙΛΗ

Είσαι έτοιμος να βυθιστείς στην «Πύρινη κόλαση» χωρίς επιστροφή;

Η Στέλλα Άνταμς σου κλείνει το μάτι στο νέο αστυνομικό μυθιστόρημα της **Κικής Τσιλιγγερίδου** (εκδ. Bell)

Της ΚΕΛΛΗΣ ΚΡΗΤΙΚΟΥ

Εκρηκτική εισαγωγή. Σαν εκπυρσοκρότηση όπλου. Θες να μείνεις αμέτοχος, μα δεν μπορείς. Κάθε λέξη, κάθε φράση, κάθε καρτέ, σε προκαλεί. Σωστό και λάθος, δίκαιο και άδικο, ηθική και εκδίκηση, γίνονται ένα κουβάρι.

Τον μίτο της Αριάδνης τον κρατάει για άλλη μια φορά με πυγμή η αντισυμβατική ηρωίδα της Κικής Τσιλιγγερίδου, Στέλλα Άνταμς. Και χαλιναγωγεί αισθήσεις και συναισθήματα με τα δικά της μέτρα και σταθμά, βάζοντας φωτιά στα θεμέλια της εγκράτειας, της συγκρατητικότητας, της απραξίας, της απάθειας, της αποδοχής της σαθρότητας που ταλανίζει τη σύγχρονη ελληνική κοινωνία. Ανεβαίνει με φόρα στο άρμα της παράνοιας, των ψευδαισθήσεων, των αντικατοπτρισμών, κρατάει σφιχτά τα γκέμια της αιματοβαμμένης υπόθεσης που καλείται να εξιχνιάσει και κατευθύνεται με ιλιγγιώδη ταχύτητα στον προσωπικό της γκρεμό. Στη δική της «Πύρινη κόλαση». Χωρίς επιστροφή. Χωρίς έλεος. Χωρίς δισταγμό. Και στο πέρασμά της σε σαγηνεύει, καθώς μέσα από τα μάτια της βλέπεις κομμάτια από τη δική σου άβυσσο.

Ανυπόφορη ζέστη. Καύσωνας που παραλύει τα πάντα. Ασφυκτική υγρασία που κολλάει στο δέρμα και δυσχεραίνει την αναπνοή. Ητσιμεντένια Αθήνα βράζει, καίγεται από την καυτή λαίλαπα. Μέσα σε αυτή την ατμόσφαιρα, η Στέλλα Άνταμς έρχεται αντιμέτωπη με έναν σίριαλ κίλερ που δεν γνωρίζει όρια στις διαστροφικές του ορέξεις και φαντασιώσεις. Ο σαδισμός του ξεπερνά τις ανθρώπινες αντοχές και αφήνει πίσω του

κακοποιημένα και ευνουχισμένα θύματα πλημμυρισμένα στο αίμα. Τίποτα δεν είναι τυχαίο στον τρόπο που δρα. Κάθε του κίνηση είναι μελετημένη σε βάθος. Ο δολοφόνος θέλει να υποτάξει τα θύματά του, επιζητεί την απόλυτη κυριαρχία πάνω τους και αντλεί μέγιστη ικανοποίηση από τον επώδυνο θάνατό τους. Διανοητικά διαταραγμένος, ψυχοπαθής, σεξουαλικά ανάπηρος, ή όλα αυτά μαζί;

Η ευέλικτη πένα της Κικής Τσιλιγγερίδου έχει αποφασίσει να ακολουθήσει το παιχνίδι των αντανάκλασεων σε αυτή την ιστορία και η επιλογή της δικαιώνεται. Όχι τυχαία. Η συγγραφέας έχει περάσει πολλές ώρες ψυχοθεραπείας με την ηρωίδα της. Δεν την έχει απλώς σκιαγραφήσει. Έχει βυθιστεί στα σκοτάδια της, έχει διαβάσει πίσω από τις λέξεις της, έχει δει τις ρωγμές της ψυχής της, έχει αγαπήσει τις ανασφάλειές της, έχει αποδεχτεί τα λάθη της. Γι' αυτό και μπορεί να την αποτυπώσει με τόση καθαρότητα στο χαρτί και να της επιτρέψει να πάρει τα ντάνια, όπου χρειάζεται. Και κάπου ανάμεσα στη φρίκη, ένας πατέρας με έναν γιο συζητούν. Και θυμίζουν τα λόγια τους στιχομυθίες αρχαίας τραγωδίας, προκαλώντας ανατριχίλες και φανερώνοντας εμμονές, αρρωστημένα πάθη και το έρεβος που καταλύει αθώες ψυχές καθοδηγούμενο από τη διαστροφή.

Κινηματογραφικός ρυθμός, ζωντανοί διάλογοι που εξυπηρετούν την πλοκή, έντονοι περιγραφές, εναλλαγές στο ύφος της αφήγησης που αποδεικνύουν την εξέλιξη της πέννας της συγγραφέως, χαρακτήρες αποτί με οικείες αντιδράσεις, ανατροπές που εξάπτουν τη φαντασία, δυνατή κλιμάκωση των εξελίξεων, σε οδηγούν σε μια «Πύρινη κόλαση» από την οποία δεν ξέρεις αν θέλεις τελικά να ξεφύγεις. **A**

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕΙΣ /
ΕΚΔΟΣΕΙΣ /
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ /
ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Τα «κινηματοχρονογραφήματα» του Νίκου Καραχάλιου

Η «Ζωή» είναι μια σειρά από άναρχες σκέψεις και συνειρμούς που σιγά-σιγά συνδυάζονται και όταν αποτυπώνονται στο χαρτί μεταμορφώνονται από «αταξίες» σε μικρές ιστορίες, χωρίς απαραίτητα να οδηγούν σε συμπεράσματα, χωρίς ηθικά ή άλλα διδάγματα. Το ζητούμενο είναι διαβάζοντάς τις να νιώσει κανείς την ανάγκη να κάνει το ίδιο ή να αφήσει το μυαλό του ελεύθερο να ταξιδέψει. Αυτό είναι η κεντρική ιδέα πίσω από αυτό το βιβλίο του Νίκου Καραχάλιου η «Ζωή σαν ταινία - Based on a true story» (εκδ. Libro).

Για την ακρίβεια, μια σειρά μικρών βιβλίων, όπως ο «Ναυαγοσώστης», που όπως και ο συγγραφέας τους κινούνται με βάση δύο άξονες, τον κινηματογράφο και τη λογοτεχνία. Στη «Ζωή σαν ταινία» διαβάζουμε απορίες: Τι θέλεις να γίνεις όταν μεγαλώσεις, βασίλισσα ή πρόεδρος; Ερώτηση που αφορμή της στάθηκε μια δανέζικη ταινία εποχής «Ο έρωτας της βασίλισσας». Ή, παρακάτω, στο «The life of Pablo», ήδη από τον τίτλο σκέφτεσαι σε ποιον γίνεται η αναφορά; Στον Πάμπλο Πικάσο, στον Μιχάλη Ράπτη, στον Πάμπλο Εσκομπάρ, στον Πάμπλο Γκαρσία, στον Κάνι Γουέστ...

Ο συγγραφέας, αν και ζει εδώ και αρκετό καιρό ως παρατηρητής, μέχρι πρότινος έβγαζε τα προς το ζην γράφοντας ομιλίες, άρθρα, μελέτες, δημοσιοτικά σποτς, το ίδιο υλικό μιας ρουτίνας από την οποία αντλεί σήμερα τις ιστορίες του: τα fake news, η ανθρώπινη πλιθιότητα, η οικογενειοκρατία και η μάχη των δυνασθειών στην πολιτική, η Μύκονος, οι τροϊκανοί, η μάχη για μια μη-Γερμανική Ευρώπη, η φίλια, το τυχαίο του έρωτα, ο Αλέξης, ο Ζαν Κλοντ Πούνκερ, ο Βλαντιμίρ Πούτιν, ο Σούπερ Μάριο, η Μπάρμπι και άλλα πολλά. Προβληματισμοί, ανησυχίες, εμπειρίες, παράδοξα δένουν με έναν απίθανο τρόπο σε αυτά τα μικρά απολαυστικά «κινηματοχρονογραφήματα». Ένα βιβλιάρκι για να αφήσουμε τη σκέψη μας να περιπλανηθεί μεταξύ κόσμων που, χωρίς να το αντιλαμβανόμαστε, συνυπάρχουν στο μυαλό μας αλλά και στο pop culture περιβάλλον μας. ●

240 ΠΑΖΑΡΙ ΒΙΒΛΙΟΥ

17 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ - 9 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΟΤΖΙΑ ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΕΣ | ΣΑΒΒΑΤΑ | ΚΥΡΙΑΚΕΣ: 09.00 - 21.00

ΣΥΝΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΙΔΑ

